beni özle olur mu?

BERRİN KARAPINAR

BERRİN KARAPINAR

beni özle olur mu?

müptela

Gün kararmaya başlamıştı... Gece olmasını istemiyordum.

Yeni evimize taşındığımız zaman, özellikle en küçük odayı istemiştim. Tek kişilik yatak, dolap ve şifonyer, bir de çalışma masası yeterliydi... Odamın küçük olması işime geliyordu, nereden çıkacağını daha rahat görebilirdim.

On yedi yaşımdan beri, duyduğum sesler vücut bulmaya başlamıştı, bu beni çok ürkütüyordu. Kimseye derdimi anlatamıyordum. Onun geleceği zaman tüylerim diken diken oluyordu. Şu anda da tam o haldeydim, çevreme bakındım bakalım şimdi nereden çıkacaktı. Gözlerim odanın dört bir tarafını tarıyordu.

"Orada olduğunu biliyorum, benimle oyun oynama."

(Elma dersem çık, armut dersem çıkma...)

Sesi kulağıma geldi, senelerdir iyice laubali hale gelmiştik "Çık diyorum artık beni korkutamazsın."

(Yalancı, deli gibi korkuyorsun benden.)

"Korkmuyorum artık korkmuyorum!"

(Bugün çok istesem de gelemem, bir şeyler engelliyor beni.)

"Yaşasın desem, seni kırmış olur muyum?"

(Var olup olmadığını bilmediğim, kalbimi incitiyorsun.)

"Neden temelli gitmiyorsun?"

(Sana neden bağlandığımı ben de bilmiyorum, tek gelebildiğim yer senin yanın. Ben de seni görmekten bıktım. Senelerdir büyümeni izledim, hiç tipim olmadığına karar verdim.)

Hah sesi küçümser gibi miydi bunun "Ne kadar üzüldüğümü anlatamam, artık beni rahat bırak. Hem tipin olmadığıma göre erkek arkadaşlarımı korkutmaktan vazgeçersin herhalde. Git kendine başka bir kız bul, senin yüzünden çektiklerim yetmedi mi?"

(Kızım seni sapıklardan korudum daha ne istiyorsun?)

Birde bana tavır yapıyordu "Hangisi sapıktı ha hangisi? Sen kulağımın dibinde dırdır ederken ben doğru dürüst konuşamadım bile. Sarılmaya çalışanın canını yaktın. Öpmeye çalışanı hastanelik ettin."

(Abartıyorsun ben hiçbir şey yapmadım, sadece kulağının dibinde 'böh' dedim. Salak herif ödlek çıkıp koşmaya başlamasaydı ağaca takılıp bacağını kırmayacaktı.)

"Bu demektir ki, seni benden başkaları da duyabiliyor. Git araştır, bulaşacak başka birini bulursun."

(Denemediğimi mi sanıyorsun, o gün ilk kez senden başkası duydu beni. O herifi kaç kez ziyaret edip bir sürü söz saydım duymadı.)

"Hadi git artık, engelleniyorum dedin hâlâ konuşuyorsun."

(Beni ne kadar görüyorsun tarif etsene.)

Şimdi tarif etmesem konuşur durur, başımın etini yer bitirirdi. "Benden bir baş kadar uzun bir ışık halindesin. Yedi senede ancak bu hale gelebildiğine göre seni tam görebilmem için yıllar gerekebilir. Umarım o kadar kalmazsın."

(Ben de istemiyorum defalarca söyledim... Senelerdir bir tek seninle konuşmak hoş mu sanıyorsun.)

"Git ve sakın banyoya gelme! Senin yüzünden, gön-

lümce yıkanamıyorum."

(Biraz seyretsem olmaz mı, bu gece hiç keyfim yok.)

Sesi çok bıkkın geliyordu ama ben bu numaraları yutmazdım. Birçok defa konuşmam için öfkeli, neşeli hatta bir ara hasta numarası yapmış "Sen ruhsun nasıl hasta olursun?" dediğimde kıkırdamıştı...

"Ne olur yapma, senin yüzünden hiç özelim kalmadı. Bak beni beğenmediğini de söyledin üst katta manken oturuyormuş. Bugün gördüm gerçekten çok güzel kadın. Git onu gözetle."

(Baktım kemik torbası gibi, hoşuma gitmedi. Of, gitmeliyim. Beni özle olur mu?)

"Özlemeyeceğim, git bir daha da hiç gelme!"

Gitti. Işık kaybolmuş, odadaki hava sanki değişmişti. Hemen havlumu aldım, her an fikir değiştirip gelebilirdi

(Ya bak ne diyeceğim...)

Tam küvetin içine adımımı atacakken neredeyse düşüyordum. "Yeter. Anladın mı, yeter artık! Hani gitmiştin." Havluma sıkıca sarıldım, Allahtan banyo yapmaya başlamamıştım...

(Şeyi diyecektim...)

"Ne olur çabuk söyle de git."

"Kız kiminle konuşuyorsun banyoda?"

Evet, bir annem eksikti "Beni çıplak görüp beğenmişler."

"Kim ne zaman seni çıplak gördü, çabuk kapıyı aç!"

"Rejisörün biri açık filmde oynamam için rol teklif ediyor."

"Asla olmaz gebertirim seni!"

"Ben de öyle dedim zaten, 'Asla oynamam, annem beni öldürür,' dedim."

"Kız sen beni deli mi edeceksin, aç kapıyı çabuk telefonunu bana ver."

Dediği gibi kapıyı açtım, banyoyu radar gibi taradı elini uzattı "Telefonum odamda," dedim, kıkırdayınca kaşları daha çok çatıldı...

"Sen benimle oyun mu oynuyorsun?"

"Banyoda bile rahat kalamıyorum, hak ediyorsun." Annem öfkeli gözlerle bana baktı, kapıyı çekti. Onun bu teklifsiz hallerinden içime fenalık geliyordu... Her şeyime karışır, her yönden baskı yapardı...

(Teklif gelse kabul eder miydin?)

"Evet, size inat evet, kabul ederdim."

(Saçmalıyorsun!)

"Saçmalıyor muyum? Benim hayatım baştan sona saçmalık zaten. Senin yüzünden... Annemin baskıları yüzünden... Nasıl delirmiyorum hayretler içerisindeyim, şimdi gitmezsen gerçekten delirmeye başlayacağım." Işığın olduğu tarafa lavabonun üzerindeki sabunu attım...

(Iskaladın,) deyip, birde kıkırdadı...

Şampuan şişesini elime aldım... Gülmek nasıl oluyormuş şimdi ona gösterecektim.

(Onu atma kırılır yerlere dökülür, sana iş çıkar. Üzerine basar kayarsın, başını vurursun sonra canın yanar.)

"Bir anda roman yazdın... Senden nefret ediyorum. Ne söyleyeceksen söyle de defol git."

(Bıyıkların uzamış, pala Firuze.)

Ben öfkeyle tepinirken, yankılanan gülme sesiyle ışık yok oldu... Bu deli ruh yine gelebilirdi. Çabucak banyomu yaptım, uzun yıkanmak benim için hayaldi. Üzerimi banyoda değişip yatağıma yattım.

Bu gece neden çabuk gitmişti? Neler oluyor, neden engellendiğini söylüyordu? Defalarca ne ya da kim olduğunu sormuştum, cevabını bilmediğini söylemişti. Adını bile bilmiyordu...

Onu ilk duyduğumda on yedinci doğum günü pastamın mumlarını üflüyordum. Sayısı çok fazla olmayan okul arkadaşlarım ve annemin arkadaşlarının benden küçük çocukları ile gayet keyifsiz bir doğum günüydü... Doğum günüm bir an önce bitsin odama gideyim diye pastamın hemen getirilmesini istesem de uzun süre beklemem gerekmişti... Annem çocukları çağırdığı gibi annelerini de davet etmiş benim doğum günüm değil annemin gün eğlencelerinden biri haline gelmişti. "Anne doğum günüm sadece arkadaşlarımla olsun ne olur," dediğimde, "Kız çocuklarıyla erkek çocukları yalnız bırakılır mıymış," diyerek itiraz etmiş ne kadar yalvarsam da dediğinden şaşmamıştı.

Böylece birkaç arkadaş edinme ümidim sayesinde bitmişti. Özellikle okul arkadaşlarım kıs kıs gülüyorlardı durumuma. Hatta bir kaçı pasta kesilmesini bile beklemeden çekip gitmişlerdi. Bir tarafta oğlanlar bir tarafta kızlar ve ortada anneler öyle oturup duruyorduk. Okulda alay konusu olacağım şimdiden belliydi utançtan yanaklarım yanıyor, öfkeden ne yapacağımı bilemiyordum. Eğlence değil resmen işkenceydi. Arkadaşlar 'bari müzik açalım,' dediler. İstedikleri müziği büyükler çok gürültülü buldu ve teyzelerden birinin 'isim şehir oynayın' teklifiyle yerin dibine girdim... Hatta bir tanesi 'tombala oynasanız biz de

katılırız aynı yılbaşı gibi olur' deyince, buharlaşıp yok olmak istedim... Anneme sormadan mutfağa gidip pastayı aldım masanın ortasına koydum. Annem "Ay kızım daha çok erken eğlenseydiniz biraz," demedi mi... Pastaya yüzümü gömesim geldi. Arkadaşlarım ilk kez gülümsedi hep birlikte çektiğimiz eziyetin biteceğine sevinmişlerdi.

Mumları yaktım, koca kadınlar çevreme doluşmuş olan arkadaşlarımı iteleyip yerlerine geçtiler, annemin arkadaşları da kendisi gibiydi.

(Dilek dilemeyi unutma ufaklık.)

Tüylerim dikilmişti değişik bir ses kulağıma fısıldayarak konuşuyordu...

(Şaşkın Firuze dilek dile, güzel bir vücut isteyebilirsin. Belki kabul olur.)

"Kim söyledi onu?" diye bağırmıştım, arkadaşlarım şaşırmış bir halde bakıyordu...

(Sen beni duydun mu?)

Çevreme bakınıyor bu sesi çıkaranın kim olduğunu görmek istiyordum.

(Duydun beni, duydun!)

"Korkutmak istiyorsanız başardınız, bu gün yapılacak şaka değil." Yetişkin bir erkek sesiydi, biraz boğuk bir ses...

(Sesimi duyup duymadığını söyle.)

Sesin geldiği yöne baktığımda teyzelerden biri koltukta oturuyor benim bağırmalarımı kınamayla ayıplama arası gözlerle izliyordu... Dikkatlice kadına baktım, erkek sesini bu kadın mı çıkarmıştı? Gözlerim korkuyla nasıl açıldıysa, kadın elini göğsüne koyarak oturduğu koltuktan fırlamış oğlunu yanına çekmişti...

(Tam yanındayım. Beni görmüyor musun?)

(Bak elimi sallıyorum, gördüğünü söyle.)

Ses bir sağıma bir soluma geçiyor, ben başımı deli gibi

bir o yana bir bu yana çevirip duruyordum. Kimse yoktu... Kulaklarımı tıkamış odama kaçmıştım, arkadaşlarım şaşkınlıkla bana bakmışlardı. Hiç o geceki gibi korkmamış, utanmamıştım.

Kurtulurum umuduyla yorganımın altına girdiğimi hatırlıyorum. Ne mümkün!

(Beni duyuyorsun, şükürler olsun beni duyuyorsun.)

Uzunca süre cevap verememiştim, dişlerim kilitlenir gibi olmuştu. Korkudan konuşamıyordum...

(Tamam, beni görmediğini anladım ama duyuyorsun. Gerçeği söylemezsen çok fena şeyler yapacağım haberin olsun)

Korkmuştum, başımı yorganımın altından çıkarmaya cesaret edememiştim sadece "Git başımdan," demiştim ama gitmedi, olur olmaz zamanlarda geliyor beni rahatsız ediyordu.

(Günaydın.)

Bir süre hiç yokmuş gibi davranmaya çalışmıştım.

(Günaydın dedim.)

(Bu gün hava ne güzel değil mi?)

(İyi geceler dediği mi duymadın mı?)

(Saçını tam toplayamadın, saçaklı...)

(Biraz yemek yesene çok zayıfsın.)

(Sana kız demeye bin şahit lazım sopa gibisin.)

(Yemek yerken ağzını şapırdatma.)

Ses çıkarmamam bir işe yaramadı. Sırf cevap vereyim diye olur olmaz zamanlarda kerrat cetvelini tekrarlamaya başladı, bir süre sonra delirecek hale gelmiştim. Aslında sekizlerle dokuzlar iyi olmuş bu sayede nihayet ezberlemiştim. Kerrat cetveli yetmedi, çocuk şarkısı söylemeye başladı hem de avazı çıktığı kadar bağırarak...

(Mini mini birler, çalışkan ikiler, tembel üçler, bahtiyar dörtler, kapı dışarı beşler, altılar altınımı çaldılar, yediler

yemeğimi yediler, sekizler sekseğimi sildiler, dokuzlar doktor olup çıktılar, onlar bizi okutanlar.)

Altılar hırsız, yediler obur, sekizler oyunbozan içlerinde bir dokuzlar iş sahibi olmuştu. Tekrar tekrar baştan başlayınca pes ettim... Cevap vermezsem akıl sağlığımı yitirdiğim gibi, müzik zevkimi de yitirecektim...

"Sus yeter artık!"

(Yaşasın biliyordum, dayanamayıp cevap vereceğini biliyordum.)

Sesi çok mutlu geliyordu, biraz huyuna suyuna gidip dediklerini yaparsam belki gider diye düşünmüştüm"Şarkına dayanamadığımdan cevapladım, başka şarkı bilmiyor musun?"

(Biliyorum herhalde.)

Sesi kendinden emin değil gibiydi "Sen kimsin?" diye sormuştum...

(Bilmiyorum,) diyerek cevap vermişti.

Sesle konuşsam da korkudan üç buçuk atar vaziyetteydim. İlk işim anneme durumu anlatmak olmuştu. Yüzüme gülerek bakmış, çocukluğunda kendisinin de hayali arkadaşı olduğunu büyüdükçe bu hayallerden kurtulacağımı söylemiş, gençlik hayalleri diye geçiştirmişti. İki arada bir derede 'erkek mi?' diye sormuştu...

Uzun süre onu yok saydım. Babama, teyzeme, kuzenlerime anlattım hiç kimse inanmadı. İnat edince annemin ilk işi beni hocaya götürmek, bir güzel okutup üfletmek olmuştu. Maalesef bir işe yaramadığı gibi bu sefer psikologa götürülmüş hafif sakinleştirici ilaçlar içmek, gençlik sorunları hakkında uzun süren konuşmalar dinlemek zorunda bırakılmıştım. Anlattığım kişilerin birçoğu çocukken hayali arkadaşları olduğunu söyleyip 'geçer' demişlerdi. Bir süre sonra insanları dediklerime inandırmaya çalışmaktan vazgeçtim...

Bu arada sesin işime yaradığı da oluyordu... Her sabah başımda çalar saat vazifesi görüyordu.

(Hadi kalk tembel kız, yine okula geç kalacaksın.)

"Annem yetmiyormuş gibi bir de sen, nedir sizden çektiğim?"

Söylenmelerim hiçbir işe yaramıyor, her şeyime karışıyordu. Hele sınav zamanları ensemde bitiveriyordu. Kaç kez "Adını bile bilmiyorsun, bu kadar dersi nasıl aklında tuttun?" dediğimde sesini çıkaramamıştı. O da ne olduğunu bilmiyordu. Ne kadar kızsam da onun sayesinde sınavlardan iyi notlar alıyordum. Uyumak istediğimde o gün ne konu işlemişsem tekrar anlatmadan beni rahat bırakmıyordu. Ben bu yoğunluktan bıkmış, bezgin halde dolaşırken, annemler yükselen notlarımdan memnundu. Sesten ve ev baskısından kurtulurum umuduyla üniversite için evden hatta İstanbul'dan çok uzak yerlere gitmek istesem de annemin otoritesine karşı gelememiş yine İstanbul'da okumak zorunda kalmıştım. Evde denge unsuru babamdı. O olmasaydı ne yapardım bilemiyorum. Yine de babam bile ruhla konuştuğuma inanmamış gülmüş geçmişti. Ruhla ilişkimiz sadece evle sınırlı değildi. Yolda, okulda, akla gelebilecek her yerde yanı başımdaydı. Hayatıma baskıyla yön veren sadece annem değildi, ruh alasını yapıyor annemin gelemediği yerlerde karışmaya devam ediyordu.

(Bu yeni yetmelerde bir âlem.)

Sesi öfkeliydi "Yine ne oldu?"

(Ben sana demedim mi? Bu bluzun göğsü açık, giyme, dedim ama sen küçük hanım ne yaptın duymazdan gelip beni dinlemedin.)

"Ne söylersen söyle seni dinlemeyeceğim, şimdi beni rahat bırak. İnsanlar bana bakıyor... Hayır, kıyafetim yüzünden değil, kendi kendime konuşuyorum diye bakıyorlar."

(Hiç bile,) dediğinde yan sıramdaki çocuğun kitapları yere savruldu. Onun yaptığını çok iyi biliyordum. Eğilerek toplamasına yardım ettim, çocuk yerden kalkar kalkmaz "Ben Serhat," diyerek gülümsemiş ilk kalp çırpıntım başlamıştı... Beğeniyle bakılmanın verdiği haz güzeldi, gülümsemiştim. Elimi uzattım, tokalaştık "Memnun oldum, ben de Firuze."

(Sen şimdi bu sümsüğümü beğendin.)

"Sana ne."

(Bu erkek bile değil, soğan cücüğü)

"Gayet yakışıklı ve seni ilgilendirmez... Bari erkek arkadaşlarıma karışma."

Serhat'ın kantinde çay içelim teklifine resmen balıklama atlamıştım...

(Hah, ben olsaydım seni kantine getirmezdim... Kişiliksiz herif.)

"İstediğin kadar hakaret et umurumda değilsin." Dediğimde Serhat meraklı gözlerle bana bakmıştı... "Söylemişlerdi de inanmamıştım."

"Ne söylemişlerdi?"

"Kendi kendine konuştuğunu."

Birden kıpkırmızı olmuştum, uzunca zamandır ruhla konuşmaya o kadar çok alışmıştım ki insanların garipseyeceği aklıma gelmiyor sanki herkes benim duyduklarımı duyabiliyormuş gibi rahat davranıyordum... "Arada bir böyle konuşurum, rahatsız olur musun?" deyince ninesinden dolayı alışık olduğunu söylemişti... Tanrım yaşlı kadınlara benzetilmiştim... Utancımdan yerin dibine gireceğimi düşünmüştüm. Yine de vazgeçmedim, ninesi de olsa konuşmalara alışık olması işime gelirdi. Okul sonrası Serhat birlikte yürümemizi teklif etmiş, hiç duraksamadan kabul etmiştim.

(Seni annene söyleyeceğim.)

"Hiç durma hemen yetiştir dedikoducu."

(Bak eve gidiyorum.)

"Sersem şey benden başkasıyla konuşamadığını unutmuş gibisin, ortandan çatlasan da söyleyemezsin."

Ruhla konuşmalarımız Serhat bana doğru yürürken sona ermişti, her ne yaparsa yapsın gıkımı çıkarmayacak çocuğun gözünde iyice deli durumuna düşmeyecektim...

"Firuze, okul başladığından beri çok hoşuma gidiyorsun."

"Ay ben niye fark etmedim."

"Hiç bana bakmadın, kendi kendine konuşup duruyordun... Şurada park var bankta oturur konuşuruz ne dersin?"

(Aç bu aç. Fakir. Parkta konuşmakmış sanki on yaşında. Bir de salıncağa bindirip sallasın bari...)

"Belki hoşuma gidecek, annemin izlediği eski Türk filmlerinde ille bir salıncak sahnesi vardır."

Of yine dayanamamış cevap vermiştim. Serhat ağzımdan çıkan sözlere anlam vermeye çalışıyordu, birden gözleri parladı "Hiç aklıma gelmemişti, istersen sallarım."

(Hahaha bu çocuk gerçekten çocuk.)

"Defolup gitsene sen!"

(Gitmiyorum bu itin niyeti belli, sen de çanak tutuyorsun. Salıncağa bindirip arkandan itecek elleri nereye denk gelirse orana dokunacak.)

"Ne fesatsın!" desem de, salıncağa binmekten vazgeçtim. Önü çocuk kaynıyor, binmek için sıra bekliyorlar, bazıları itişip duruyordu. Bir de ben gidersem çıngar çıkması kaçınılmazdı.

"Sen bilirsin, zaten kalabalık, biraz ileri yürüyelim."

(Bunun derdi anlaşılmayacak gibi değil, seni tenhalarda kıstıracak.)

"Firuze elini tutabilir miyim?"

(Sakın tutturma, kalabalıktan ayrılma.)

"Öf yeter artık" Dedim Serhat'a elimi uzattım. Uzatmaz olaydım elleri vıcık vıcık terliydi, sanki bir eli değil, bir avuç suyu avuçlamıştım. Ani bir tepkiyle elimi çekmeye çalıştım sıkıca tutup kendine doğru çekince, gök gürlemesi gibi korkunç ses (böh) dedi... Serhat şaşkınlıkla duraksadı "Sen de duydun mu?"

O ne biçim gürlemeydi, sesin yaptığını bilmeme rağmen ben bile yerimden zıplamıştım "Neyi" diyerek duymazdan gelmiştim...

(Bu tacizci herif beni duydu,) demesiyle, daha yüksek sesle (böh,) leri sıralamaya başladığında Serhat'ın korkusu görülmeye değerdi. Zavallıcık hızla koşmaya başladı, ruhun onun peşinden gittiği belliydi çocuk kulaklarını elleriyle kapatmaya çalışıyor sanki sesi kovabilirmiş gibi ellerini sallıyordu. Takılıp düştüğünü gördüm, koşarak yanına gittiğimde bacağı değişik bir açıyla duruyordu, Serhat'ın yüzü acı içindeydi. Beni fark edince acısına bakmadan toparlanmaya çalışmıştı... "Sen yaptın, çekil git" diye bağırınca, aldırmamış yardım için elimi uzatmıştım. Elimi reddetmesiyle arkamı dönmüştüm, bir sürü insan gelmişti, birinden biri yardım eder diye düşünerek tek başıma yürümeye başlamış uzun süre halime üzülerek gözyaşı dökmüştüm.

(Ben sana niyetinin kötü olduğunu söylemiştim, boşuna ağlıyorsun o heriften adam olmaz.)

Gözyaşları içinde "Ayırmayı başardın. Şimdi bir yerlerine kına yakarsın," diyerek sanki ondan kurtulabilecekmişim gibi koşmaya başlamıştım...

Tabii bu ilişkiden bile sayılmayan ilişki, sesin sayesinde bir gün anca sürebilmiş ve Serhat için acıyla benim için trajediyle sonra ermişti. Serhat okul dönemimiz boyunca, asla yüzüme bakmamış beni görmezden gelmişti...

Sonraları daha flört aşamasına bile gelemeden birkaç erkek arkadaşımı daha uzaklaştırmış, böylece sadece onunla konuşmamı garanti altına almıştı...

Zamanla garip bir şekilde sesin varlığına alıştım. Bir süre sonra ışık suretinde görünmeye başlayınca korkularım da geri geldi.

Yirmi dört yaşındaydım. Kutay holdingde yönetici asistanı olarak çalışıyordum. Tüm arkadaşlarım 'garip' olduğumu söylüyorlar, benimle dalga bile geçiyorlardı. Artık millete açıklama yapmaktan bıktığım, anlattığımda alay konusu olduğumdan, kendi kendime konuşmanın 'alışkanlık' olduğunu söylemek daha doğru gelmişti.

Yeni olanlar şaşırsalar da bir süre sonra onlarda alışıyorlardı. Büyük patronların yanında sözlerine hiç cevap vermiyordum. Bazen o kadar deli edecek sözler söylüyordu ki dayanamayıp cevap verdiğimde o mutlu, ben ise rezil oluyordum.

Bazen nedensiz yere kalemler düşünce, kâğıtlar rüzgâr olmadan havalanınca kızgın olduğunu biliyordum. Bir keresinde tam yanımda olan müdürümün kucağına sıcak kahveyi dökmüş, adamcağız günlerce bacakları ayrık halde dolaşmıştı.

Neden yaptığını sorunca (Adamın gözleri, kalçalarındaydı özellikle dosyaları ileri itiyor, sen uzanıp alınca kalçalarını dikizliyordu) diye homurdanmıştı...

İşte böyle de manyak, kıskanç bir ruhtu...

Birkaç hatta gelmeyince mutluluktan ne yapacağımı şaşırmış durumdaydım.

Yeni gelen müdür yardımcısı oldukça hoşuma gidiyordu. Bakışlarından onun da benden hoşlandığını anlıyordum. İnce, uzun, esmer, hoş adamdı... Saçlarımı, kıyafetimi düzelttim özellikle biraz salınarak masasına doğru yürüdüm. Kahvesini uzattım...

"Firuze, erkek arkadaşın var mı?"

Ruh erkek arkadaştan sayılmayacağına göre doğru cevabı verebilirdim.

"Erkek arkadaşım yok Enis Bey, neden sordunuz?"

"İşten sonra yemeğe çıkmak ister misin?"

Nihayet istediğim teklifi yapmıştı, sanki her dakika çıkma teklifi alıyormuşum gibi sevincimi belli etmeden "Neden olmasın" diye cevap verdim, hemen hemen dört aydır tanıyordum. Hiçbir taşkınlığı, terbiyesiz hareketi olmamıştı. Mesai bitimi buluşmak üzere sözleştik. Ruhun hiç gelmemesini diledim, normal bir hayat benim de hakkımdı.

Eve telefon ettim, geç geleceğimi, arkadaşlarla yemekte olacağımı söyledim. Annem nerede olursam olayım sabit adresini isterdi. Kızıp söylendiğimde "Burası İstanbul başına bir şey gelse ben seni nasıl bulurum" diye söylenirdi. Artık alışmıştım lokantanın ismini verdim. Bir erkekle tek başıma olacağımı söylememin anlamı yoktu. Söylesem dakika başı telefon açar ben daha eve gitmeden nikâh hazırlıklarına başlardı.

Enis, Etiler semtinde oldukça lüks bir lokantada rezervasyon yaptırmıştı. Hoşuma gitti, demek cimri değildi. İçeri girerken kapıyı açtı, sandalyemi tutarak oturmamı sağladı. Sohbeti güzel, davranışları kibardı. Çatalı bıçağı doğru kullanıyor, yemek yerken şapırdatmadan yiyor,

ekmek lokmalarını kocaman değil gerektiği kadar koparıyor ağzını açmadan çiğniyordu... Hoşuma gitmişti, bazı kişilerin -hele çorba içerken-höpürdetmelerine, ağızlarında yemek varken konuşmaya çalışmalarına sinir olurdum... Enis'in beğeni hanesine yazılan artılar her dakika artıyordu.

(Yalancı Firuze,)

Birden boş bulunup "Ay" Diye bağırdım... Ödüm patlamıştı, benim sapık ruhum yine gelmişti.

Enis "Ne oldu, yemek sıcak mıydı?" diye sordu...

"Ayağımı masanın bacağına vurdum" deyip ruhuma "Defolup gitsene buradan." Diye fısıldadım...

(Cık cık cık, senin gibi cici bir kıza annesine yalan söylemeyi yakıştıramadım.)

Özellikle çatalımı yere düşürdüm almak için uzandım "Sana ne be, sana ne, annemden daha çok baskı yapıyorsun bana."

Enis de masanın altına eğilmiş bana bakıyordu "Yenisini getirirlerdi, niye eğildin?"

Hala iki büklüm halde Enis'le bakışıyorduk... Yine rezil olmuştum kim bilir hakkımda neler düşünecekti. Sadece o mu? Lokantada olanlar 'Bu iki deli masanın altında ne yapıyorlar?' demezler miydi?"Kusura bakma Enis, bende takıntı var, yere düşen nesneleri illa kendim alacağım. Belki duymuşsundur, duymaman imkânsız arada bir kendi kendime konuşma huyum vardır. Engellemeye çalıştım. Hatta bu konuşma duygusunu öldürmeye de çalıştım ama başarılı olamadım"

(Gömleğinin düğmesini kapa, oh vallahi bu ne rahatlık memelerinle adama göz ziyafeti çekiyorsun.)

"Terbiyesiz."

"Kötü bir şey demedim."

Of... Bu sefer adamın gözleri fal taşı gibi açılmıştı "Sana değil Enis çok özür dilerim, boş konuşmalarımdan biri... Gün içindeki olaylar bir anda aklıma geliyor, o anda söyleyemediklerim birden ağzımdan fırlıyor."

Yemek rezil olmuştu, Enis bana tuhaf tuhaf bakıyordu...

(Niye hemen eve gelmedin, seni ne kadar bekledim haberin var mı? Hem bu adamda ne buldun burun kılları bile dışarıda.)

Gerçekten öyle miydi? Dikkatlice burnuna baktım. Enis de burnuna baktığımı fark etmiş şaşı gözlerle kendi burnunu görmeye çalışıyordu.

"Burnumda bir şey mi var?"

Utangaç bir gülümsemeyle "Siyah bir şey gördüğümü sandım gölgeymiş, hiçbir şey yok. Şey... Vakit geç oldu, yarın iş var, kalksak mı?" dedim. Yine, yeniden rezil olmuştum, rezil... Eve gidince Google'a "Ruhlar nasıl öldürülür?" diye yazacaktım... Leb demeden "leblebi'mi demek istediniz" diyen Google, elbet bir cevap verirdi...

"Biraz daha oturalım daha tatlımızı yemedik, ben seni eve bırakırım."

(Sakın kabul etme, arabaya binince ya seni evine götürürse, ya kötü şeyler yaparsa. Adam memelerini de gördü.)

"Sen tatlılarımızı söyle, ben lavaboya kadar gidip hemen geliyorum. Arabamı iş yerinin garajına bırakmıştım."

Hızla yerimden kalktım, Enis'e güzel bir tebessüm yolladım. Adam deli damgasını yapıştırmadan ortamı düzeltmeliydim.

Lavaboya doğru yürümeye başladım. Dar bir koridora girmiştik, işte şimdi insanlar görür korkusu olmadan dilediğim gibi bağırabilirdim "Sana inat adamın evine gidip sırf memelerimi değil her tarafımı göstereceğim."

(Denemesi bedava.)

Birden tepemdeki ampul patladı, korkuyla yerimde sıçradım. Biraz ilerideki ampul de aynı şekilde patlayınca öfkeyle "Yeter artık yapma," diye bağırdım...

(Gidecek misin?)

Hırsla ayağımı yere vurdum, ona vurmayı o kadar çok isterdim ki "Gitmiyorum Allah'ın cezası gitmiyorum"

(İyi, şimdi git tatlını ye. Ben buralardayım.)

Aksi ruhun buz gibi olan ses tonu birden yumuşamıştı "Hayatımı mahvediyorsun. Ben ne günah işledim de Allah seni benim başıma yolladı."

Tuvalete bakan kadın koluma dokununca neredeyse zıpladım "Kızım rahatsız mısın, birisi bir şeyler mi yaptı. Kendi kendine söyleniyorsun."

"Yok teyzeciğim, önemli bir şey yok."

Ne diyebilirdim ki? 'Ruhlar âleminin en sinir ruhu benim başıma musallat oldu,' desem, kadın bana ya deli der ya da düşer ölür, o da ruhlar âlemine katılarak bana musallat olurdu. Bir tanesiyle baş edemiyordum ikisiyle hiç baş edemezdim.

Masaya geri dönmek zor geldi, onun bir yerlerde ve öfkeli olduğunu bilmek beni huzursuz ediyordu. Enis yan masada oturan iki kadınla muhabbete başlamıştı -eksi puan-. Tabi benim delice hareketlerimi görünce 'yeni birilerini bulayım' diye düşünmüş olmalıydı.

Benim geldiğimi görünce hemen toparlandı "Firuze seni önceki iş yerimden arkadaşlarımla tanıştırayım. Uzun zaman sonra ilk kez karşılaştık."

Samimiydi, eksi puanı artıya yükselmişti. Gülümsedik, kızlarla tokalaştık, tatlılarını alarak bizim masamıza geldiler. Muhabbetleri güzeldi eski işyerinde olan komik olayları anlatıyorlar, muhabbet gittikçe koyulaşıyordu.

Ay vallahi şekerim patronla toplantıdaydık birden klima durdu sıcak felaket. Camları açalım dedik hava sıcak ama çok rüzgâr esiyor. Adamın saçları uçmasın mı? Senelerdir adamın saçlarına methiyeler düzerken meğer adam kelmiş de haberimiz yokmuş."

(Ha haha çok komik, hadisene kalk artık bu bayat konuşmaları dinlemek hoşuna mı gidiyor?)

"Evet."

Birden bacağım karıncalanmaya başladı. Mutlaka o yapıyordu "Yapma lütfen" diye dişlerimin arasından fısıldadım.

Nasıl yapmam şekerim, adam ille pasta yap yoksa seni boşarım dedi"

Hayvan," Bacağımda ki karıncalanma artmıştı...

"Doğru söylüyorsun resmen hayvandı, o beni boşamadan ben onu boşadım."

"Çok iyi yapmışsın, erkeklerin dirisi de ölüsü de öküz," dedim. Dediğim an ağzımdan çıkanı duydum, Enis şaşkın gözlerle bana bakıyordu. "Sen sakın üzerine alınma Enis. Genelleme yaptım, birçok erkek ille kendi istedikleri olsun diye diretirler." İyice keyfim kaçmıştı "Kusuruma bakmayın benim kalkmam gerek, sen istersen oturabilirsin" deyince... Enis kibarca oturduğu yerden kalktı.

"Biz buraya birlikte geldik. Seni iş yerine bırakırım." Arkadaşlarıyla vedalaşarak arabasına yürüdük...

(Aferin cici kız.)

Enis kibarca arabanın kapısını açtı, karıncalanma bu kez ensemdeydi. Hırsla arkamı döndüm çığlık atmamak için ağzımı kapadım.

Işık formu değişmiş bir çift sinirli göz bana bakıyordu. Tepki vermemek için ellerimi sıkıca kucağımda yumruk yaptım. Çığlık çığlığa bağırabilirdim. Enis hiçbir şeyin

farkında değildi, bir şeyler söylüyordu ama ben anlamıyordum.

"Firuze dinliyor musun sen beni?"

"Özür dilerim bir an için daldım, ne demiştin?"

"Kısa sürede tekrarlayalım, çok güzel bir geceydi."

"Olur, bende arkadaşlığından zevk aldım."

(Zevkmiş, senelerdir sana arkadaşlık ediyorum, bana böyle sözler söylemedin. Teessüf ederim.)

Korkmadan başımı çevirip arkaya bakabilir miydim? Koltukta yavaşça yan döndüm "Ayyy"

"Ne oldu neden bağırdın?"

"Tırnağımı kırdım." Allah'ım Allah'ım aklıma mukayyet ol şimdide dudak eklenmişti sadece üst dudak...

(Ne bakıp duruyorsun?)

Cevap veremedim. Zaten arabamı park ettiğim yere gelmiştik. Enis'le vedalaştım "Yarın görüşürüz Enis garipliklerim için kusuruma bakma."

"Önemli değil isteyerek yapmadığını biliyorum. Kaç kez açıkladın, lütfen benim yanımda rahat davran."

Güzel bitecek bir gece, onun yüzünden mahvolmuştu. Hızlıca yürüyerek arabama bindim kurtulmak ne mümkündü, hemen yanıma oturdu.

(Neyin var senin?)

"Şekil alıyorsun."

(Nasıl? Nasılım söyle!)

Sesi sevinmiş gibi neşeliydi "Korkunç görünüyorsun, sadece gözlerin var. Dudakların tamamlanmak üzere burnun yok. Ay iğrenç gözüküyorsun."

(Hadi ya! Taksit taksit tamamlanacağım herhalde. Öteki tarafa gideceğim için mi tamamlanıyorum dersin?)

"Nereden bileyim! Birkaç tane ruh tanımıyorum. Sen ilksin."

(Her zaman ilk olmayı severim.)

"Adını bile bilmiyorsun da, ilk olmayı sevdiğini nereden biliyorsun?"

(Erkek içgüdüsü desem yeterli olur mu?)

"Ölünüz de diriniz de bir. Bencilliğiniz öldükten sonra da devam ediyor herhalde."

(Yıllardır düşünüyorum, neden buradayım? Neden senin yanındayım? Neden beni sadece sen duyabiliyorsun? Sorularım o kadar çok ki...)

"Aynı soruları bende düşünüyorum. Bu arada üst dudağın tamamlandı" Dikiz aynasına bakmaya çalışıyordu...

(Niye kendimi göremiyorum.)

"Ben nereden bileyim."

(Seni öpebilecek miyim acaba?)

"Asla, sakın deneme..."

(Denemezsem dudaklarım var mı yok mu nasıl anlayacağım?)

"Benim sözlerime güvenmek zorundasın." Kırmızı ışıkta durmuştum, yan arabadakiler bana şaşkın şaşkın bakıyorlardı. İki tarafa da kibarca gülümsedim, elimle müzik dinlediğimi ima eden hareketler yaptım.

(Elin adamlarına niye el edip duruyorsun?)

Resmen o camdan o cama gidiyordu, ölüsü buysa dirisi kim bilir nasıldı?

"Yeter artık tamamlan da bir an evvel çık git hayatımdan. Deli yerine konmak gerçekten gücüme gidiyor."

Eve varmıştım, onu beklemeden arabadan aşağı indim, kapıları kilitledim. Sanki çıkamayacakmış gibi bir an sevinmiştim. Annem kapının önüne koltuğu çekmiş üzerinde uykuya dalmıştı.

"Anne kalk yatağına yat, iki büklüm uyumuş kalmışsın boynun ağrıyacak."

Gözlerini ovuşturarak bana baktı "Kız kısmı bu saatte gelir miymiş... Hem ben uyumuyordum sadece gözlerimi dinlendiriyordum."

"Anne yeter artık, saat daha on buçuk... Babam bile senin kadar baskı yapmıyor. Bir gün beni iyice bunaltacaksın kendime ayrı ev açacağım."

Koltuktan doğruldu, ellerini beline koydu. İşte şimdi tehdit geliyordu "Evlenmeden bu evden çıkamazsın, bunu aklına iyice koy küçük hanım. Dışarı giden kızları görüyoruz erkeklerle fink atıyorlar. Evlatlıktan reddederim seni" dedi, devamını bekledim "Ak sütümü helal etmem sana."

Konuşması bitmişti... 'İyi geceler,' deyip odama yürüdüm. Ruh da olsa bir erkekle gece gündüz beraber olduğumu bilse ne yapacaktı çok merak ediyordum.

Kapıyı derin bir nefes alarak açtım. Yatağımın üzerindeydi... Elimdeki çantayı fırlattım tam yeni oluşan burnunun üzerinden geçti. Bir zarar veremesem de içim bir nebze olsun rahatlamıştı.

"Dışarı çık, arkanı dön, bir şeyler yap. Şimdi o gözlerin bakarken hiç soyunup giyinemem."

(Tamam, döndüm. Sanki bakılacak bir şeyin var da...)

"Olsun olmasın, bakmayacaksın. Artık bakıp bakmadığını da görebiliyorum o yüzden benimle oyun oynama."

Arkasını dönmüştü, saçları da çıkmaya başlamış hatta biraz uzun olup yeni oluşan ensesine değiyordu.

"Saç tıraşın gelmiş yarın berbere git," Gülmeye başladım iyice sinirlerim bozulmuştu.

(Olur hayatım, giderim. Bu arada kalçandaki ben çok güzel duruyor.)

"Bakma demedim mi ben sana?"

(Bakmadım camdan olduğu gibi görünüyorsun.)

"Bilerek sesini çıkarmadın, alçak Ruh, seni şikâyet edeceğim üstün talan yok mu?"

(Vardır herhalde, bir bulabilsem bende onları şikâyet edeceğim. Çok yavaş işlem yapıyorlar bir türlü evraklarım tamamlanmamış olacak ki beni alamadılar.)

Pikeyi kaldırdım içine girdim hemen yanıma uzandı. Oldukça çabuk tamamlanıyordu annemin beni böyle görmesini çok isterdim çıldırırdı herhalde. Yatağımın içinde, koynumda, neredeyse yarısı tamamlanmış bir erkek... Kesin yarım veya hayalet olduğuna bakmaz, bize nikâh kıydırırdı.

Namusumuzu iki paralık ettin evleneceksin derdi. O hırsla damadın ölümü dirimi olduğunu umursayacağını sanmıyordum...

(Kıpırdanıp durma uyu artık, yarın şiş gözlerle işe gitmek zorunda kalacaksın. Üstünü de iyice ört geçen ay nasıl grip olmuştun.)

Beni ailemden fazla tanıyor, huylarımı biliyordu. Pikeme daha fazla sarıldım "Gitmeyecek misin?"

(Tamamlayıp alacaklarsa son gördüğüm sen ol istiyorum. Bu gece yanında kalacağım.)

"Çoğunlukla yanımdasın, yok olduğunda nereye gidiyorsun?"

(Hiç, başıboş dolaşıyorum. Orada burada, daha çok sizin evin çatısında oturuyorum.)

"Yine beni bırakmıyorsun yani..."

(Bırakmıyorum değil bırakamıyorum. Sen olmazsan yok olacağım gibi geliyor. Beni bu dünyaya bağlayan tek şeysin. Bırakmaya çalıştım olmadı, yine yanına döndüm.)

"Bir şeylerle uğraşmayı denedin mi? Sırf benimle olman sıkıcı olmalı."

(Tek seninle konuşabiliyorum, diğer şeyleri rahatlıkla yapıyorum. İstediğim yerde film izliyorum, kütüphane kapansa bile girip kitap okuyorum. Maç seyrediyorum,

okullara girip ders dinliyorum, hatta dans ediyor ve yüzüyorum, hepsi de bedava)

"Kadınları, kızları gözetlediğini unuttun."

(İlk başlardan çok ilginç gelmişti, sonra senden başkası ilgimi çekmedi.)

"Hislerin var mı? Yani erkekçe hisler...."

(Var ama çok acı veriyor, sevişemeyeceğimi anlayınca bu duygularımı törpüledim.)

"İster miydin?"

(Kim istemez, bir sürü kadın gözünün önünde ve sen onlara sadece bakmak zorunda kalıyorsun. Özellikle de sen, neredeyse karı koca gibi yaşıyoruz ve ben sana uzaktan bakmak zorunda kalıyorum.)

"Arada bir bana dokunuyorsun, bu gün dokunduğun gibi..."

(Kızdığım zaman oluyor. Senelerdir birlikte olduğumuzdan sana karşı oldukça korumacıyım.)

"Burnun da tamamlandı, sesle konuşmaktansa bu halin daha iyi oldu."

Uyumuştu, senelerdir onun hayatındaydım. Kumral saçları yüzüne düştü, sanki düzeltebilecek gibi elimi uzattım, elimde oluşmuştu bir an şaşkınlıkla baktım parmaklarımı açıp kapadım... Sadece saçlarının üzerinden geçebildim. Bir ara kestirmeye çalıştığında kızgınlıktan ne yapacağımı bilememiştim. Saçlarını uzun seviyordum, dokunamasam da seyretmesi zevk veriyordu. Onu beğenmediğim külliyen yalandı. Dokunamıyor olmanın verdiği hırsla söylenen yalanlar. Başka bir erkeğin yanında olması, onların dokunabilecek olması ölü olan beni daha çok öldürüyordu.

Beni ne zaman alacaklarını bilmiyordum. O zamana kadar sadece benimdi. Gözlerimin önünde başka bir erkekle olmasına dayanamazdım.

İlk başlarda sesimi duyduğunda verdiği tepki. Senelerce beni yok saymaya çalışması ve sonunda kabullenmesi... Zorakiydi ama olsun, kabullenmişti ya bu bile içimi rahatlatıyordu, uykusunda döndü, pike üstünden sıyrıldı (Ah be güzelim bana nasıl işkence ettiğini bilmiyorsun) Kolunu bacağını üstüme attı. Bana sarılışını, tenının sıcaklığını hissetmeye çalışıyordum, o sadece bacağını ve kolunu çarşafa uzatmıştı. Bedenimin şekillenmesini görebiliyordum, çok şükür kıyafetle şekilleniyordu. Yoksa her an çırılçıplak dolaşmak benim için komik olacaktı. Firuze içinse şok... Olur, olmaz yerlerde yanında beliriveren çırılçıplak bir adam.

Yetişkin bir erkek olduğumun her zaman farkındaydım. Şu an yirmili yaşların sonu, otuzlu yaşların başında gibi görünüyor olmalıydım. Ah birde aynada nasıl olduğumu görebilseydim. Görünmüyordum...

Sabah olmuştu, benimki sere serpe yatmış hala uyuyordu. Gözlerimi güzel yüzünden, bedeninin kıvrımlarından çekemiyordum.

Dışarıda annesinin çıkardığı tabak çanak sesleri kulağıma geliyordu. Kahvaltı masası hazırlanmak üzere olmalıydı.

(Firuze hadi kalk artık, işe gitme saatin geldi.)

"Biraz daha lütfen," diyerek yastığa sarıldı...

(Olmaz, neredeyse annen gelmek üzere.)

Kollarını başının üzerine kaldırıp gerindi, ah bu bedeni sarmayı nasıl isterdim...

Gözlerimi açmamla yataktan fırlamam bir oldu, yatağımın üzerinde yan yatmış, elini başının altına koymuş bir adam bana bakıyordu. Aman Tanrım çok yakışıklıydı...

"Sen... Tamamlanmışsın... İnanamıyorum."

(Nasıl görünüyorum?)

"Şey nasıl desem sen çok... Öt aynaya bak."

(Ben çok ne? Çatlatmasana beni. Aynada kendimi görebilseydim bu soruyu sana sormazdım.)

"Vasat bir erkek görüntüsü, çok özelliğin yok." Çok yakışıklısın deyip onun egosunu besleyemezdim. Bu ney di böyle? Işık halinden çok daha iyi olduğu ortadaydı.

(Beni anlat.)

"Minicik gözlerin var, incecik dudakların. Burnun kanca gibi... Saçların neredeyse kel vücudunu söylememe gerek yok sen o kısımlarını görebiliyorsun."

Eliyle yüzüne dokunuyordu (Beni çizmeni istiyorum.)

Bu adamın elleri bile güzeldi, parmaklarının uzun ve biçimli olmasını beğenmiştim "Ha ha güldürme beni, resim dersinden neredeyse kalacağını unutmuş gibisin."

(Doğru sen çöp adam bile çizemezsin, yeteneksiz.)

"Beni kınayana bak... Sen kendi becerilerini bile bilmiyorsun. Hadi git artık rahatça banyo yapıp giyinmek istiyorum"

(Bir saat süre veriyorum. Arabada olacağım bir şekilde resim yapan birini bulmanı istiyorum. Nasıl göründüğümü bilmem gerek)

Seni doğru olarak resmettireceğimi nereden biliyorsun."

(Yalan söylediğini biliyorum, gözlerin ve ağzın ayrı sözler söyledi. Anlarım, seni çok iyi tanıdığımı unutuyorsun. Çok kısa giyinme.)

"Annem bir taraftan sen bir taraftan boğuyorsunuz beni."

(Yanında oturan kılkuyruk Muharrem bacaklarına bakıp duruyor. Erkeklerinin orana burana bakması hoşuna mı gidiyor?)

"Sen istediğin gibi bakıyorsun ama kendine de yasak koysana."

Sesimi çıkaramadım, haklıydı. Özeli hiçbir zaman olmamıştı ama ben dokunamıyordum onlar dokunabilirdi. Bu kadarcık ayrıcalığım olmalıydı.

Arabanın başında bir o yana bir bu yana dolaşıp duruyordum, sevgilisini bekleyen erkekler gibiydim. Evin kapısından çıktı beni görünce şöyle bir süzdü, değişik bakıyordu. Hoşlandığı bir tipe bakar gibi... Ben de onu süzdüm sevdiğim saçlarını ensesinde toplamıştı. Yeşil gözlerinin içinde hareler vardı. Uzun kirpikli güzel badem biçimi gözler. Oval bir yüz, üzerinde çiller olan minik biçimli bir burun ve her zaman tadını alabilmek için çıldırdığım dolgun kendinden kırmızı dudaklar. Zarif hatlıydı, biçimli boynu ve omuzlardan sonrası benim için resmen eziyetti. Onu ilk gördüğüm andaki çocuksu vücudu seneler içerisinde oldukça gelişmiş beden ölçüleri beni deli eder hale gelmişti. Senelerdir çektiğim eziyet ona tutulduğumu hissettikçe çok daha fazla artmıştı.

Arabanın kapısına uzandım. Açar gibi yapıp elimle içeriye davet ettim.

"Komik olduğunu mu sanıyorsun."

(Her zaman yapmak istediğim bir hareketti. Bu sabah da çok zıksin. Ne derdin var?)

"Daha ne olsun." Senden başka derdim yok, tamamlandığın da alacaklarını söylemiştin."

(Sadece senelerdir önce ses, sonra ışık halindeyken hızlıca tamamlanmaya başlayınca "acaba mı?" dedim. Bende ne oldu şunu bilmiyorum. Kurtulmaya can atar gibisin.)

Yetmedi mi senelerdir birlikteliğimiz, hem geçinemiyoruz bile. Karı koca olsaydık şimdiye kadar çoktan boşanmıştık." De yüz suratını astı, bu haliyle de çok şirindi...

Ortaköy'de tanıdığım bir sokak ressamı vardı. İşe telefon ederek biraz gecikeceğimi bildirdim, istediğini yapmazsam beni rahatsız edeceğini biliyordum. Aslında kendince haklıydı nasıl biri olduğunu görememek zor olmalıydı.

Küçük resim atölyesinin olduğu yere geldik, ara sokaklara geçiş yoktu. Arabayı zar zor park ederek indim.

Sağlı sollu minik dükkânlar arasında yürümeyi her zaman severdim. Küçük tezgâhlarda bir sürü değişik malzemeler satılırdı; el emeği şallar, atkılar, iğne oyaları. Değişik çantalar hatta ikinci el çantalar. Antika eşyalar, takılar. Ortaköy sahilinin bu karman çorman görüntüsü hoşuma giderdi. İsmi bile ilginçti 'entel pazarı'... Hafta

sonları aşırı yoğunluktan yürünmezdi. Hele kumpirleri başlı başına bir ziyafetti, beyazlar giyinmiş kadınlar tatlı gözlemeler yaparlar mis gibi hamur kokuları etrafa yayılırdı. Lokantalara gidip oturmaktansa açık havada yemek bana çok daha zevk veriyordu. Yine yiyecek kokuları çoğalmış koku burnuma geldikçe ağzım sulanmaya başlamıştı...

(Bakma böreğe çöreğe, yakında şişko olacaksın.)

İyi fikirdi. "Şişmanlarsam hemen gider misin?" diye sevinçle sordum...

(Hiç düşünme bile, yerde yuvarlanacak varil gibi olsan da beni almazlarsa ilelebet yanındayım.)

"Hiç kurtulma şansım yok değil mi?"

(Yok!)

Gerçekten yaşasaydı kurtulmak istenecek adamlardan değildi zaten. Ruh olması tüm dengeleri alt üst ediyordu.

Oldukça küçük dar binadan içeri girdik. Tahta merdivenlerden yukarı çıktık. Her nedense onu görebiliyor olmam bana güven veriyordu. Yoksa bu binaya tek başıma gelmeye cesaret edemezdim. Beni koruyacağını biliyordum. Aşırı hem de oldukça aşırı korumacıydı...

Ressam atölyesinin kapısı ardına kadar açıktı kapıyı tıklatarak içeri girdim. Uzun saçlı sakallı, kulağında küpesi olan ressam dışında içeride birkaç kişi daha vardı, aralarında bir kadın olması içimi rahatlatmadı desem yalan söylemiş olurdum. Annem ve ruhun sayesinde iyice paranoyak olmuştum...

(Ben sana bu adamdan uzak dur demedim mi?)

"Başka tanıdığın ressam varsa gidelim, ben bir bu adamı tanıyorum."

Arkadaşlarımdan biri düğün resmini yağlı boya olarak yaptırmak istediği için ressamın atölyesine birlikte gelmiştik. Tabii peşimde her zamanki gibi ruhum vardı,

adamın yılışık hareketlerini sevmemişti. Aslında ressam "Çok güzelsiniz, sizin bir portrenizi resmetmek isterim," deyince adamı yılışık ilan etmişti.

Ressam beni görünce yerinden kalktı gülerek yanıma geldi. "Hoş geldiniz. Bakın arkadaşlar resmini yapmak istediğim güzel kadın işte buydu," dediğinde benimki yüksek sesle homurdandı hemen yan tarafta masanın üzerinde duran fırçalar yere düştü. "Rahat dur," diye fısıldadım. Gerçek olsaydı bir çimdiği hak etmişti.

"Can Bey sizden bir ricada bulunmaya geldim."

Adam şaşkın bir tavırla kendiliğinden yerlere saçılan fırçalarına bakıyordu. Arkadaşlarından biri hemen topladı.

"Buyurun ne isterseniz, emrinize amadeyim."

(Pislik.)

"Size ölmüş olan arkadaşımı tarif edeceğim, hiç resmini bulamadım. Annesine hediye etmek istiyorum."

"Tarif edin karakalem olarak çizeyim, isterseniz sonra yağlı boya çalışırım."

"Karakalem çizim için yeterli olur herhalde."

(Lütfen doğru olarak anlat, nasıl olduğumu bilmem gerek.)

Ressam masasına oturdu, kâğıt kalem aldı beklentiyle yüzüme bakıyordu... Ruh ressamın tam yanına geçti, hiç kimseden çekinmeden yüzüne bakıp onu tarif edebilirdim. "Uzun yüz ama çok değil, köşeli çene yapısı. Dudakları ne ince ne kalın. Burnu hafif kemerli, gözleri iri, sık kirpikleri var, açık bal rengine dönük, ela desem daha uygun. Kaşları çok kalın değil, kulakları çok düzgün, saçları gür biraz uzunca hafif dalgalı, bir perçemi alnına dökülmüş şekilde. Alın yapısı çok geniş değil, boynu kalın, omuzları geniş biraz daha evet şimdi oldu."

"Bravo sanki çizdirdiğiniz adam karşınızda gibi tarif ediyorsunuz. Nasıl? İstediğiniz gibi oldu mu?"

"Çeneye ufak bir çukur ekleyin ve nasıl diyorsunuz gırtlak bölümüne bir de âdem elması eklendi mi tam görüntü olacak."

Odada olan kişiler gelmiş benim tarif ettiğim çizime bakıyorlardı. Kadın dayanamadı "Çok yakışıklıymış, yazık olmuş çok da genç görünüyor."

"Tahminen otuz yaşlarında olması gerek, tam bilmiyorum. Ellerinize sağlık."

"Renklerini tam olarak söylerseniz renkli çalışmasını da yapabilirim."

(Evet, söyle.)

"Demin de söyledim. Çok açık ela rengi gözleri var, saçları açık kumral. Teni biraz koyu nasıl desem hafif bronzlaşmış gibi."

(Burayı sen uydurdun, ellerim hiç öyle dediğin renk gibi durmuyor.)

"Ölü beyazı diyemezdim herhalde, sevdiğim erkek tenini söyledim."

"Bir şey mi dediniz?"

"Yok, size demedim kendi kendime mırıldanıyordum."

Bir saat daha bekledik, beyefendi sıkılmış gibiydi. Erkek olanların önüne geçiyor aklınca beni saklamaya çalışıyordu. Boşuna çabalıyordu, adamlar kendi hallerindeydiler...

Yanıma gelince tablolara bakıyormuş gibi insanlara sırtımı döndüm. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

(Sana bakıyorlar, bu adamın da eli ne kadar ağırmış, bitiremedi.)

"Resminiz hazır, bir de renkli haline bakın."

İkimiz de resmin önüne dikildik, çok yakışıklı olmuştu.

(Manken gibi adammışım da haberim yokmuş, dua et çok çirkinde olabilirdim. Yakışıklı bir ruhum.)

Hiçbir şey söylemedim daha fazla şişirmenin anlamı yoktu. Tam hayallerimde olan erkek modeli benim ruhum çıkmıştı. Böyle bir şans kime nasip olurdu, rüyalarında olan erkekle her an birliktesin, hatta aynı yatakta yatıyorsun ve aranızda hiçbir şey olmuyor. Bunu birine anlatsam gülerdi, hatta kargaların bile güleceğinden emindim.

Resimlerin ücretini ödeyerek çıktım. "Bana oldukça pahalıya patladın, nasıl ödemeyi düşünüyorsun."

(Bir öpücük versem olur mu?)

"Dediğin de laf hani. Öpebilsen içim gam yemeyecek."

(Öpebilsem öptüreceksin yani.)

"Yüzündeki sırıtmayı kes, lafın gelişi söyledim, beni öpmeni istediğimden değil." Deniz kenarına yakın park yeri bulmak mucize olduğundan Ortaköy'ün iç sokaklarına park etmek çok daha doğru gelmişti... Deniz kenarını sevdiğim kadar Ortaköy'ün fazla değişime uğramamış ara sokaklarını da çok severdim... Gittikçe modernleşiyor, güzelim binaların yerine taş yığınları olan apartmanlar dikiliyordu. Bu gidişle bu güzel semtin özel olan hiçbir yönü kalmayacaktı... İlk girişte yoğun şekilde lokantalar vardı, fazlaca bakmış olmalıyım ki kokoreççi "buyurun," diye seslendi... Bir an 'yesem mi?' diye düşündüm.

(Yemek zevkine de hayranım pişmiş ne varsa yemeğe bayılıyorsun, beni bile pişirseler yersin sen... Kızım bunlar bağırsak bağırsak.)

"Söylemesen olmaz sanki, bağırsak olduğunu aklıma getirmeden yiyorum lezzetli oluyor. Hem sen yedin mi de ahkâm kesiyorsun."

(Bilmem ki, bu kadar karşı olduğuma göre yemiş beğenmemiş olmalıyım.)

Ara sokaklara doğru yürüdük... (Dikkatli ol kötü titreşimler alıyorum.)

"Ya dalga geçme, ara sokak da olsa yeterince insan var."

(Şaka yapmıyorum,) dediğinde gençten bir kadın yanımızdan koşarak geçti, ardından koşan adamın elinde ki bıçağı görünce korkuyla dona kaldım... Koşan kadının ardından "Seni öldüreceğim," diye bağırıyordu...

"Bir şeyler yapsana ne duruyorsun."

(Ne yapmamı bekliyorsun, adamı nasıl durdurabilirim.)

"Ne olur, kadını yakalarsa öldürecek," derken adamın başına bir saksı düştü. Bir düştüğü yere birde saksının düştüğü balkona baktım... Çiçek doluydu ve benim ruhum balkondan bana el sallıyordu. Elimle öpücük yolladım ki, kadın koştuğu gibi geri geldi adamın başında dövünmeye başladı... Bazı kadınlarda bir âlemdi, sanki ölümden kurtulmak hoşuna gitmemiş gibi adamı kendine getirmeye çabalıyordu... "Kestik, bu ne ya ağız tadıyla bir film çekemeyecek miyiz?" diyen sese doğru baktım. Ruhumun saksıyı düşürdüğü balkonun çaprazındaki evin çatısında kamera vardı... Adam yarı beline kadar aşağı eğilmiş oyuncularına sesleniyordu. "Tolga nasılsın aslanım? Yav biriniz şunlara baksın güneş dönecek çekim yapamayacağız." Adam oyuncusunun sağlığından çok çekimi düşünüyordu... Suçlu bizdik, oyuncunun yanına giderek yanında diz çöktüm "Yardım ister misiniz? Ambulans çağırayım mı?" Adam gözlerini araladı, elini uzattı oyuncu kızla birlikte doğrultmaya çalıştık... Bu adam numara mı yapıyordu ne?

Tolga denen oyuncu yerden zorlukla doğrulduğunda ruhum yanıma geldi. (Baltayı taşa vurduk galiba. Allahtan en minik saksıyı düşürebildim, bana ısrar etmeseydin hiç bunlar olmayacaktı.)

Adam birden üzerime doğru yıkıldı, tutunmak için be-

lime sarıldı. Ne oluyor der gibi yüzüme baktım "İsmin ne güzellik?"

"Sarılmayı bırakırsanız söyleyeceğim."

"Biraz başım dönüyor," deyip sırıtınca yalan söylediğini anladım, bir de üzerine göz kırpmıştı... Benim ruhum neredeydi...

(Firuze hemen çekil.) Adamın elleri belimden aşağıya inmeye çalışırken hızla ittim, oyuncu bozuntusu ikinci bir saksı atışıyla yine yerdeydi bu sefer kesin bayılmıştı... Yanıma gelen ruhuma çak hareketi yaptığımda, millet yerde yatandan çok beni seyrediyordu. Rejisörde dikkatlice bana bakıyordu yoksa ünlü mü oluyordum? Adama el salladım, el sallayarak karşılık verdi...

(Yürü başımın belası yürü, adamlara da el edip durma.)

"Ya engel olmasana belki meşhur olacağım dizilerde filmlerde oynayacağım. Belki Oscar bile alabilir kırmızı halıda yürürüm."

Yerdeki oyuncu tekrar kalkmışken biz garaja doğru yürümeye başladık... "Hey fıstık telefonumu istemez misin?" Tolga denen tacizci adamı umursamadım, sözlerine cevap bile vermedim...

Ruhum nerelerdeydi eyvahlar olsun yine balkona çıkmış olmalıydı, korktuğum başıma gelmişti... On kiloluk yağ tenekesinin içine dikilmiş olan ortancaların olduğu tenekeyi aşağı itmeye çalışıyordu, adamın asla kurtuluşu olmaz bu sefer beyin kanamasından giderdi. "Sakın yapma," diye çığlık çığlığa bağırdım, beni umursamıyordu. "Tamam, beni dinlemezsen, adamın teklifini kabul edeceğim," dediğimde yanıma geldi, gelirken yine küçük saksılardan birini itmeyi ihmal etmedi... Bu sefer kimseye değmeyen saksı yerde patladı. Oldukça kalabalık bir insan topluğu balkona bakıyordu... Konuşmalar başlamıştı...

"Bu ev kesin perili, ben sana demiştim sahibi suratsızın teki."

"Valla sana inandım komşu, zaten ben de sesler duyuyor bir türlü konduramıyordum."

"Şimdi kondurursun işte."

"Evimiz de yanyana korkmadan oturmak mümkün değil. Gece yarıları kapılar açılıp kapanıyor, merdivenlerden çıkan ayak sesleri duyuyordum."

Ev birden normal halden hayaletli ev konumuna yükseltilmişti... Daha fazla dinlemek istemedim gece korkulu rüya görmek istemiyordum. Arabama doğru yürümeye başladım

(Haklılar. Sahibi ölü, ruhu hâlâ evinden ayrılmamış.)

"Lütfen sus gece uyuyamam."

(Hah yalana bak. Gözünü kapadın mı sabah açıyorsun, kulağının dibinde top patlasa duymazsın.)

İyi ki yanımda ruhum vardı. "Çiçeklerini atmana bir şey demedi mi?"

(Yeni ölmüş, çekilen diziyi hiç sevmediğinden sesini çıkarmadı. Torununu son kez görmek için bekliyor.)

"Ya torunu gelmezse..."

(Mutlaka gelirmiş, bak evin önünde araba durdu.)

Arabadan inen gencecik bir kızdı, ya ninesinin hayaletini veya sesini duyunca şoka girerse ne olacaktı... Yanına gitse miydim diye düşünürken evin balkonundan dumana benzer bir şey çıkıp gökyüzüne yükseldi... İçeri henüz girmiş olan kız evden dışarı fırlayarak ninem ölmüş diye bağırmaya başladı...

Korkmuştum. "O dumanı niye gördüm, bir sürü kişi ölmüş olmalı şimdiye kadar hiç görmedim."

(Ben engellediğim için görmedin, korkuyla yaşamanı istemedim.)

"Teşekkür ederim, bu gibi olayları görmüş olsaydım çok dayanamaz çıldırdım herhalde."

(Sana kötü bir şey olmasına asla izin vermem.)

Ruhuma çoğu zaman kızsam da koruyucum, arkadaşım yaşamımın her anında desteğim olmuştu... Tabi bu düşüncelerimi ona söyleyip şımartmanın âlemi yoktu.

Yaşlı kadının ruhu için dua etmekten başka yapacak bir şey de yoktu... Nihayet arabama gelebilmiştik... Zar zor yer bulduğumuz parktan yine zorlukla çıktım... İşe yetişmem gerekiyordu koskoca sabahı Ruh Bey'in resmi sayesinde tüketmiştim...

İş yerine gelince ters ters yüzüne baktım oldukça geç kalmıştım, anladı, bazen çok anlayışlı olabiliyordu ama çok kısa sürüyordu.

(Asansöre binme çok kalabalık, ötekini bekle.)

"Karışma bana, bak senin yüzünden kaçırdım. Bir çeneni tutamıyorsun."

Hemen ikinci asansöre yönlendim, benimle birlikte iki adam daha bindi aynı katın düğmesine bastık. Kime gelmişlerdi acaba?

(Firuze dikkatli ol kötü titreşimler alıyorum.)

"Ah yeter artık, bugün titreşim günün olmalı... Titreşimden çıkar kendini."

(Bu seferki gerçek, sabah olanda gerçek gibiydi, oyuncular hissederek oynadığından yanıldım.)

Hemen telefonumu çıkardım açar gibi yapıp kısık sesle konuşmaya başladım. "Ne zaman yakınımda erkek görsen bu titreşimleri alıyorsun."

(Bu öyle değil, adamlar kötü.)

"Alınlarında mı yazıyor?" Adamları çaktırmadan süzdüm, gayet ciddi duruyorlardı.

(Gerçekten doğru söylüyorum, çevrelerine yaydıkları ışık siyah...)

Tüylerim ürpermişti, öne doğru bir adım attım asansör kapısı açılır açılmaz çıkmalıydım. Ruhum onlarla aramda duruyordu. Bir şey yapamayacağını biliyordum, yüzü öfkeden kasılmış haldeydi en yakınında olana bir yumruk savurdu. Adamın kılı bile kıpırdamadı hissetmemişti.

Bana doğru döndü. (Ne olur Firuze dikkat et, sana bir şey olursa kahrolurum.)

"Beni iyice korkutmayı başardın arkadaşım, şu anda bayılacak hale geldiğimi görmeni isterdim. Böyle korkunç şeyler söylemesen olmaz sanki."

Asansör durdu kapılar açılır açılmaz dışarı çıktım. Bir adım atmıştım ki boğazıma bir kol sarıldı, Başıma silah dayanmıştı. Ruhumun içgüdülerine güvenmeliydim, çıldırmış gibi dolaşıyor beni tutan adama saldırıyordu.

"Seyit denen puşt çıksın ortaya." Adam yüksek sesle patronlardan birinin adını bağırmaya başladı... "Seyit burada olduğunu biliyorum."

"Beni bırakın lütfen," diyebildim, adam beni duymuyordu... Ofisteki arkadaşların hepsi çil yavrusu gibi dağılmışlar... Korku içinde duvarların dibine sığınmışlardı. Enis odasından çıktı, bir şeyler yapabilir ümidiyle yüzüne baktım durumu görür görmez kapısını kapattı. Tüm artılarını hızla sildim...

"Seyit eğer çıkmazsan ilk bu kızı vuracağım, sonra sıra ötekilere gelecek."

Ruhumu göremiyordum, Seyit beyin odasından çığlıklar, gürültüler gelmeye başladı aniden kapısı açıldı adam perişan halde bağırıyor koşuyordu. Odada kasırga esiyor gibi kâğıtlar havalarda uçuşuyor, tekerlekli ofis sandalyesi oradan oraya gidiyordu. Seyit Bey tam önümüzde yere kapaklandı adam beni hızla itti, başımı masanın kenarına vurduğumu hissettim. Gözlerim kapanırken ofisteki her şey oradan oraya gidiyor insanlar çığlık çığlığa kaçışıyor-

du.

(Kendine gel canım.)

Zar zor gözlerimi araladım, iş yerindeki kanepelerden birinde yatıyordum. Elimi başıma götürdüm kocaman bir şişlik vardı Enis elindeki buz poşetini üzerinde tutmaya çalışıyordu. Elini ittim doğrulmaya çalıştım canım yandı.

"Ne oldu?"

Enis'te Ruhum da aynı anda konuşmaya başlayınca elimi kaldırdım. Ruhum anladı sustu sevgiyle gözlerine baktım. Elini uzattı yanağımı okşadı, onu hissetmeyi ne kadar çok istediğimi anladım. Yanımda durup elini elimin üzerine koydu... Enis olanları anlatmaya başlarken ruhum saçlarımı okşuyor başımda ki buz torbasına bakarak alçak sesle küfür ediyordu.

"Adamlar alacak yüzünden gelmişler, uzunca süredir paraları ödenmemiş. Polisler geldi hepsini götürdüler. Ofis ve Seyit Bey'in odası perişan halde polisler bile görünce şaşırdılar. Kasırga geçmiş gibi, açıklama yapamadık, herhalde klimalar kısa devre yaptı. Seni hastaneye götüreyim başını kötü vurmuşsun."

Ben tehlikedeyken kaçıp saklanan adamdan hiçbir yardım istemiyordum, erkek değil korkak tavuktu "Gerek yok, kendimi iyi hissediyorum," dedim, yerimden kalktım, kısa süre masaya tutundum hafif baş dönmesi olmuştu. Asistanlığını yaptığım Yusuf Bey koşarak geldi. "İyi misin Firuze istersen git doktora görün, sonrada eve git dinlen."

Çantamı aldım. "Teşekkür ederim dinlenmeye gerçekten ihtiyacım var, çalışacak durumda değilim."

Enis ısrarla götürmek isteyince reddettim, onun ilgisine ihtiyacım yoktu. Erkek dediğin kadınını korurdu... Bu herif korkağın tekiydi. Ruhum gerçekten insan olsaydı beni kurtarmak için mutlaka bir şeyler yapardı bundan

emindim. Bu durumunda bile işe yaramış onun yüzünden facia önlenmişti.

Kız arkadaşlardan birinin yardımıyla önce asansöre sonra taksiye bindirildim. Ruhum hep yanımdaydı en yakın hastaneye gitmek istedim başım oldukça çok ağrıyordu.

Taksiden indim, Ruhumun yüzünde oluşan korku ifadesini görünce şaşırdım. "Ne oluyor sana?"

(Bilmiyorum içeri girmek istemiyorum. Başka birine gitsek.)

Yeniden taksiye bindim bana çok yardımcı olmuştu, ikinci hastaneye gittik durumu yine aynıydı.

"Sen burada bekle çok bir şeyim yok. Hemen gelirim."

Yüzü iyice asılmıştı, arkamdan hareketlendi. İçeriye girmekten son anda vazgeçti...

Acil, giriş katta olduğundan bir şekilde beni bulacağından emindim. Düşündüğüm gibi çıktı, camda dikildi, açtırmamı işaret ediyordu. Doktora odanın çok havasız olduğunu pencereyi açmasını nefes alamadığımı söyleyince hemşire biraz camı araladı.

Doktor başımı kontrol etti, çok önemli olmadığını ama bilgisayarlı tomografi çektirmemizin önlem için iyi olacağını söyleyince kabul ettim. Bir saat sonra işim bitmişti. Doktor herhangi ters durum olmadığını ilk yirmi dört saat dikkatli olmam gerektiğini herhangi mide bulantısı ve ani şiddetli ağrıda yine gelmemi söyledi. Hepsini ruhumda duymuştu, yüzündeki rahatlama ifadesini görebiliyordum.

Yine taksi tutarak eve gittim annemin evde olmaması çok büyük şanstı.

"Duş yapmak istiyorum, sakın gelme."

(Aksine bu gün seni hiçbir yerde yalnız bırakmam, ya birden düşersen. Arkamı döneceğim, söz, bakmam.)

Israr etmemin anlamı yoktu, dediğim dedik olduğunu biliyordum. Banyoya girdim arkasını döndü soyunup duşumu aldım.

(Saçlarını kurut, sakın şiş yere değdirme, uzaktan tut fönü.)

Sesimi çıkarmadım dediğini yaptım. Benim iyiliğim için konuştuğunu biliyordum, pijamamı giyerek yatağa uzandım o da yanıma yattı. Annem kapımı açarak niye erken geldiğimi sordu, başımın ağrıdığını ilaç aldığımı uyuyacağımı söyleyince gitti. Olayları anlatmamın bir anlamı yoktu, zaten telaşlı biri olan annem iyice panik olur, beni bir an bile yalnız bırakmazdı. Ruhumun, doktorun dediklerini harfiyen uyguladığını saat başı uyandırmasından anladım. Sabaha kadar başımda durdu.

Ağrı kesici iyi gelmişti sabah uyandığımda başımdaki şişlik bile azalmıştı.

(Başın ağrıyor mu?)

"İyiyim ağrı yok, sen hastaneye giremedin ya bunun bir nedeni olduğunu düşünmüyor musun?"

(İlk andan beri düşünüyorum. Korku ve dehşet hissettim mutlaka bir nedeni olmalı.)

"Birkaç gün işe gitmeme gerek yok, seninle dolaşıp dünkü durumunun tekrarlayıp tekrarlamadığını kontrol etsek mi?"

(Seninle dolaşmak hoşuma gider, bak heyecanlandım. İki sevgili gibi dolaşacağız ha.)

Kahkahayla güldüm gerçekten sevinmişti. "Bari üzerini değiş senelerdir aynı kıyafeti giyiyor olmalısın."

(Haklısın oldukça demode gözüküyorlar.)

Aslında hiç öyle değildi, üzerine tam oturmuş kot, yine bedenine tam oturmuş beyaz spor gömlekle çok yakışıklı duruyordu. Kim bilir yaşadığı zamanlarda kaç kadının kızın kalbini çalmıştı. Yedi senedir benimle olduğuna göre

öldüğümde yirmili yaşlarda olmalıydı. O zaman yanında olan kızlar onun dudaklarının tadını biliyor olmalılar. Nasıl öpüşüyordu acaba?

Kendi kendime hayret ettim, adam yakışıklı diye acayip hayallere dalmanın mantığı yoktu. O ruhtu, bir gün birden bire ortalardan yok olacaktı.

Rahat kıyafetler giydim, arabayla gitsek de belki yürümemiz gereken yerler olabilirdi. Kahvaltı hazırdı annem kıyafetlerimi süzmeye başladı, her zaman ceketli takım giyindiğimden spor giyinmem dikkatini çekmişti. Neden bu kıyafetleri giydiğimin sorgusuna başlamasın diye, ofis dışında işlerim olduğu için rahat kıyafet giydiğimi söyledim. İkna olmuştu, ağrı kesici hapları yanıma aldım. Bir tanesini de hemen içtim. Hafif de olsa ağrım vardı, parmaklarımla yokladım şişlik iyice küçülmüştü...

(Ağrın varsa dışarı çıkmayalım.)

Endişeli gözlerle yüzüme bakıyordu. "Çok az, hadi gidelim," deyip yürümeye başladım annem telaşla peşimden koşturdu.

"Kızım biz Bursa'ya teyzenlere gideceğiz."

"Neden teyzeme bir şey mi oldu?"

"Neslihan evleniyormuş, istemeye geliyorlar. Hani seninle yaşıt olan kuzenin..."

"Anne sözlerindeki imayı anlamadığımı zannetme daha yirmi dört yaşımdayım, kırkındaymışım gibi davranma bana."

"Ben senin yaşındayken, sen iki yaşındaydın. Bak Fahrunisa hanımların tanıdığı bir çocuk varmış."

"Anne yeter, benden kurtulmayı bu kadar çok mu istiyorsun?"

"Niye kurtulmak isteyeyim, evlendiğini görmek istemem suç mu?"

"Bir tek evladınız var o da benim, lise çağlarımdan beri tek derdin beni evlendirmek oldu. Ben ne zaman istersem o zaman evleneceğim, belki hiç evlenmem."

"Ay Allah korusun sen yine de düşün. Çocuğa çok iyi diyor, randevu ayarlarız buluşuruz tanışırsınız."

Buluşur muyuz? Annem 'buluşuruz' mu demişti? Kesin yanlış anlamış olmalıydım. "Peki, sen randevuda olacak mısın?"

"Tabii ki olacağım, arka masalarda oturur damat adayını iyice bir incelerim."

"Anne, gidince teyzeme sor bakayım hep kızının yanında mı olmuş."

"Sen ne demeye çalışıyorsun?"

"Anladığını demeye çalışıyorum, küçük olmadığımı anla artık. Hem evlenmem için koca adayları bulmaya çalışıyorsun, hem de kendi kararlarımı veremeyecek kadar küçük görüyorsun."

Annem niye kızdığıma akıl sır erdirememiş gibi yüzüme bakıyordu. "Hadi hadi buluşuruz, öyle bir yer ayarlarız ki, ben sizi görürüm sen beni görmezsin."

Sadece bir "of" diyebildim, fikirleri asla değişmeyecekti.

Masanın üzerindeki su dolu bardak aniden devrilince annem korkuyla yerinden fırladı. Ruhumun yaptığı hareketle ilk defa içim rahatladı. Yüzüne baktım kaşları çatıktı, kocaman gülümsememle eski haline döndü.

(Sakın annenin dediği adamla buluşma!)

Dışarı çıktık, arabaya bindik.

"Eninde sonunda bir gün evleneceğimi biliyorsun değil mi?"

(Evlenmesen olmaz mı?)

"Her genç kız gibi ben de kendime ait bir yuvam, çocuklarım olsun istiyorum."

(Daha çok gençsin. Acelen ne? Bekle Firuze!)

"Bu dediklerin şarkı sözü, hemen evlenmeyi düşündüğümden değil bu sözlerim. Âşık olmak aşkı yaşamak istiyorum. Evlenmiş olmak için evlenmeyeceğim."

(Bana âşık olmanı isterdim.) Yüz ifadesi çok üzgündü, birden sanki elektrik kesintisi gibi gitti geri geldi...

Ne diyebilirdim böyle ikide bir elektrikleri kesilen adamla birlikte mi olacaktım. Tam sevişiyoruz adam yok oluyor. O halde kaldığına mı yanarsın kocanın ortadan yok olup ne zaman geleceğini bilmediğine mi üzülürsün?

"Sana âşık olmak ne kadar doğru olur, birbirimizi görmek ve konuşmak dışında seninle ne yapabiliriz."

(Beni hissetmeni çok isterdim.)

"Bana ilgi duyduğunu düşünüyorsun değil mi?"

(Oldukça ilgiliyim.)

"Sadece benimle konuşabildiğin için bu ilgin, eminim başkalarıyla da konuşabilseydin benimle bu kadar ilgilenmezdin."

(Bu kadar emin olma. Başkalarıyla konuşamasam da onları görüyorum, hem de hiç olmayacak şekillerde görüyorum. Sana bakarken hissettiklerimi onlara duymuyorum.)

Senelerce korktuğum sesi zamanla kanıksamıştım. Işık ve ses halinden, bu haline geçtiğinde de korkum tamamen yok olmuştu. Ruhum ben gibiydi, her anımda her şekilde benimleydi. Bu kadar yakışıklı olması da çok hoşuma gitmişti. Tek düze giden hayatımda benim için çok büyük değişiklik, heyecandı. Gerçi sayesinde on yedi yaşımdan bu yana hayatımın hiçbir anı sıradan olmamıştı. Kulağının dibinde çenesi düşük, kıskanç bir ruhu olan benden başka kim vardı ki? Üstelik bir ruh için biraz fazla yakışıklıydı. Baştan ayağa şöyle bir süzdüm...

"Önceden ne iş yapıyordun acaba? Spor hocası olmayasın."

(Neden öyle söyledin?)

"Çok düzgün bir yapın var, ölü olman haricinde oldukça sağlıklı gözüküyorsun."

(Espri yeteneğine hayranım bak ne kadar gülüyorum. Ha ha ha)

"Komikti, itiraf et. Gülmemek için kendini tutuyorsun."

Gülmeye başladı, kahkahası da güzeldi bu yakışıklının, ben de onun kahkahalarına katıldım, içimden devamlı kıkırdamak geliyordu... Kendimi, yakışıklı erkek gördüklerinde devamlı kıkırdayan yeni ergen kızlar gibi hissediyordum. Bir tek iki elimi arkamda kavuşturup sağa sola sallanmadığım kalmıştı. Yakında onu da yaparsam hiç şaşırmayacaktım. "İsmini bilmediğine göre sana isim vermek gerek."

(Beni ne diye düşünüyordun?)

"Işık, başımın belası, ruh ve ruhum."

(Son söylediğini sevdim... Ruhum demeye devam et, senin olduğumu hissettirdi.)

Evet, bence de uygundu, hele bu haldeyken tam "ruhum"luk adamdı. Ah be ruhum ölü geleceğine sağ olarak niye karşıma çıkmadın ki...

"Nereden başlayalım ölüler âleminden olduğuna göre bir hocaya mı danışsak?"

(Ya sana deli derse?)

"Hah zaten daha okuldayken ismim deli kıza çıktı, iltifat edilir gibi doğal geliyor. Bir kişi eksik veya fazla fark etmez. İlk önce aramızda ki bağlantının nedenini araştırmalıyız, gerçeği bulamazsak ruhani yolu sorgulamaya başlarız."

(Kütüphaneden başlamaya ne dersin veya o kadar uğraşacağımıza bilgisayardan bakabiliriz. Ruhlar neden dünyada kalır? Niye sadece bir kişi görüyor? Bunun gibi birçok sorunun cevabına ihtiyacımız var.)

"Yedi sene önce benim yanıma geldiğine göre ikimizin arasında bir bağlantı olmalı diye düşünüyorum. Acaba nasıl öldün, hastalık mı, kaza mı? Cinayet mi? İntihar mı? İlk işimiz yedi sene öncesinin gazete haberlerini araştırmak olmalı."

(Nasıl ulaşacağız?)

Babamın gazeteci tanıdığı vardı, hemen telefon açıp kim olduğunu öğrendim. Adama telefon açarak eski gazete haberlerine nasıl ulaşacağımızı sordum. Yanına, çalıştığı gazete binasına gelmemi söyledi.

"Hadi bakalım kim olduğunu öğrenmek için ilk adımı atıyoruz. Sonrasında niye burada kaldığını araştırırız."

Gazete binasına gittik, babamın arkadaşı beni güler yüzle karşıladı. Yedi sene öncesinin haberlerini görmek istediğimi söyleyince şaşırarak yüzüme baktı.

"Nasıl haberlere ulaşmak istiyorsun?"

"Eski bir arkadaşıma rastladım, ortak tanıdığımız biri ortalardan yok olmuş. Öldüğünü veya yaralandığını söylemişler. Ne olduğunu bilmek istiyoruz bu yüzden araştırmak istedim."

Adam daha fazla soru sormadı gerekli sayfaları açtı beni bilgisayarla bir başıma bıraktı. On yedi yaş günümün bir sene öncesinden aramaya başladım, intihar, cinayet ve kaza haberleri gözümün önünde resmigeçit yapıyorlardı. Umduğum gibi kolay değildi yüzlerce haber vardı ve isim bilmemem beni çok zorluyordu.

Bir süre sonra devamlı bakmaktan gözlerim yaşarmaya başladı. Gözlerimi ovuştursam da artık net görmüyordum...

(Çok yoruldum, sen gözlerini kapat ekranı kaydır ben devam ederim)

"Senin gibi mi olmak lazım ne, hiç yorulmuyorum."

(Sakın böyle düşünme, gerçek olmayı ne kadar istediğimi hiç bilemezsin. Hiçbir şey yapamamak... Sevgini bile tam yaşayamamak çok kötü. Çok fazla kötü...)

Haklıydı, bu gidişle ben de onun gibi düşünmeye başlayacaktım. Gittikçe gözüme daha hoş görünmeye başlamıştı. Bir an önce kim olduğunu öğrenip ondan uzak durmalıydım.

Gözlerimi ekrandan çektim, sayfaları tıklamaya başladım. Yarım saat daha geçmişti bir önceki seneyi bitirmiş sonrakine geçmiştik. Gözlerimdeki yaşarma azalmıştı merakım daha baskın çıkmış, gözlerimi yine ekrana dikmiştim.

(Firuze dur, bir önceki sayfaya geri dön. Motosiklet kazası olan yere gel.)

Hemen tarihe baktım, doğum günümden bir hafta öncesi.

Ufak resmi biraz büyüttüm, heyecanlanmıştık. Koltuğun yanına çömeldi ekranla aynı hizaya gelmişti. Döndüm yüzüne baktım "Fotoğraftaki sensin, daha gençsin ama sensin." Ellerim titriyordu, parmaklarımı birkaç kez açıp kapadım, terlemiştim.

"Çok heyecanlandım."

(Bir de bana sor, kalbim olsaydı herhalde yine ölmüş olurdum.)

"Dur ikimiz de sakinleşelim, dikkatlice okuyalım."

Feci kaza... Arıkan Holding'in veliahtlarından Cihan Arıkan dün gece sabaha karşı geçirdiği trafik kazasında, plakası belirlenemeyen siyah Audi marka arabanın çarpmasıyla motorundan düşerek sürüklenmiş, ağır

yaralı olarak hastaneye kaldırılmıştır. Arkasında oturan nişanlısı Feyza Güngör çarpma sonucu fırlayarak çimenlerin üzerine düşünce hafif yaralı olarak kurtulmuştur. İki genç de şu anda yoğun bakımda tutuluyorlar. Polis kazaya sebebiyet verip kaçan sürücüyü yakalamak için tüm imkânlarını seferber etmiştir.

(Bir sonraki güne geç)

Arıkan ailesi çok üzgün, Cihan Arıkan'dan ümit kesildi... Feyza Güngör yoğun bakımdan çıkarıldı, durumunun iyi olduğunu öğrenildi. İki sene önce babasının ani ölümünden sonra, şirketin başına getirilen Cihan Arıkan yeni soluk olarak şirketin gelişmesine katkı sağlamış, genç olduğu için yeterli olmayacağını düşünen hisse sahiplerini başarılarıyla şaşırtmıştı. Kendini kısa sürede kanıtlamış, karşısında olan kişileri kendi safına çekmişti. İş dünyası genç iş adamının durumundan dolayı çok üzgün olduğunu bildiren mesajlar yayınlıyor. Gazetemiz adına Arıkan ailesine geçmiş olsun diyoruz.

(Sonraki gün)

"Bir şey yok"

Sayfalara bakarak günler sonrasına geldim. Baş sayfa haberlerinden orta sayfa haberlerine gerilemişti. Ufak bir bölümde **Arıkan Holding'in veliahtı bitkisel hayatta. Aile yasta** diye ufak bir yazı vardı. Sonrasında hiçbir şey bulamadık.

"Bitkisel hayattasın, bu yüzden gidemiyorsun." Şaşkınlıkla kalakalmıştım Cihan yere oturmuş başını ellerinin arasına almıştı.

"Kalksana! Yaşıyorsun, Cihan yaşıyorsun," Gülsem

mi ağlasam mı bilemez haldeydim. Cihan isminden dudaklarımdan çıkarken bile hoşlanmıştım... Dünya, âlem, kâinat dikkatli olmazsam Cihan isminin anlamı gibi tüm dünyam olacaktı.

(Niye hiçbir şey hatırlamıyorum? Niye senin yanındayım.)

"Bu sorularının cevabını zaman içinde öğreniriz, ben gerçek seni görmeyi çok istiyorum."

Tam o anda Sami Amca geldi. "İstediğini bulabildin mi?"

"Buldum Cihan Arıkan, motosiklet kazası..."

Adam eğilerek ekrana baktı, tekrar doğrulduğunda yüzünde üzüntülü bir ifade vardı "Yazık oldu gencecik çocuğa, vuran da yakalanamadı. Haberi ben yaptığım için çok iyi hatırlıyorum. Bence cinayet teşebbüsüydü ama ispat edilmedi."

Korkmuştum, Cihan'a baktım o da benim gibi endişelenmişti, ondan öldürecek kadar nefret eden kim olabilirdi. "Cinayet mi? Neden ve kim?"

Sami Amca omuzlarını silkti. "Elimde delil yok, küçük amcasının oğlu, Tamer Arıkan'ın... Cihan'dan büyük olmasına rağmen başkanlığa getirilmediği için çok sinirli olduğunu duymuştum."

İspat edilememiş öldürmeye teşebbüs vakası, Sami Amca'nın hisleri doğru muydu yoksa sadece trafik kazası mıydı? "Bitkisel hayattaymış hala aynı durumda mı?"

"Sanırım öyle, ölseydi mutlaka haberimiz olurdu. Ha bir de Cihan'ın eski nişanlısıyla Tamer seneler önce evlendiler. Ne ilginç değil mi?"

Cihanın yüzüne baktım, ifadesiz duruyordu. Eski sevgilisiyle amcaoğlunun evlilik haberinden hiç etkilenmemişti. "Gerçekten ilginçmiş. Hangi hastanede olduğunu biliyor musun?"

"Ortak arkadaş dedin, Cihan senden büyüktür nasıl tanıyabilirsin ki?" Sami Amca'nın gazeteci kimliği birden ortaya çıkıvermişti ama benim cevap her zaman ki gibi hazırdı.

"Arkadaşım için bakıyorum demiştim."

Kafasını salladı, pek inanmış gibi durmuyordu ama fazla üstüme gelmedi. "İlk olarak devlet hastanelerinden birine götürülmüştü. Bitkisel hayata girince özel bir hastaneye nakil olduğunu duymuştum."

"Sami Amca ne olur, hangisi olduğunu bulamaz mısın? Dünya kadar özel hastane var."

"Dur bakalım senin için ne yapabilirim..."

Sami Amca araştırma yapmak için yanımdan uzaklaştı. Cihan oturduğu yerden kalkmamıştı, karşısına geçtim.

"Kalk artık ruhum," deyince başını kaldırdı... Çok üzgün bakıyordu, kaşları çatılmış yüz ifadesi gerginleşmişti...

(Kendimi gördüğümde ya yok olursam, görmek istemiyorum ben senin yanında kalmak istiyorum.)

Cesaret vermekten başka yapacak neyim vardı ki "Koca bebek bak benden yedi yaş büyükmüşsün. Korkaklık etme, bir yerlerden başlamamız gerek. Bir şey için vücut buldun. Nedeni olmalı..."

Firuzenin dediği doğruydu... Zorlukla yerimden kalktım. Bir yerlerden başlamam gerekiyordu. Gazetecinin dedikleri doğru olabilir miydi? Cinayete mi kurban gitmiştim. Kuzenim beni öldürmeye çalışmış olabilir miydi? Birde nişanlım varmış ve ben onu hatırlamadığım gibi kuzenimle evlendiğini de duymuştum. Düşüncelerim karmakarışık olmuştu, sakinleşmeliydim.

Cihan'la keşke beden temasımız olabilseydi elini tutabilseydim, sokağa atılmış kimsesiz çocuklar gibi omuzlarını aşağı sarkıtmış ellerini ceplerine sokmuş, gözleri

yerde benim adımlarımı takip ediyordu... Sami Amca'nın verdiği adrese doğru yola çıktık. Ailenin nerede oturduğunu neye benzediklerini sonrada öğrenebilirdik. İlk önce Cihan'ı görmek durumunu öğrenmek gerekiyordu. Arıkan Holding zaten tanınmış olduğundan onlar hakkında haber bulmak çok zor olmasa gerekti. Oldukça büyük hastanenin önünde durdum. Cihan çok sessizdi...

"Lütfen sakinleş içeri girelim, bakalım durumun nasılmış."

(Ben girmek istemiyorum, sen sor...)

Israr etmedim iyi gözükmüyordu net görünüşünü kaybetmeye başladığını fark ettim. Olmamalıydı, nasıl o beni kaybetmek istemiyorsa yedi senedir yanımda olan ruhumu kaybetmeye ben de hazır değildim.

Cihan'ı dışarıda bırakarak tek başıma içeri girdim. Bildiğimiz özel hastanelerden çok farkı yoktu. Bilgisayarın başındaki çalışanlardan birine Cihan Arıkan hakkında bilgi almak istediğimi söyleyince kızın rengi değişti. Hemen yanında ki arkadaşlarına baktı, soruyu sorduğum kız değil de iki yanında ki koltukta oturan ayağa kalkıp önüme dikildi. Sanki merkez bankasını soymaya gelmiştim hepsinin yüzünde aşırı ciddiyet vardı...

"Cihan Bey'in nesi oluyorsunuz?"

"Eski arkadaşlarındanım, görmem mümkün değil mi?"

"Aile kesin yasak koydu, belirli kişiler harici kimse giremez, adınızı verin bildirelim izin verirlerse görürsünüz."

Nereden tanıdığımı sorsalar ne diyecektim. Cihan hakkında araştırma yapmam gerekiyordu "Ben sonra yine gelirim," diyerek hemen arkamı döndüm dışarı çıktım, kız bir yerlere telefon açtı, ben daha arabaya binmeden ızbandut gibi iki adam koşarak yanıma geldi. Çok

sert görünüyorlardı. Korkuyla Cihan'a baktım, adamları görünce hemen önüme geçmişti.

"Kimsiniz? Neden Cihan Arıkan'ı soruyorsunuz?"

Birden aklıma gelen düşünceyi işleme soktum. "Ben gazeteciyim Sami Özaktaş'ın asistanlığını yapıyorum. Haber için gelmiştim."

"Aileden izin almanız gerekli, ulu orta girip, araştırma yapamazsınız."

İki elimi birden kaldırdım "Kabul ben de gidiyordum zaten, kızmanıza gerek yok."

Adamlar oldukça sert bakıyorlardı, ısrar etmemin anlamı yoktu hemen arabaya bindim. Hareket ettim, bir şeyler döndüğü belliydi. Niye bitkisel hayatta olan birinin başında korumalar beklerdi. Cihan'a baktım, sıkıntısı yüzünden açıkça okunuyordu.

(Korumalar başımda beklediğine göre, gerçekten cinayete kurban gitmişim.)

"Henüz yaşıyorsun, ölmüş gibi konuşma..."

(Ölmekten ne farkı var, yedi sene dile kolay, resmimi gördün ne kadar gençmişim. Ya şimdi? Yaşlanmışımdır.)

"Hiç böyle düşünme, bana sorsalar yirmi dört yaşındakini değil otuz yaşındaki Cihan'ı tercih ederim derim."

(Moralim yerine gelsin diye söylüyorsun.)

Sesi hala üzgündü "Emin ol gerçekleri söylüyorum," dedim yüzüme bakıp başını çevirdi, ne dediysem kalpten demiştim. Gerçekten otuz yaşındaki Cihan çok daha yakışıklıydı.

Nihayet eve gelmiştik. Hemen odama geçip üzerimi değiştim. Hatta soyunup giyinme işini biraz ağırdan almış

olmama rağmen hiç bana doğru dönmemişti... Camın önünde durmuş, dışarıya bakıyordu. Biraz kendi haline bırakmaya karar verdim, olayları sindirebilmesi için düşünmeye ihtiyacı vardı. Oyalanmak için mutfağa geçip çay suyunu koydum kendime küçük bir sandviç hazırladım... İki tane hazırlayamadığım için bu kadar üzüleceğimi tahmin edemezdim. Ruhum yemiyor içmiyor sadece yemeklere içeceklere bakıp duruyordu. Poşet çay daha pratik olduğundan sıcak suyun içine atıp odama geçtim, geldiğimi fark etti yine de dönmedi... Bilgisayarımı açtım, bu karamsarlığını dağıtmak zorundaydım üzüldükçe görüntüsü bozuluyordu...

"Gel internetten araştırma yapalım, ailen kimlerden oluşuyor. Büyük ihtimalle fotoğraflarına da ulaşırız."

Sayfaları açmaya başladım. Arıkan Holding otomotiv, inşaat ve beyaz eşya sektörü gibi çok çeşitli alanlara iş yapıyordu...

Dede Zülfü Arıkan, torunu Cihan'a devrettiği başkanlığa kazadan sonra tekrar geçmişti. Küçük oğlu Gökhan ve diğer torunu Tamer diğer şirketlerin başında çalışıyorlardı.

Diğer sayfalarda resimlerini bulduk. Cihan dedesine çok benziyordu, Kuzeni Tamer'in düğün resimlerine gelince yüzüne baktım. Bir zamanlar nişanlı olduğu kızın başkasıyla hatta kuzeniyle düğün fotoğraflarını görünce ne hissedeceğini merak ediyordum. Kız oldukça güzeldi, uzun boylu incecik ve sarışın... Gerçek sarışın olup olmadığı tartışılırdı, yıllardır beni saramayan bu kaslı kollar bir zamanlar bu incecik kadının vücuduna dolanmıştı... Birden yüreğimin sıkıştığını hissettim... Cihan ifadesiz gözlerle kuzeniyle, eski nişanlısının resimlerine şöyle bir baktı. Başını çevirdi...

"Bir şeyler hatırlamadın mı?"

(Hiçbir şey hatırlamıyorum, tanımadığım insanlar...)

"Onlar senin ailen ve önceden sevdiğin kadın. Uyanmış olsan belki de hâlâ seviyor olacağın kadın." İçim her dakika daha fazla acıyordu... Aşkının devam ettiğini düşünmek bile istemiyordum.

Birden önüme çömeldi, ellerini ellerimin üstüne koydu.

(Bak güya ellerini tutuyorum, gerçekte sana dokunmayı nasıl istediğimi bir bilsen. Ne zaman yok olacağımı, ne olacağımı bilmiyorum. Seni seviyorum Firuze. Başka kimse umurumda değil çok uzun süredir seni seviyorum. Bu duygulara hakkım olmadığını da biliyorum, delirecek gibiyim.)

Kalbim hızlanmış, sesini kulaklarımın içinde duymaya başlamıştım, ilk kez bir erkekten aşk itirafı duyuyordum, o da bir ruhtu "Yalnızca benimle konuşabildiğin için beni sevdiğini düşünmüyor musun?"

(Daha önce de söyledim sana. Seninle konuşup başka bir kadını da sevebilirdim, konuşamasam da herkesi görüyorum. Sana karşı duygularım çok değişik)

Kapının aniden açılmasıyla yerimde hopladım, annemin bu huyuna sinir oluyordum. Meraklı gözlerle odayı kolaçan etti.

"Sen kiminle konuşuyordun?"

Bunca olayın üstüne annemin gestapoluğunu çekemeyecektim. "Odama erkek aldım, hatta önünde striptiz yaptım. Şu anda bana aşkını ilan ediyordu... Biraz sonra da birlikte yatağa gireceğiz."

"Benimle dalga mı geçiyorsun hı?!"

"Yo doğru söylüyorum..."

"Fazla konuşma yemek hazır, utanmaza bak sen açık açık benimle dalga geçiyor."

"Böyle pat diye odama dalarsan bununla kurtulduğu-

na şükret kuruntulu Şermin Hanım."

Söylene söylene kapıyı kapattı, doğruları söylemiştim, dalga geçtiğimi sanmıştı. Tüm sevgililer hayalet mi olsaydı ne. Oh yakalanma korkusu olmadan buluşmak çok zevkli olurdu. Korkudan, sevgili kısmına ışık hızıyla geçmiştim. Geçilmeyecek gibi değildi ki

"Cihan gerçek olsaydın ya..."

Yanıma geldi elinin tersiyle yanağımı okşadı, (Keşke Firuze, keşke gerçek olsaydım,) derken bakışları üzüntülüydü...

Yemek masası kurulmuştu, annem yine dırdır edip duruyordu. "Güya kız çocuğum var, insan annesine yardım eder, eve başı giriyor neresinin çıktığını söylemeye terbiyem müsaade etmiyor."

Babam, Cihan ve ben annemin neremi kastettiğini anlamış gülmeye başlamıştık...

(Annenin dediği bölgeni sadece benleyken dışarı çıkar olur mu?)

"Anne hiçbir şeyi beğenmeyen sensin. Tabakları masaya koysam, olmamış diye şikâyet eder yine düzeltirsin. Bu yüzden bence sus... Sizlere bir şey sormak istiyorum." İkisi de yüzüme baktılar.

"Yedi sene önceki doğum günümden bir hafta önce bana değişik bir şeyler oldu mu?"

Annem sandalyesinde dikildi "Nasıl yani?" deyince... Babam "Ben daha dün ne yediğimi hatırlamazken yedi sene öncesini nasıl hatırlayayım," diyerek yemeğini yemeye devam etti.

"Ne bileyim kaza, düşme, hastalık gibi," dedim ve birden aklıma geldi. "Hatırladım. apandistim patlamıştı acil ameliyata girmiştim."

"Nereden aklına gelir böyle şeyler anlamam, çok kötü bir geceydi ölüyordun neredeyse..."

"Sizlere afiyet olsun ben doydum. Devlet hastanesine gitmiştik değil mi?"

Annem elindeki çatalı düşürdü, elleri titriyordu "Evet, kızım o geceyi hatırlatmak zorundasın sanki. Bak yine sinirlerim bozuldu."

"Neredeyse kızın yerine senin apandisitini alacaklardı hanım. Öyle yaygara yapıyordun ki acil yaralı getirileriler beklemek zorunda kalmışlardı."

"İyi ki de yapmışım, yapmasam bir tanecik evladım ölmüş olacaktı." Annemi yanağından öptüm çoğu zaman kızsam da hep benim iyiliğimi istediğini biliyordum.

Hemen odama gittim Cihan meraklı gözlerle bana bakıyordu. (Hadi anlat, nasıl karşılaştık.)

"Niye daha önce aklıma gelmedi bilmiyorum, belki benim içinde çok kötü bir anı olduğundan hatırlamak istemedim. O gün okulda sancılarım başladı, normal sancılardan sandım hani her ay olanlardan."

(Anladım devam et.)

"Gece aniden kasığımdaki sancı çok arttı, annemlerin kapısında 'ölüyorum,' dediğimi hatırlıyorum. Hastanede gözümü açtım sancım hâlâ devam ediyordu, daha da şiddetlenmişti. Sedyedeydim, o anda ortalık karıştı ambulans sirenleri sonrası hemşireler, doktorlar koşturuyorlardı. Ambulans elemanları iki sedyeyi iterek içeri girdiler, üzerinde yatanlar kan içindeydi. Benimde acıdan gözlerim kararmaya başlamıştı. Sedyeler yan yana geldi, başımı çevirdiğimi hatırlıyorum ve ani gelen sancıyla bir eli tuttum, şimdi düşününce elimin omzuma kadar uyuştuğunu hatırlıyorum. Hasta bakıcılar sedyeleri itince elim

ayrıldı, uyuşma devam ediyordu. Onun baktığı kadarıyla deydi çığlık attığımı hatırlıyorum sonrası karanlık..."

(Ne olduysa o anda olmuş olmalı, bir şekilde birbirimize bağlandık.)

"Ya sen sonrasına ait her hangi bir şey hatırlıyor musun?" diye sorunca uzunca süre odanın içinde dolaşıp durdu... Hatırlamak için kendini zorladığı belliydi. Yatağımın üzerine oturdu, başını ellerinin arasına aldı... Tekrar yüzüme baktığında istediği anıları yakalamış gibiydi...

(Sadece senin yattığın yatağın başında olduğumu hatırlıyorum, sonrasında çok kötü olduğumu. Hızla dışarı çekildim, içeri giremiyordum zaten girmekten çok korkuyordum. Tek isteğim senin yanında olmaktı. Bekledim, önüme gelene seni soruyordum kimse beni duymuyordu. Ne olduğunu bilememenin paniği çok fazlaydı, karanlık bir tünelde gibiydim. Işıklar üzerime geldikçe kaçmam gerektiğini biliyordum, tek isteğim senin dışarı çıkmandı. Sen varsan var olacağımı düşünüp, seni bulamazsam yok olacağım korkusu içinde deli gibi dolanmıştım... En sonunda anne ve babanın kolunda dışarı çıktın sevincimi anlatamam. Peşinize düştüm, önüne ardına geçiyor konuşuyor beni görmeni istiyordum tepki vermeyince üzüldüğümü hatırlıyorum. Buna rağmen yanından ayrılmak istemedim, sen olmazsan yok olacak gibiydim. Bir hafta sonra, doğum gününde, beni ilk kez duydun artık yalnız değildim. Bugüne kadar geldik. Seni deli ettiğimi biliyorum, yararlı olduğum zamanları da unutma.)

Benim onu duyduğum zamanki korkum hiçbir şeydi. Kim bilir bunca süredir, hele ilk başlarda nasıl panik içinde olduğunu düşünmek çok kötüydü..."Korktuğum kadar, arkadaşlığından da hoşlandığımı inkâr edemem. Hiç kötülük yapmadın, beni her yerde gözetlemen dışında, birde erkek arkadaşlarıma verdiğin tepkiler var."

(Gözlerimin önünde büyüdün, çocukken genç kadın oldun. Ben de deli olmaya başladım, erkeklerle el ele tuştuğunu, ellerini tutamayacağımı bildiğimden öfkem tazla oluyordu. Tam o sıralar eşyaları hareket ettirdiğimi tark ettim, oyalanacak bir şeyler bulmuştum.)

"Bilmez miyim, sen zevk olsun diye eşyalarını oradan oraya savuruyordun ben annemden ne kadar dağınık kızsın diye azar işitiyordum. Hele sutyenimi savurup annemin başına attığında popoma iyi bir tokat yemiştim."

(Hatırlıyorum, sana vurunca annene çok fazla kızmıştım, içeri gidip tencereleri devirmiştim. Bütün gün tencere tabak yıkamış seni rahat bırakmıştı.)

Aniden aklıma gelen düşünceyle yüreğim acıdı. "Bir gün uyanırsan nasıl şimdi geçmişini hatırlamıyorsan, seninle geçirdiğimiz bu yedi seneyi de hatırlamayabilirsin."

(Bunun olmasını istemiyorum.)

Yatağın üzerine uzanmış yüz yüze dönmüştük. Elini yanağının altına koymuş gözlerini hiç ayırmadan beni seyrediyordu. Elini uzattı dudaklarımın üzerinde parmaklarını dolaştırmaya başladı.

(Şimdi bu dudakları öpmek için neler vermezdim..)

Gözlerimi kapadım parmaklarına yoğunlaşmaya çalıştım. Kanıksamama var gibiydi düşündükçe sıcaklığı artıyor gerçekten dokunuşunu hissetmeye başlıyordum. Biliyordum hissettiklerim, hissetmeye çalıştıklarımın aksini yansıtıyordu... Bu durumdan etkilenmemem mümkün değildi.

Bilmiyordum gözlerimi açtığımda yüzü çok yakınımdaydı dudakları parmaklarımın yerini almıştı.

"Bunu gerçekten yaşayabilmemiz için senin bir şey unutmanı gerek sanırım... Şimdi izlerimden kalk. Bir unutacağın kaldı bir tecrübe yemişsin." Ben [illegible] tecrübe atacağım, gerçek hayat ile temas [illegible]

cüklere boğardım ruhumu... Şimdilik bunu bilmesine gerek yoktu 'ağır kız'ı oynamak, 'ben kolay lokma değilim' intibaı bırakmak gerekirdi... Kolay lokma değilmişim içimden kahkahalar atıyordum, kendimi öyle kolay hissediyordum ki. Hele şu anda minicik lokma halindeydim kolaycacık çiğnenebilirdim...

Gülerek üzerimden kalktı,

(Ah Firuze ah...)

"Al benden de o kadar, ah Cihan ah... Ah ki ne ah..."

Sabah ilk işim patronuma telefon açmak oldu, moralimin geçirdiğim olaydan dolayı çok bozuk olduğunu izin istediğimi, şimdiye kadar birikmiş izinlerimi de kullanmak istediğimi söyleyerek telefonu kapattım. Onlar da farkındaydılar zarar görmüştüm istediğimi yapmak zorundaydılar. On dakika sonra arayarak tüm isteklerimi kabul ettiklerini söylediler.

Yine pat diye açılan kapı ve yine benim meraklı annem.

"Telefonda kiminle konuşuyordun ses çıkarmadın?"

"Müdürümün sekreteriyle annecim. Evlenmek istediğimi söylediğimden beri üzerime geldin."

"Kız o evli değil mi? Kimse var daha mı güvenesin sen seni bir daha."

"Ne de güvenecem, adamın sevdiği var, nişanlısıyla da ben mutlu olacağım."

"Sen benimle dalga geçip durmadığına göre mutlaka bir sağlam yaşıtlarının çığırı evlenir. Biz işten güçten vazgeçtik ile evlen gelin diye uğurlar. Senin zaten ne zaman başlıyor."

Sanki rahat vermişti de ben koca bulmamıştım. "İzin zamanıma çok var, belki bu sene de izin vermezler. Siz gidin eğlenmenize bakın." Allah dağına göre kar verirmiş. Çok daha rahat hareket edecektim...

(Annen de seni evlendirmekle aklını bozdu ha, daha yaşın kaç!)

"Beni sıkıştırmaya çalışırken hiç yaşımı düşünmüyorsun."

(Ben başkayım güzelim, özleminle yansam bile hiçbir şey yapamıyorum. Aşkım platonik olarak kalıyor.)

Babamlar öğle vakti yola çıktılar. Bana da bin bir tane kesin uyarı verdi sevgili annem. Ocağı kapamayı unutma, kapılara dikkat et, suyu açık bırakma, ütüyü fişte unutma. Kapıyı kim o demeden açma. Eve asla ve asla erkek arkadaşlarını getirme.

"Sen merak etme anneciğim evimizde babamdan başka erkek yok, olmayacak da, hadi size güle güle..."

Ruhum erkekten sayılmıyordu değil mi? Yan gözle onu süzdüm o da alaycı gözlerle bana bakıyordu.

(Ah Firuze ah, haklısın ne diyeyim,) deyip elini göğsüme götürdü... Tabi ki karavana gülmeye başladık... Annem "Bu kız delirdi mi?" diyerek yüzüme baktı, "Ne o gittiğimize çok sevinmiş gibisin, yoksa bir şeyler mi var bey gitmesek mi," dedi boynuna sarıldım.

"Güzel annem sen çok mutlu görünüyordun, sen mutlu olunca bende mutlu oldum ondan şey ettiydim." Bu kadın beni öldürüyordu. O esnada Cihan Bey'in keyfi yerindeydi annemi ikna etme çabalarıma sırıtıyordu... Sırtından destekleyerek arabaya iteledim, kapısını açarak koltuğa oturtup emniyet kemerini bağladım. Hâlâ 'sakın ütüyü fişte unutma,' diyordu. Kapısını kapadım bu sefer camı açtı. "Anahtarını unutma, telefonun devamlı yanında olsun," dedi babam hızla gaza basınca annemin kor-

kuyla çığlık attığını duydum... Sabırlı babamı bile ortasından çatlatmıştı...

En nihayet arabaları gözden kaybolmuştu, bende rahat bir nefes aldım.

"Nereden başlasak?"

(Bilmiyorum, bence böyle bırakalım.)

"Olmaz, ben ne olursa olsun senin yanına girmek istiyorum. Senelerdir birlikte olduğum adama dokunmak, yakından bakmak istiyorum." Cihan aniden burnumun ucuna kadar geldi...

(Bak yakınındayım, tam burnunun ucunda.)

"Sana dokunabiliyor muyum? Ya sen bana dokunabiliyor musun? Kendini kandırma Cihan bu ilişki bir şekilde başlamalı veya bitmeli. Kaç sene daha sürecek, annemi duyuyorsun evlen diye başımın etini yiyor. Ya bir gün biri karşıma çıkarda evet dersem o zaman ne olacak? Zamanı gelince evlenmek ve bebek sahibi olmak istemem suç mu? Korkunun ecele faydası yok derler, bana sahip olmak istiyorsan gerçekleri bulmalıyız."

Söyleyecek sözüm yoktu Firuze haklıydı, ne olacaksa kabullenmeli, gerekirse onun yanından ayrılmalı hayatını yaşamasına izin vermeliydim. Eve girdiğimde biriyle konuşuyordu... Koltuğa tam yanına oturdum...

"Saliha lütfen bana yardımcı ol, sana anlattım Cihan Arıkan'ın yanına girmek zorundayım, inan bir dakika bile yeter. Bu gece yapsak şu işi ne olur... Yaşa arkadaşım hemen yanına geliyorum."

(Nereye gidiyoruz?)

"Kaderimizde ne varsa onu yaşamak için ilk adımlarımızı atıyoruz."

Saliha'nın evi çok uzağımızda değildi, özel hemşirelik yapardı. Çevresi çok genişti, neredeyse kapıda karşıladı.

"Ne o hayırsız, işin düşmese aramayacaksın."

Çok yoğundum ve çok haklısın gerçekten sana ihtiyacım var. Tanıdığın var mıymış?"

"Şanslısın hemşire arkadaşlarımdan birinin o hastanede özel bakıcılık yapan arkadaşı varmış. Rica ettim seni içeriye sokmaya çalışacaklar. Benim üniformalarım sana bol gelir idare edeceksin."

"Defileye çıkmıyorum ya, varsın bol olsun."

Hemen üzerimi değiştim, saçlarımı da sıkıca topladım. Cihan beğeni dolu gözlerle beni izliyordu.

(Çok seksi bir hemşire oldun. Kadının boyu senden oldukça kısa, etekler neredeyse mini oldu.)

"Abartma, belindeki kemeri sıkmazsam daha fazla kısalmaz. Düz ayakkabılarla da o kadar ilgi çekmem. Hem üzerlerine giydikleri pelerini alacağım o uzun."

Seniha içeriden seslendi, "Bir şey mi dedin Firuze?"

"Kahvem orta şekerli olsun dedim."

Kahveleri içerken beni Cihan'ın yanına sokacak kız geldi. "Bakın bir seneye yakındır oradaki hastalardan birinin özel hemşireliğini yapıyorum. Yanına girmek istediğiniz hastanın odası çok sıkı korunuyor. Korumaları biraz oyalayabilirsem istediğin süreyi verebilirim. Ola ki yakalanırsan ne ben seni, ne de sen beni tanımıyoruz, işimi kaybedemem."

"Kabul, inanın çok kısa sürecek."

"Hadi vakit oldukça geç oldu, şimdi yemek zamanıdır. Biraz daha rahat hareket edebiliriz."

Seniha'ya teşekkür ederek arabama bindik. İsminin Funda oluğunu öğrendiğimiz kız çok tatlı dilliydi. Cihan arabanı arka koltuğunda beş karış suratla oturuyor canı fazlasıyla sıkkın görünüyordu. Ruhumu biraz duruma alıştırmalıydım. Bilgi edinmenin tam zamanıydı, bu arada benimde heyecanım biraz olsun geçebilirdi. "Sen Cihan Arıkan'ı hiç gördün mü?"

"Gördüm, fena."

"Fena derken."

"Çok genç yaşta kaza geçirdiğini biliyorsun bunca zamandır uykuda, gerçi iç organların sağlıklı olduğunu söyleseler de çok dayanacağını düşünmüyorum, tabi yine de umut kesilmez."

(İçeri girmeyelim ben iniyorum.)

"Otur oturduğun yerde..."

Funda kıkırdadı "Ay Firuze sende bir âlemsin ben yerimden bile kıpırdamadım."

Al işte kıza nasıl bir açıklama yapacaktım. "Bazen aklına aniden bir şarkı takılır, söyleme başlarsın işte benim ki öyle bir şey." Çok saçma bir cevap olmuştu inşallah yutardı...

"Hıı hiç böyle bir şarkı duymadım ya neyse," dedi. Nihayet hastaneye gelmiştik...

Biraz geride park ettim, dünkü korumalar, çalışan kızlar değişmediyse beni tanıyabilirlerdi. Funda'nın ardından hızlı adımlarla yürürken başımı iyice öne eğdim.

Çok fazla ilgi çekmeden içeri girdik. Kız önüne gelenle muhabbet ediyordu böylece çok dikkat çekmiyor geri planda kalıyordum. Funda "Firuze ben ne dersem yap ve çabuk ol," dedi başımı aşağı yukarı salladım. En üst kata çıktık, eliyle iki yüz on numaralı odayı işaret etti. Odanın kapısında bir adam oturuyordu onunla muhabbete başladı. Adamın ona karşı ilgisi olduğu belliydi.

"Kubat bana bir kahve ısmarlamayacak mısın hı?"

"Şimdi burayı bırakamam, birazdan nöbet değişimi için gelirler o zaman odana uğrarım."

"Aman şekerim, içerideki yürüyüp kaçacak değil ya. Biz kahvemizi içelim bu çömez kızda burada nöbet tutsun. Bir şey olsa haber verir iki oda ilerisindeyiz. Hadi gel."

Funda o kadar cilveli hareket ediyordu ki, neredeyse ben gidecektim. Adamın kalktığı sandalyeye oturdum. Adam yüzüme dikkatlice baktı, nöbeti bırakıp bırakmamanın kararını vermeye çalışıyor gibiydi. Yüzümde ki ciddi ifadeyi hiç bozmadım...

"Merak etmeyin on dakikada bir şey olmaz. Gelen olursa size haber ederim."

En nihayet gitmişlerdi, Funda dönerek göz kırptı, eliyle de 'gir' diye işaret yaptı. Hemen kalktım içeri girdim Cihan hâlâ kapıda dikiliyordu içeriye girmemek için direndiğini biliyordum. Eh ben de Funda gibi biraz cilve yapabilirdim. Elimi kaldırdım işaret parmağımla gel işaretini yaptım... Çoğu filmde yapılan, gayet seksi olan parmak hareketi bende komik olmuştu. Beceriksizin tekiydim... Sözler çok daha iyiydi.

"Beni istiyorsan acele et, yoksa annemin dediğini yapıp evleneceğim. Beni kocamla sevişirken izler sağı solu parçalamak zorunda kalırsın. Senin sayende daha heyecanlı geceler geçiririz."

Etkili olmuştu, sevgili ruhum adımlarını zorlukla olsa da attı ve yatağının kenarına geldi. Ondan daha çok ben heyecanlanmıştım. Yatan Cihan, ruh Cihan'ın silik bir kopyası gibiydi. Aşırı zayıftı, yine de canlı olan Cihan'dı...

İlk kez ona dokunmak... Ateşler basmıştı, heyecandan ölecek gibiydim... Elini tuttum kıpırtısızdı ama yine de yaşıyor olduğunu gösterir şekilde ılıktı. Bedeninin her tarafından çıkan aletlerin kablolarına takılmamak için özen göstererek yanağından öptüm.

"Merhaba yakışıklı, umarım bir gün uyanırsın."

Kötü olmuştum, Cihan'ı hissetmek kalbimin değişik atmasına neden olmuştu. Ruhum beni seyrediyordu ona dokunuşumu hüzünlü gözlerle izliyordu.

(Sen bana dokundun, ben sana ne zaman dokunacağım acaba?)

"Bak üzerine yatsan."

(Nedenmiş o.)

"Hani geçen gece seyrettiğimiz filmde ruh bedeninin üstüne yatınca iyileşmişti."

(Dalga geçiyorsun, adı üzerinde o film. Saçma hayalleri yazıyorlar.)

"Sanki bizim şu anda yaşadıklarımız çok doğru gibi konuşuyorsun, bir kerecik dediğimi yapsan ne olur sanki ölür müsün?"

Oflaya puflaya bedeninin üzerine yattı.

(Böyleyken öpsene beni... Hissedecek miyim diye merak ediyorum?)

"Bu haldeyken bile aklın oynaşmakta."

(Fırsat fırsattır, hiçbir şey olmadığına göre bu anı değerlendirsek.)

Dudaklarına uzandım, ılık ama hareketsizdi. Dudaklarımı dudaklarına değdirdim, keşke gerçekten öpebilseydim, keşke gerçekten öpebilseydi.

"Bir şey hissettin mi?"

(Çok isterdim, sesler var çabuk dışarı çıkalım.)

Eline son kez dokunarak dışarı çıktım sandalyeye oturdum. Kubat ve Funda sesleri duymuş olacaklar hemen çıkıp yanıma geldiler.

Yaşlı bir adam, orta yaşlarda bir kadın ve doktor yüksek sesle konuşuyorlardı. Özellikle kadının sesi çok yüksekti.

"Baba, evladımın çektiği çile yetmedi mi, senelerdir bir kez bile kımıldamadı. Bir deri bir kemik kaldı oğlum. Rahat bırak artık makineleri kapatsınlar. Çocuğum huzur bulsun."

Yaşlı adam hıçkırarak ağlayan kadının üzerine yürüdü... Öfkesinden yüzü kıpkırmızı kesilmişti...

"Asla bunu yapmana müsaade etmeyeceğim gelin hanım... Cihan bir gün mutlaka uyanacak. Eğer bunu yapmaya teşebbüs edersen. Bu çocuğun makinelerle bağlantısını kesmeye teşebbüs edersen. Yeminim olsun Şule, yanındaki mezara da seni yatırırım."

Kadının ağlaması yüreğimi parçalıyordu, Cihan annesine duygusuz gözlerle bakıyor hiç tepki vermiyordu. Onları tanımadığını yabancı gibi gördüğünü bilsem de bu kadar tepkisiz kalması beni daha çok üzüyordu. "Ben kocam öldüğü gün öldüm, evladım bu hale geldiğinde bir kez daha öldüm. Yaşadığımı mı sanıyorsun. Yapma baba bırakalım artık huzura kavuşsun."

"Ben kesin karşıyım, Doktor hiçbir organında hasar oluşmadığını siz söylediniz makinelerden ayrılması hakkında ne diyorsunuz?"

"İlginç bir şekilde organlarında hiçbir hasar olmuyor sadece uyanmıyor. Herhangi bir şey söyleyemem beyin ölümü olmadıktan sonra fişlerini çekmeyeceğimizi biliyorsunuz. Kanunen zaten yasaktır."

Doktorun sözlerini duyunca korkuyla tuttuğum nefesimi bıraktım. Yaşlı adam bana baktı Zülfü Arıkan Cihan'ın dedesiydi. Kar beyazı gür saçlar ve gerçekten Cihan'a benzeyen bir yüz... Ruhum yaşlanınca bile yakışıklı olacaktı, tabii yaşayabilirse. İçim yine acımaya başlamıştı...

Yaşlı adam bana baktı "Sen kimsin?" diye sert sesle sordu, kaş çatışı bile torununa benziyordu.

Funda hemen atıldı "Benim arkadaşımdır, yeni mezun oldu komada olan hastaya nasıl bakılır diye öğretiyordum. Firuze de özel hasta bakmak istiyor."

Bu kız ne yapmaya çalışıyordu, ben kendime bakamazken hasta bakmaktan ne anlardım. Başımı olmaz anlamında salladım.

"Ben daha çok acemiyim, öylesine gelmiştim. Sözlerinize katılıyorum beyin ölümü olmadan hastadan vazgeçilmez. Sakın vazgeçmeyin olur mu?"

Şule Hanım "Sen ne biliyorsun da akıl vermeye çalışıyorsun, içeride yatan benim canım. Senelerdir kıpırtısız yatıyor," diye öfkeyle bağırdı.

Ah onun nasıl kıpırdadığını bir de bana sorun diyemedim. Cihan'a baktım öylece duruyor hayatındaki en yakın insanları seyrediyordu.

(Gidelim buradan, artık dayanacak sabrım kalmadı, keşke fişleri çekseler de bu belirsizlikten kurtulsam.)

Doktora gelen telefon sonrası adamın yüzü bir acayip oldu.

"Zülfü bey, özel hemşire hastalanmış. Bir iki gün hastanemizin hemşireleriyle idare etmek zorundayız."

Yaşlı adam bana bakıyordu "Gerek yok bu kız torunuma bakar."

"Yok bakamam," diyerek itiraz ettim...

"Birkaç günlüğüne bak, arkadaşında yardımcı olur. Sende yaşatılması gerektiğini düşünenlerdensin. Belli mi olur en yakınları fişlerini çekmeye çalışır. Hiç kimseye güvenim yok."

"Beni de tanımıyorsunuz?"

"Adamlarım devamlı kapıda olacaklar, ben bu yaşıma kadar çok insanla karşılaştım. Nedense sana güveniyorum. Doktor, sen ne dersin?"

"Siz kabul ettikten sonra benim için sorun yok, hastane hemşireleri hep burada Funda hemşireyi de yıllardır tanıyoruz."

Cihan'a baktım, hastanede olmanın onu ne çok rahatsız ettiğini biliyordum, omuzlarını kaldırdı.

(Sen bilirsin, benim için fark etmez.)

"İki günlüğüne olur, daha fazla bakamam."

Zülfü Bey "Sen sadece başında duracaksın, bakımını diğer hemşireler yapacak," deyip içeri girdi bende onunla beraber girdim. Cihan'ın annesi gözyaşlarıyla evladının elini tuttu.

Tek çocuğunu senelerdir bu halde görmek hiç kolay olmamalıydı... Biraz daha durup gittiler iki Cihan'la da yalnız kalmıştım.

"Şimdi ne yapacağız, ben ne anlarım hasta bakımından," dememe kalmadı içeri bir hasta bakıcıyla, iki hemşire girdiler.

Ellerinde su dolu kaplar vardı ve Cihan soyuluyordu. (Bakma sakın.)

"Niyeymiş sen beni seyrederken iyiydi, şimdi ben seni seyredeceğim."

(Normal halde olsam bakmana hiç karşı çıkmam, aksine çok hoşuma gider. Yatan Cihan çok zayıf.)

"Senelerdir yatıyorsun normal, ben gerekli yerlerini hayalimde doldururum. Bazı yerlerin hiç zayıf gibi durmuyor."

(Sen ne zamandan beri bu kadar edepsiz oldun.)

"Seni tanıdığımdan beri."

Hemşirelerden biri ters ters baktı. "Kendi kendine mırıldanıp duracağına gel de bize yardım et, yatağın üzerine çık arkasından destekle."

Hemen ayakkabılarımı çıkartıp arkasına geçtim, çıplak bedeni vücuduma yapışmış haldeydi.

(Ne hissediyorsun?)

Cevap vermedim ne diyebilirdim ki. Hemşireler alt kısımlara gelince kıkırdamaya başladılar. "Ne kadar zayıfladı, ilk başlarda görecektin bu yakışıklıyı bakmaya doyamazdın. Erkek güzeliydi yazık oldu gencecik adama."

Kızların Cihan'a dokunmalarından hiç hoşlanmamıştım, işlerini yaptıklarını bilsem de sinir olmuştum "Hiç iyileşme ihtimali yok mu?"

"Allah'tan umut kesilmez, nasıl komaya girdiyse öyle de çıkabilir." Yıkama işleri bitmişti...

Yataktan aşağı indim, çarşaflarını da değiştirerek gittiler. Mis gibi olmuştu "Keşke uyansan Cihan."

(Ben istemiyor muyum sanıyorsun, demin olduğun pozisyon çok güzeldi.)

Eğildim yanağından öptüm, gece uzun olacaktı, koltuğu zarla zorla yatağın yanına çektim. İşin kötüsü gece uykularım da çok ağır oluyordu. Hiç hemşire olacak kapasitem yoktu.

Bir süre sonra gözlerim kaymaya başım öne düşmeye başladı. Güya hasta bakacaktım. Bu gidişle hastanın bana bakacağından emindim.

"Pişt ruhum ben biraz kestireyim, bu gece uslu dur. Sabah olunca neler yapabileceğimize bakarız."

(Tamam, Firuze küp gibi uyur. Gece herhangi bir olay olmasın diye, gerekli yerlere bildirimde bulunurum.)

"Nasıl da tanırmış beni sevgili ruhum. Hadi sus da uyuyayım." Başımı kanepenin kenarına yasladım... Yatan Cihan'ın elini tuttum, onu hissetmenin ne kadar güzel olduğunu düşünürken. Göz kapaklarım çoktan kapanmıştı...

(Firuze kalk)

"Rahat bırak beni, az daha uyuyayım."

(Kalk Firuze buraya gelmeyelim demiştim. Bana bir şeyler oluyor yine yok oluyorum.)

Sesi korku doluydu... Birden gözlerimi açtım, yerimden fırladım. Yarı yarıya yok olmuştu içim fena oluyordu, gözyaşlarım kendiliğinden akmaya başladı. Gördüklerime inanamıyordum...

Hastane odasında deli gibi dolaşıyordu, taş gibi olduğum yerde kalakalmıştım. Sanki biri ayaklarıma beton dökmüş gibi kıpırdayamıyor gitmesini önleyecekmişim gibi yatan Cihan'ın elini bırakamıyordum. Yatan Cihan benim tanımadığımdı, giden Cihan adı gibi benim dünyamdı... Ayaklarım bir anda hareket etti, ondan ayrılmamın suçlusu yatanmış gibi elini ittim... "Dediğini dinleseydim keşke gelmeseydik." Gözyaşlarım sel gibi yanaklarımdan iniyordu elimin tersiyle yüzümü hızlıca sildim.

"Çıkalım gidelim bu odadan."

(Çok geç Firuzem çok geç.)

"Ne olur gitme, ben çok üzgünüm" Birden korkusunun yok olduğunu hissettim, yüz ifadesi acı dolu olsa da sanki huzur bulmuş gibiydi...

(Çekiliyorum, seni nasıl bırakacağım.)

"Bırakma ne olur bırakma, gitme ruhum. Ben sensiz ne yapacağımı bilemem."

An ve an yok oluşunu izlemek azap veriyordu gitmesini engelleyebilecekmiş gibi tutmaya çalışıyordum. Senelerdir gitmesi için her şeyi yapan ben ondan ayrılma anını mahvolmuş şekilde izliyordum.

En son elini uzattı gözyaşlarımı silmeye çalıştı. Görüntüsü iyice bozulmuştu hayal gibi görebiliyordum... İyice yanıma yanaştı gitmeden önce beni ezberlemek ister gibi bakıyordu, ya ben... Ben ondan farklı mıydım? Elim, yüzünden boynundan geçse de sanki ona bir an dokunmak beni teselli edecek gibiydi. İçimden sessizce yalvarmalarımı Allah duymalıydı...

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi hafifçe gülümsedi (Sana bir an dokunabilmek için cehenneme gitmeye razı olurdum.)

"Beni de götür ne olur ruhum beni de yanına al."

Kırık tebessümü hala devam ediyordu. (Sen yaşayacaksın, saçların pamuk gibi bembeyaz olana kadar yaşayacak çok mutlu olacaksın.)

"İstemiyorum sensiz yaşamayı istemiyorum."

(Seninle çok mutlu oldum, sen de mutlu ol sevgilim. Her gidişimde 'beni özle olur mu?' diye veda ettim sana. Şimdi bu sözümü iyi dinle beni hiç özleme olur mu? Hayatını yaşa Firuzem, benim yerime de, iki kişilik yaşayıp mutlu ol.)

"Ne olur gitme."

(Elimde olsa gider miyim?)

Öfkelenmiştim, öfkem daha çok kendimeydi. "Her şey benim yüzümden, ısrar etmeseydim buraya gelmeyecektik. Sen gitmek zorunda kalmayacaktın."

(Bir gün olacaktı bunu sende bende çok iyi biliyorduk. Dediğimi sakın unutma benim yerime de yaşayacak iki kez mutlu olacaksın. Söz ver, ver ki sonsuzluğa içim rahatlamış olarak gideyim.)

Nasıl söz verebilirdim, onsuz hayat bilmiyordum. (Söyle Firuze, ben olmasam da çok mutlu olacağını söyle.)

İyice zorlanmaya başlamıştı, gitmemek için mücadele verdiğini görebiliyordum bir görünüp bir kayboluyordu. Yüzü acı çeker gibi gözükmeye başlayınca ısrar etmemin boşuna olduğunu anladım. Ben, ufacık bir toz zerresi, ilahi kudretin isteğine karşı gelemezdim. Yumruklarımı sıktım, tırnaklarım avucumun içine batıyor acısını hissetmek için yumruklarımı daha kuvvetli sıkıyordum. Zoraki gülümsedim. "Git, evet ben çok mutlu olacağım iki kişi yerine hatta çok kişi yerine de mutluluk yaşamaya çalışacağım. Hem kalsan ne olacaktı ki, ikimizde fazlasıyla acı çekmeye başlamıştık."

(İşte böyle düşün, beni bir an önce unut.)

İçimdeki öfke lav olmuştu, birden yanardağ gibi patladı. "Aptal ben seni nasıl unuturum, nasıl unutabilirim? Ruh olsan da hayalet olsan da birbirimize dokunmasak da ben seni seviyorum." Şaşkınlıkla ağzımı kapadım. Yaptığım itiraf yüreğimden kopup gelen sözler doğruydu... Ben bu adamı seviyordum imkânsız olduğunu bile bile, âşık olmuştum...

Yüzünde ki acı arttı, (Ah Firuzem unut beni, seni üzmeyi hiç istemezdim...) yok olurken gözlerinden yaşlar dökülüyordu... "Gitme beni bırakma," diye bağırdım... Yalvarmalarım işe yaramadı, birden yok oldu. İçim bomboş kalmış gibiydi yatağın yanına gittim yere oturup elinden tuttum. Kapı açıldı hemşirelerden biri içeri girdi hareketleri telaşlıydı "Ne oldu ses duyar gibi oldum." Cihan'ın yanına gelip bağlı olduğu aletleri kontrol etti... Bir umutla "Değişiklik var mı?" diye sordum... Üzgünce başını salladı "Maalesef hiçbir değişiklik yok, senin neyin var? Niye yerde oturuyorsun?"

"Bilmem biraz sıkıldım."

"Gece hasta bakmak zordur hele böyle komada olan hastalara bakmak daha zordur. Hiç hareket olmadığından gece bitmek bilmez."

Hemşire geldiği gibi çıktı, çıkar çıkmaz Cihan'ın yanında ki ufacık yere uzandım, bağlı olduğu aletlere dokunmadan göğsünden sarıldım. Senelerce birlikte yatmıştık, sabahtan beri elini tutmam harici ilk kez ona bu kadar yakındım. Kendime olan kızgınlığım hala bitmemişti, her an bir şey olabileceğini bilerek nasıl uyuyabilmiştim nasıl böyle bir aptallık yapabilmiştim. Onunla geçireceğim son saatleri uyuyarak nasıl ziyan etmiştim. Yaşadığım sürece, son nefesimi verene kadar bu yaptığım aptallıktan pişman olacaktım. Parmak uçlarımla yanaklarına gözlerine alnına saçlarına dokundum...

"Niye niye bıraktın beni? Geri gel söz veriyorum hiç şikâyet etmeyeceğim. Kimseyle evlenmeyeceğim."

Ne bir ses, ne bir soluk... Acım her saniye daha fazla arttı, ona çabuk alışmıştım. Yokluğunu kabullenmek çok zor olacaktı.

Gözyaşları içinde sabahı ettim. Bir an bile yanından ayrılmadım, arada bir sesleniyor cevap alamıyordum.

"Sadece ışık olsan da, ses olsan da geri gel. Ruhum gel beni sensiz bırakma."

Ne dediysem ne söylediysem gelmedi.

Bütün bir gün yalvardım. İkinci gece olmuştu yarın sabah nasıl bırakır da giderdim. Bir daha onu görememek ölüm gibiydi. Hemşireler, hastabakıcılar günlük temizliği için geldiklerinde hemşireleri dışarı çıkardım. Hastabakıcının yardımıyla özenle, bebek gibi özen göstererek yıkadım, temizledim...

İstemesem de saatler geçmiş gitme vaktim gelmişti. Son kez eğildim doyasıya yüzüne baktım, asla doymayacaktım. Önce yanağına, sonrada dudağına minik birer buse kondurdum...

"Hoşça kal sevgilim... Nasıl alışacağım sensizliğe, başkalarıyla iki kez mutlu olmak mı? Yaşam sevincimi yanında götürdüğünü bilmiyor musun? Sen yoksan benimde yok olacağımı nasıl bilmezsin. Mahvolmamı önlemen için yaşaman gerek, duyuyor musun ruhum yaşamalısın... Benim için yaşamalısın, kendini bıraktığın anda bende yok olurum yaşayan ölü haline gelirim. Geri dön, ne olur bana geri dön."

Kapı açıldı, hemşireler içeri girdi. Devamlı bakan hemşirede gelmişti, muhasebeye uğramamı iki günlük bakıcı paramı almamı söylediler. Zar zor yürüyerek kapıdan çıktım son kez görebilmek için arkamı döndüğümde kapı

yüzüme kapandı. Asansöre zor yürüdüm kapıyı açıp arkamdan 'Gitme Firuzem ben şaka yaptım' diyecek gibi geliyordu. Muhasebeden elime tutuşturulan zarfı avucumun içinde buruşturdum...

Koşarak dışarı çıktım, bir daha onu göremeyeceğimi biliyordum. Uzunca süre gözyaşları içinde yürüdüm. Küçük bir çocuk elini uzattı, duvar dibinde annesi oturuyordu zarfı küçük çocuğun minik avuçlarının içine bıraktım "Allah sevdiğine kavuştursun," diyen kadına bakmadan yoluma devam ettim... Sevdiğine kavuşturmak mı? Sevdiğim ellerimin arasından su misali kaybolup gitmişti... Hiç olmamış gibi yok oluvermişti.

Eve geldiğimde defalarca çıkmasını söyledim, duymadı. Bavula birkaç parça kıyafet koydum Bursa'ya doğru yola çıktım. Onsuz bu evde yalnız kalmak istemiyordum.

Annem pat diye gelişime hayret etmişti. Zorla izin aldığımı kafamı dinlemek istediğimi söyleyip, kuzenimin Mudanya'daki yazlığına gittim. Tek başıma olmak yalnız onu düşünmek istiyordum.

Yere göğe sığamıyordum, adım adım defalarca Mudanya'yı dolaştım, sahilini kaç kez yürüdüğümü artık bilemez olmuştum. Bedenimi ölesiye yormak gece yorgunluktan sızmam anlamına geliyordu. Yine sahildeydim, sicim gibi yağmur yağıyordu, başımı gökyüzüne kaldırdım ıslanmak umurumda değildi. Yağmur damlalarının yüzümden süzülmesini seviyordum... Ah Cihan dalga geçtiğin küp gibi uyumalarım artık yok. Ucu bucağı görünmeyen denizin dalgaları sahile vuruyor her dalga beynimde patlıyordu "Neden ha neden... Madem geri alacaktın bunca senedir neden yanımda olmasına, ona alışmama, âşık olmama izin verdin neden..." Deli gibi bağırıyordum, birileri yukarılardan birileri beni duymalıydı, cevaplara ihtiyacım vardı... Kumların üzerine çöktüm,

ıslak kumları yumruklamaya başladım her vuruşumda "Neden," diye bağırıyordum, belki birileri beni duyup cevap verir kalbimde ki bu inanılmaz acı bir nebze olsun geçerdi.

"Kalk kızım, çok hırpaladın kendini."

Kimseyle konuşmak istemiyordum. "Kalk evladım hasta olacaksın."

Başımı kaldırmadım, kim diye dönüp bakmadım acımı yaşamama izin verilmeliydi. Adam yanıma ıslak kumlara oturdu... Kalkmak için doğruldum kolumdan tutarak tekrar kumun üstüne oturmam için zorlayınca yüzüne baktım. Çok yaşlıydı, bembeyaz saçlar yine bembeyaz uzun sakallar... Gözleri masmaviydi, yumuşak bir tebessümle bana baktı "Bunca acıyı çekmek için daha çok gençsin. Acı, hele ki aşk acısı hiçbir acıya benzemez... Yakar kavurur insanı."

"Kalbimin acısı geçecek mi?"

"Ne acılar yaşanıyor, senin de acın küllenecek ama her rüzgârda o küller savrulacak acıyı yine hissedeceksin... Acın şimdiki gibi olmayacak özlediğini hep güzel hatırlamanın vereceği tatlı bir acı olacak... Anılarla yaşayacak, sevdiğini özledikçe kendin o külleri elinle itecek özlemini giderince tekrar o külleri yanmakta olan ateşinin üzerine süpüreceksin... Ta ki onu tekrar özleyene kadar bu rutin böyle gidecek"

"Unutamayacak mıyım?"

"Unutmak istiyorsan unutursun, onu yaşatmak istiyorsan hatırlamaya devam edersin"

Yaşlı adam saatlerce yanımda oturdu, yağmur kesilmiş güneş yine tüm ihtişamıyla sıcaklığını yeryüzüne göndererek ısıtmaya başlamıştı. "Bak gördün mü, hayat da böyledir, tek düz çizgi halinde yaşayamazsın bir gün yağmur olur, bir gün fırtına çıkar hiç ummadığın anda kara bulutlar çekilip yerini sıcacık güneşe bırakır."

Neden bilmiyorum ama bana inanmayacağını bile bile yaşlı adama her şeyi anlattım, ilk kez gerçekleri inanılmaz gerçekleri birine anlatınca kalbimdeki ağırlık hafiflemişti... Hiç ses çıkarmadan dinledi...

"Bu dünyada seninki gibi bir aşka düşen kaç kişi vardır? Bu duyguları hissedebildiğin için bile mutlu olmalısın."

"Aşkı hissetmek çok güzel ya sonrası? Onu kaybetmenin verdiği acı, o ne olacak?"

"Sevdiğin henüz ölmemiş."

"Bilmiyorum belki de ötenazi için götürürler."

"Dedesi asla izin vermez, torununa ne kadar düşkün olduğunu sen anlattın."

"Tek umudum Zülfü Bey zaten."

"Soru ve cevapların kendi sözlerinin içinde, kal sağlıcakla vakit çok geç oldu. Sakın ümidini kaybetme."

Yaşlı adam ellerini arkasında bağladı ağır adımlarla yürümeye başladı ismini sormak aklıma bile gelmemişti. Terliğimin kumlarını silkeleyip tekrar ayağıma giydim peşinden koşup ismini soracak onunla bir süre daha yürüyecektim. Gittiği yöne baktığımda yoktu, yaşlı bir adamın bu hızda gözden kaybolması için uçması gerekirdi. Korkuyla nefesimi tuttum. "Soru ve cevaplar kendi sözlerinin içinde," derken ne demek istemişti... Tekrar başımı gökyüzüne kaldırdım. "Teşekkür ederim, kalbim birazcık olsun huzur buldu."

Sahilde kalbim huzur buldu diye düşünsem de huzurumun o anlık olduğunu anladım. Günler geçtikçe, özlemim biteceğine daha çok artmaya başladı. İlk gördüğüm resmini kopyaladım, telefonumu her açışımda onun resmini karşımda görmek hoşuma gidiyordu.

Birkaç kez Funda'yı aradım durumunu sordum. "Aynı," dedi...

"Niye gelmiyorsun ruhum, bak durumunda değişiklik de yok. Gel artık seni çok özledim."

"Yine kendi kendine ne konuşuyorsun," diyen sese heyecanla döndüm bir an o geldi sanmıştım.

"Hiç kuzen biraz sıkıldım, işe başlama zamanımda geldi, gideyim diyorum."

"Birkaç gün daha kal. Elif birazdan gelecek."

"Olmaz siz daha yeni evlendiniz, keyfini sürün aşkınızın."

"Sende bir şeyler var, çok üzgün görünüyorsun. Yoksa sevgilinden mi ayrıldın?"

"Sevgilim... Evet, sevgilimden ayrıldım." Bu sözleri söylerken boğazıma yumrular dizilmeye başlamıştı, kendimi tutmaya, bırakmamaya çalışsam da başarılı olamadım...

"Kim, hangi herifmiş kuzenimi böyle üzen, öldüreyim onu."

"Çok uzaklara gitti sevdiğim, bir daha da gelmeyecek."

"Oda senin kadar sevmişse geri döner."

"Dönemeyeceği bir yerde Emre... Gelemeyeceği bir yerde" Yine gözyaşlarım sel olmuştu, hıçkırarak ağladım, Elif gelmiş şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Emre yanına gitti, karısına sarılarak dışarı çıktılar. Sevdiğim bana hiç böyle sarılamamıştı. Bundan sonra da asla sarılamayacaktı.

Yine iş başı yapmıştım. Onun olmadığı eve dönmek hâlâ acı veriyordu, aniden bir şey düşse devrilse o geldi diye heyecanlanıyor, sonrada hayal kırıklığına uğruyordum. Nasıl alışmışım, sanki onsuz yarım kalmış gibiydim. Beni tamamlayan Cihan'mış böyle düşündükçe acım daha da çok büyüyordu.

Birkaç kez görmeye gittim içeri sokmadılar. Funda bile yardımcı olamamıştı. Her ne olduysa güvenlik daha sıkı hale getirilmişti. Her gün sabah akşam Funda'yı arıyor nasıl olduğunu soruyordum kız da benden bıkmıştı, son zamanlarda sesi çok soğuk geliyordu "Firuze sen kendini kaybetmiş durumdasın günde üç dört kere aranmaz."

"Haklısın özür dilerim, bir kere arasam olur mu? Başkası cevap verse, zaten arayıp seni rahatsız etmem."

"Duyduğum his rahatsızlık değil, senin için üzülüyorum. Senelerdir yoğun bakımda olan hastaya duyduğunu sandığın aşk hiç sağlıklı değil. İstersen bildiğim çok iyi psikolog var."

"Biliyorum, gideceğim, iyi değil mi?"

"Aynı bıraktığın halde, hiçbir değişiklik yok, kurtul şu hastalıklı aşkından."

Âşıktım, âşık olmuştum... Beni onun gibi anlayan seven hiç kimse olmamıştı, eskiden istediğim gibi onsuzdum, niye sağıma soluma hiç bakmıyordum... Gördüğüm erkeklerin hiç biri onun gibi gülümsemiyorlar, onun gibi yürümüyorlar, onun gibi sevgi dolu bakmıyorlardı. Çok mutsuzdum...

Bir süre sonra o hastaneden götürüldüğünü öğrenince her şeyin bittiğini anladım. Onu görmem asla mümkün olmayacaktı. Bugün yaş günümdü, doyasıya ağlayacak 'belki bir gün' ümidiyle yaşayacaktım. Bana gelmese bana dönmese bile yaşaması, hayata dönmesi için her gün dilimden dua eksik olmuyordu... İşe ölüm gidiyor,

eve ölüm geliyordu. Annem her an başımdaydı, günde elli kez telefon açıyor, gelmemi kapılarda camlarda bekliyordu. Her gün evde benim sevdiğim yemekleri yaptığını biliyordum. Kokuları bile iştahımı açmıyor, birkaç lokmayla hemen doyuyordum. Annemin zorla yedirdiği zamanlarda midem yiyeceği kabul etmiyor çıkartıyordum.

"Kızım aylardır niye bu haldesin, iğne ipliğe döndün. Bak doktora götüreceğim seni."

"Hiçbir şeyim yok anne... Midemi üşütmüşüm işte. Beni rahat bırak."

"Sende bir şeyler var bana söylemiyorsun, iş ağır geliyorsa çık."

"İdare ediyorum çalışmazsam iyice çıldırırım."

"Niye sıkıldığını söyle anacığına, ben mi sıkıyorum seni?"

"Biraz vesveseli olsan da hep benim iyiliğimi istediğini bilirim. Sıkıntımın sebebi sen değilsin annem, için rahat olsun. Öylesine sıkılıyorum işte."

Her gün internette Arıkan'larla ilgili haberler var mı diye bakıyordum. Ölseydi mutlaka yayınlanırdı, hiçbir haber yoktu.

Sami Amca'ya bile telefon açıp gittiği yeri bilip bilmediğini sordum. Haberi yoktu... Günler geçtikçe iyice karamsarlaşmaya başladım.

Gündüzler şöyle böyle geçerken, geceler hiç geçmiyordu... Annemle birlikte ne kadar film dizi varsa izlemeye başladım, tüm romantik filmler gözyaşlarına boğulmama neden oluyordu. Hele eski Türk filmleri annemden utanmasam bağırarak ağlayacaktım, elimden peçete düşmez olmuştu... En sevdiğim filmler Türkan Şoray'ın oynadıklarıydı, bol ağlamalı oluyorlardı. Hele birinde söylenen şarkı tam benim hislerime tercüman olmuştu. İşte şimdi bağırarak ağlayabilirdim.

Sevmek korkulu rüya yalnızlık büyük acı
Hangi kapıyı çalsam karşımda buruk acı
Yıllar yılı gönlümde bir gün sabah olmadı
Bu ne bitmez çileymiş neden hala dolmadı
Ruhumda bir yara var için için kanıyor
Kalbimde buruk acı alev alev yanıyor

Filmi bahane ederek doyasıya ağladım, yetmemişti odama gidince bilgisayarımda şarkıyı buldum kulaklıkları takarak ağlamaktan bitap düşene kadar defalarca dinledim...

Bilmeden, fark etmeden iki kişilik hayat yaşamaya alışmıştım. Doğru dürüst hiç arkadaşım yoktu ruhumun gidişiyle iyice yalnız kalmıştım. İşyerimdekiler de bendeki bu değişikliği fark ediyor, mümkün olduğu kadar az iş vermeye çalışsalar da ben aksine çok daha fazla iş yükleniyor o anlarda azda olsa onu unutabiliyordum...

(Dosya numaralarını düzenlemelisin.)

(Çok dağınıksın.)

(Masanda kedi yavrusunu kaybetse bulamayacak.)

Unutamıyordum, her şey onu bana hatırlatıyordu... "Firuze!" Başımı kaldırdım karşımda Enis duruyordu elindeki kahve dolu fincanı uzattı.

Alıp masamın üzerine bıraktığımı görünce, tekrar eline aldı. "Soğuksa başka getireyim."

"Soğuk değil, aksine sıcak birazdan içerim."

"Firuze kendinde değilsin kahve zaten ılık."

"Fark etmemişim," diyerek kahveyi tekrar elinden

aldım, iğrenç bir kahveydi, kırılmasın diye bir yudum içtim. (Annen kahveyi ne güzel yapıyor üzerinde bir parmak köpük oluyor, beceriksiz Firuze... Evleneceğin adamı açlıktan öldürürsün.) "Çık artık kafamın içinden!"

"Of şükürler olsun, arkadaşlar Firuze kendi kendine konuşmaya başladı hepimizin gözü aydın."

Bunlar beni alkışlıyorlar mıydı, mecburen fincanımı teşekkür amaçlı kaldırıp tekrar bir yudum aldım...

"Firuze tekrar deneyelim mi?"

"Neyi deneyecekmişiz?"

"Birlikte olmayı, yine yemeğe gitsek bu sefer babamı bile görsem sadece seninle ilgileneceğim."

Ümitle vereceğim cevabı bekliyordu, beni o kapıyı yüzüme kapadığı anda kaybetmişti

"Hayır, ofis arkadaşlığımız yeterli."

"Bir daha düşün, hemen hayır deme."

Masamdaki dosyaları kucakladım. "Düşündüm sadece ofis arkadaşı olarak kalmaya karar verdim," dedim surat asıp hemen arkasını döndü odasına girip kapısını yine çarparak kapattı.

Umduğu cevabı alamayınca birkaç gün içinde işe yeni giren bir kızla çıkmaya başladı...

Ben bu adamın nesinden hoşlandığımı sanmıştım acaba, Cihan'ımın tırnağı olamazdı. Kıskanacağımı sanarak kızın masasına oturuyor, mesai bitiminde çömezi koluna takarak özellikle önümden geçiyordu... Sıkılmıştım. Nihayet mesai saatim bitmişti neredeyse koşturarak dışarı çıktım kapalı yer beni boğuyordu... Cihan gideli kapalı alan korkusu içime işlemişti...

Eve gittiğimde annemin bağırmalarıyla karşılandım...

"Bu adam kim, söyle bana Firuze bu adam kim?"

"Kim, hangi adam anne?"

"Bak adam resimlerini dolabının üstünde buldum. Bu adam yüzünden mi günlerdir ne olduğunu şaşırdın çabuk cevap ver bana."

Elinde Cihan'ın resimlerini sallayıp duruyordu, kenarını avucunun içinde buruşturmuştu içim gitti.

"Anne o resimleri elinde buruşturma."

"Bunları yırtarım bile."

Üzerine gidemiyordum bir anda resimleri parçalayabilirdi. "Sakın anne, bak ben artık beş yaşında çocuk değilim. Baskı huyundan vazgeç bu kapıdan bir çıkarsam sen de ben de çok üzüleceğiz."

"Benimle nasıl konuşuyorsun sen, bu adam yüzünden mi bu hallere geldin. Bu adamla yattın mı, seni terk mi etti. Seni yarın kontrole götüreceğim, rezil ettin bizi."

Annemin sözlerine inanamadım. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin. Annemsin diye şu anda sana zarar vermiyorum. Başka birisi söylese inan öldürürdüm. Bana karşı güvensizliğin, sadece bana karşı da değil herkese karşı olan güvensizliğinden bıktım, yıldım artık."

Hâlâ Cihan'ın resimleri yırtmaya çalışıyordu...

Annemin bu hallerinden gerçekten usanmıştım. "Anne bak bu son ihtarım, o resimlerden başka tutunacak bir dalım yok. Sakın yırtma, yırtarsan bu kapıdan çıkar ve bir daha da gelmem."

"Kızımızın sözlerine kulak ver hanım, dediğini duy ve daha fazla ileri gitme."

Şimdiye kadar anneme asla sesini yükseltmeyen babam oldukça sert sesle bağırınca, annem ne olduğunu şaşırmıştı.

Bu sefer topun ağzındaki babamdı. "Sen bana nasıl bağırırsın, yemiyor içmiyor iğne ipliğe döndü suçlusu bu resimlerini köşe bucak sakladığı adam değilse ne... Haksız mıyım söylesene!"

Babam ses tonunu ayarlamak için birkaç kez öksürdü. "Bazı sözlerinde haklısın... Bazı sözlerin iğrenç... Üstelik davranış şeklin çok yanlış... Kızımız dediği gibi beş yaşında değil artık onun üzerinde hâkimiyet kurma zamanların çoktan geçti. Anla artık kızımız büyüdü bu tavırlarınla onu iyice bizden uzaklaştırıyorsun... Ben babası olarak kızıma güveniyorum."

Annem şok geçirmiş gibiydi, yavaşça yaklaştım. Elinden resimleri almaya çalıştım. Parmaklarını kasmış bırakmamak için direniyordu.

"Bırak anne lütfen, rica ediyorum bırak."

Zorla da olsa parmaklarını açtım, elimle kırışan yerlerini düzelttim. Ruhum bana ne güzel bakıyordu, yine gözlerim dolmuştu.

Tekrar anneme döndüm "İyi olacağım anne sana söz veriyorum ama bir daha baskı yapıp her şeyime karışmaya devam edersen, odamı karıştırırsan her şey için gerçekten çok geç olacak."

Babam başka söz söylememişti annemin baskıcı huylarını benden daha çok o bilirdi. "Teşekkür ederim babacığım, yanlış hiçbir şey yapmadım bundan sonra da yapmam. Bana güvendiğin için teşekkür ederim," deyip odama gittim yatağımın üzerine uzandım. Yastığıma resimlerini koydum, ağlayarak uykuya daldım...

Sabah kalktığımda evde çıt yoktu. Şimdi neden bu durumda olduğumu çok daha iyi anlıyordum. Annem için herkes kötüydü, hiçbir zaman arkadaşım olmasına izin vermemişti.

Ne zaman arkadaş edinecek olsam, bir bahane bulup uzaklaştırmış. Beni yalnızlığa mahkûm etmişti, Cihan'a bağlanmam o gidince bu kadar yıkılmam onun yüzündendi.

"Ah anne beni korumak için düşürdüğün durumlara bak."

Olan olmuştu, çocuk değildim, çalışıyordum oldukça da iyi kazanıyordum. Hâlâ baskı yapacak olursa, gitmekte bir saniye bile tereddüt etmeyecektim.

İnternetin başına geçtim yeni bir haber olup olmadığını araştırmalıydım. Her zamanki gibi yoktu, Arıkan Holding'in iş ilanları gözüme çarptı. Sahildeki yaşlı adamın sözleri kulağımda çınladı 'sorularının cevapları sende'. İşinde tecrübeli, ileri derecede İngilizce bilen yönetici asistanı aranıyor. İkinci dil olarak Japonca bilenlere öncelik tanınacaktır.

Gülmeye başladım, Ruhumla yaptığımız kavgalar aklıma geldi.

(Öğrensen ne olur)

"Allah aşkına Japonca bilip de ne yapacağım, İngilizce yeterli."

(Bir dil bir insandır, bak sen üç insan olacaksın.)

Ben olmaz dedikçe, gece gündüz ısrar etmeye başlamıştı. Tepemde Japonca konuşup duruyordu. Nasıl hatırlıyorsun dediğimde bilmediğini ağzından kendiliğinden çıktığını söylüyordu. Onun zorlamalarıyla kursa yazılmış. Onun sayesinde de iyi derecede öğrenmiştim.

İlk başvuruyu internetten yaptım. CV'mi yolladım. İşe alınırsam ona ne olduğunu öğrenme imkânım olabilirdi.

Bir hafta sonra mülakat için görüşmeye çağrıldığımda sevinçten uçmak üzereydim. Randevu on gün sonrası için verilmişti. Başvuru çok olmalıydı, şansım olur muydu acaba?

Zamanın geçmesini beklerken, annemin tavırlarıyla da uğraşıyordum. Sanki çok haklıymış gibi benimle hiç konuşmuyordu.

Babamla konuştuğumda annemin huyunu bildiğimi çok üzerine gitmememi tembih eden sözü dışında hiçbir şey duymamıştım.

Bir gece annemin sabrı kalmamış olacak ki, konuştu.

"Bana bak Firuze sana tek bir şekilde inanırım, Ferda Hanım'ın oğlu seninle evlenmek istiyormuş. Kabul edersen ancak o şekilde gözümde temize çıkarsın."

Ben hiçbir şey söylemedim, babam "Şermin sen artık sınırlarını iyice aştın, ne dediğini bilmez haldesin," diye bağırdı, içeri gittim bavullarımı indirdim. Elime ne geçerse içine doldurdum acele etmiyordum içim çok rahattı. Gerekli olan her şeyi aldım ruhumla güzel vakit geçirdiğimiz odaya son kez baktım. Kapıyı kapattım dışarı çıktım.

Babam bavulları görünce şaşkınlıkla yerinden fırladı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Yetmedi mi baba bu kadar baskı yetmedi mi. Söylenen sözlerin hiçbirini hak etmedim. Bekâretimi kanıtlamam

için evlenmemi şart koşan, bana güvenmeyen bir anneyle daha fazla yaşayamam. Bir düşünün neden hiç arkadaşım olmadığını, ne kadar yalnız olduğumu ve bunların nedenlerini düşünün. İkinizi de çok seviyorum ama birlikte yaşama olayı buraya kadarmış."

Annem beş karış surat oturuyordu.

"Korktuğundan gidiyorsun, bu yaptığın haklı olduğumun göstergesi."

"Babacığım rica etsem bavullarımı arabaya götürmeme yardım eder misin?"

"Gitme yavrum."

"Kendi hayatımı yaşamamın vakti geldi de geçiyor bile, sinir hastası olmadan kendimi kurtarmalıyım, bari sen hak ver babacığım."

Babam öfke dolu gözlerle anneme baktı. "Yaptığını beğendin mi, şimdi rahat edersin," diyerek, bavulun ikisini aldı dışarı çıktı. Annem hâlâ yerinden kımıldamamış taş gibi oturuyordu...

"Anne nasıl bir düşünce yapısına sahip olduğunu az çok anladım. Senden rica ediyorum bir psikoloğa git, böyle gidersen babamı da kaybedeceksin."

"Ben haklıyım, haklı olmasam gitmez evlenirdin."

Nuh diyor peygamber demiyordu, düşüncelerini değiştirebilmem imkânsızdı "Haksızsın anne, hem de çok haksızsın, ama bir gün olurda o adamı tekrar görme onunla yaşama imkânı bulursam. İşte o zaman bu düşüncelerin gerçek olacak."

Annem koltukta katılmış kalmıştı "Her ne olursa olsun yine de seni seviyorum anneciğim, sevmem bundan sonra sana katlanmam için yeterli değil. Gitmemin sebebi sensin bunu bil," dedim dışarı çıktım, babam arabamın başında bekliyordu. Ağlayarak babama sarıldım, babam da ağlıyordu. "Yeterli paran var mı kızım?"

"Var babacığım sakın üzülme inan böylesi daha iyi olacak, annemi al geziye gidin. Başınızı dinleyin."

"Adresini bildirirsin, paran kalmayınca da bildir. Sakın sıkıntı çekmeyesin."

"Olur, babacığım... Anneme ve kendine çok iyi bak."

Arabayı çalıştırdım yola çıktım. İş yerime yakın temiz bir otelde yer buldum. Yeni iş ihtimaline göre ev bakacaktım.

Nihayet görüşme günü gelmişti, sanki onu görecek gibi heyecanlanmıştım. Lacivert etek ceket içine beyaz gömleğimi giyerek iş takımımı tamamladım. Lacivert ayakkabımı giydim elime de küçük aynı renkte çantamı aldım. Saçlarımı ensemde toplamış, belli belirsiz makyaj yapmıştım. Saçlarım iyice uzamıştı kestirmeye kıyamıyordum. Çok sevdiğini defalarca söylemişti. Saçlarımı kestirmeye karar verip kuaföre gittiğimde yapmadığı rezillik kalmamıştı. Fönlerin yanmasına sebep olmuş, makasları fırçaları yere atmış. En sonunda kuaförün trafosunu patlatmıştı... Çalışanlar olan aksiliklerden o kadar çok yılmışlardı ki dükkânlarını bir günlüğüne kapatarak müşterileri dışarı çıkarmışlardı. "İnatçı ruhum, istediğin gibi uzadı saçlarım."

En sonunda hazırdım, görüşmeden bir saat önce holdingin karşısına gelmiş bekliyordum. Trafiğe takılmayı göze alamamıştım. Bir zamanlar onun yürüdüğü, güldüğü konuştuğu yerde olduğumu bilmek içimde tatlı bir sevinç oluşmasına neden oluyordu.

Vakit gelmişti arabadan inmeden aynaya bakarak yüzümü kontrol ettim. Aşağı inince üzerimi şöyle gözden geçirdim. Düzgündü ağır adımlarla kapıdan içeri girdim.

Koruma karşıladı kimliğimi alıp geçiş kartımı verdiler, ismim bildirilmişti.

Asansöre bindim, daha önce onunda binmiş olduğu asansöre, "Cihan bana yardım et, sensiz yapamıyorum." Sessizce yakarışımı duyması için dua ettim.

İnsan kaynakları bölümüne yönlendirildim, benim gibi gelen üç dört kişi daha vardı. Sekreter kız yer göstererek beklememi söyledi.

Önümde olanlar teker teker içeri girdiler, en son randevu benimki olmalıydı. Kendimden emindim referanslarım ve okul durumum çok iyiydi. İşimde devamlı takdir alırdım.

Benden önceki çıkmıştı, görüşmesinin olumlu geçmediği yüzünden belli oluyordu. "Çok zorluyorlar haberin olsun."

"Teşekkür ederim," diyerek sekreter kızın çağrısına uyarak içeri girdim.

Bir kadın ve üç erkek uzun masanın arkasında oturuyorlardı.

Sorular, sorular. Olur, olmaz zamanda Japonca ve İngilizce sorulara cevap vermem isteniyordu. Dillere hâkim olduğumdan hiç kekelemeden soruları cevapladım. Bir saatin sonunda görüşme bitmiş ben de bitmiştim.

"Size olumlu veya olumsuz en kısa sürede geri döneceğiz. Şu anda çalışıyor olmanız bizim için biraz sıkıntı yaratacak. Kabul edilirseniz işe hemen başlamanız gerek. Şimdiki çalıştığınız iş yeri yasal hakkını kullanarak en az bir buçuk ay sizi tutabilir."

"Şu anda asistanlığını yaptığım patronum çok iyidir. Bu konuda hiçbir endişeniz olmasın."

"Bu konu açıklığa kavuştuğuna göre, bizden haber bekleyin. İkinci görüşmeniz asistanlığını yapacağınız Zülfü Arıkan ile olacak"

Dışarı çıktım görüşme olumlu geçmiş gibiydi, yine de belli olmazdı. Ruhumun dedesinin asistanı olmak ona çok yakın olmak demekti. Eninde sonunda bir haber alabilir, nasıl nerede olduğunu öğrenebilirdim.

Beklemek en kötüsüydü.

Üç gün sonra haber geldi. Büyük patronla görüşmek için randevu saati verildi. Beni bir kez o da çok kısa süreli görmüştü hemşire kıyafetleri içindeydim. Hatırlamaması için dua etmekten başka çarem yoktu.

Bu sefer siyah takımlarımı giyerek hazırlandım. En üst kata çıkardılar. Derin sessizlik, tek duyduğum buydu. Sekreter neredeyse fısıldayarak "Hoş geldiniz, biraz bekleyin," dedi.

Çalıştığım yeri düşününce burası müze gibi kalıyordu. Otururken bile sandalye gıcırdamasın diye dikkat ettim. Ellerim terlemişti, uzun aramalar sonucu çantamda bulduğum mendille kuruladım. Niye kocaman çantayı almıştım hiç anlamış değildim... Çanta boyları her sene daha büyüyor gibiydi, yakında bavulu kolumuza takıp öyle dolaşacaktık her halde... Çantayı beğendiğim gün ruhumun alay konusu olmuştum...

(Bu ne böyle ailece eşyalarımızı alacak kadar büyük. Çanta dediğin kadını tamamlar.)

"Sen de amma ukalasın fikir beyan etmediğin bir şey yok, ben beğendim," demiş ona inadımdan bu çantayı almıştım...

(İnatçı, bir gün pişman olacaksın.)

Haklıydı, çantanın içinde mendil paketini bulana kadar canım çıkmıştı... Çok beklememe gerek kalmadı hemen içeri yönlendirildim...

Oldukça büyük bir ofis, koyu renk mobilyalar. Kocaman bir masa ve arkasında oturan Zülfü Arıkan, masanın önüne yürüdüm, başını kaldırmamıştı. Bir şeyler imzalayıp duruyordu, nihayet bitirip başını kaldırdı. Beni baştan ayağa şöyle bir süzdü.

"Oturun ve bana geçmişinizden, çalışma hayatınızdan bahsedin."

CV'im önündeydi, ben konuştukça üzerine notlar alıyordu. Anlattıklarım yeterli gelmiş olacak elini kaldırarak konuşmamı kesti.

"Bu kadar yeterli Firuze Hanım. Ben sizi daha önce gördüm mü?"

Birden yüreğim hop etti "Hayır efendim," diyerek içimdeki heyecanı saklamaya çalıştım...

Adam yine süzdü, başını salladı "Görmüş gibiyim, her neyse birine benzetmiş olacağım. Hakkınızda araştırma yapıldı. Siciliniz temiz, referanslarınız iyi, çok olumlu şeyler söylediler. Sadece referans verdiğiniz kişilerle de görüşülmediğini bilin, kimi arasak hakkınızda olumlu konuştu. Benim sağ kolum olacaksınız, her dediğimi sorgusuz sualsiz yerine getireceksiniz, asla itiraz istemem. Olur, olmaz zamanda sizi çağırabilir, yolculuklara birlikte çıkabilir veya tek gönderebilirim. Sizi engelleyecek bir şey olmamalı. Yoğun tempoda çalışacaksınız, mesai saatleri diye bir şey olmayacak. Böyle bir sorumluluk için hazır mısınız?"

Yüreğim pır pır ediyordu, kabul edilmiştim. Sırıtmamak için kendimi zor tutuyordum "Evet efendim, beni engelleyecek hiçbir bağlantım yok."

"Çalışıyormuşsunuz?"

"Daha evvelki görüşmemde söyledim bu sorun olmayacaktır. Kabul edildiysem. İşe başlama tarihimi söylemeniz yeterli."

"Sana on beş gün süre, şimdiki asistanım rahatsızlığı dolayısıyla ayrılmak zorunda kalıyor. Bir ay kadar sana işleri öğretecek ondan sonrada işlerle sen alakadar olacaksın."

"Tamam efendim."

"Şimdi git, insan kaynakları bölümünde giriş için işlemlerin yapılsın. Zor insanımdır umarım iyi anlaşırız."

"Kuşkunuz olmasın efendim," diyerek çıktım, kalbim hızla çarpıyordu. Derin nefes alarak daha önce görüşme yaptığım kata indim. Ben gitmeden kabul edildiğimin haberi gelmiş olsa gerek güler yüzle karşılandım.

Bu hareketler çok doğal geliyordu, eski iş yerimdeki pozisyonumdan daha yetkili olacak, üstelik Zülfü Bey'in her şeyini bilecektim...

Diğer iş yerimde patronlar birbirleri hakkında bilgi almak için ellerinden geleni yaparlardı. Bana rüşvet vermek isteyen bile olmuştu. Burada hiç açık vermemeliydim. Zaman içinde, Cihan'ın kazasının muhtemel zanlıları, Amca Gökhan ve oğlu Tamer'le görüşeceğimden emindim. Gözlerim kulaklarım açık olmalıydı.

Gerekli evrakları hazırlamak on beş gün sonra işe başlamak üzere anlaştık. Maaşım önceki işyerimden aldığımdan çok daha iyiydi.

İlk işim çalıştığım yere giderek patronuma olanları anlatmak oldu. Çok iyi adamdı ne öğrendimse ondan öğrenmiştim. Kendi için üzgün olduğunu söylese de, benim için sevindiğini söyledi. Yakında emekli olacağını bu yüzden beni bu kadar kolay bıraktığımı da söylemeyi ihmal etmedi. On beş gün sonra işe başlayacağımı duyunca şimdiden gitmemi kendimi hazırlamamı söyleyince çok

daha fazla sevindim. Muhasebeye haber verip bunca sene çalışmamın karşılığının da oldukça yüklü tazminatla ödendiğini gördüm. Bu para benim için çok büyük şanstı, vereceklerini hiç düşünmemiştim.

Teşekkür etmek için tekrar yukarı çıktım, babacan bir tavırla omzumu okşadı...

"Sen tazminatı hak ettin, bana her zaman sadık olup çok iyi çalıştın. Zülfü Beyi uzaktan da olsa tanırım. Sert ama adil bir adamdır. Bana olduğun gibi ona da sadık olursan hiç sorun olmayacağından eminim. Zorlandığın yerlerde hiç çekinmeden bana telefon edebilirsin. Başarılı olmanı dilememe gerek yok olacağından çok eminim," deyince gözlerim yaşardı okulumu bitirdiğimden beri ayni kişiyle çalışıyordum... Patronuma sevgiyle veda ettim...

Odasından dışarı çıktım, ofis çalışanları şaşkınlıkla yüzüme bakıyorlardı. Enis hemen yanıma geldi,

"Kovulmadın değil mi?"

"Hayır, kendi isteğimle ayrılıyorum, kendinize iyi bakın. Perihan benim yerime sen geçeceksin patronuma iyi bak."

Enis'i şaşkın, Perihan'ı sevinçli bırakarak asansöre bindim, ruhum sanki yanı başımdaydı. O kötü adamları gördüğünde beni uyarması, korumaya çalışması aklıma gelince gülümsedim. "Sana çok yaklaştım canım, çok yaklaştım." Yanımda duran adam 'bu ne diyor' der gibi baktı, başımı çevirdim, şu anda ruhumdan başkasını düşünmek istemiyordum.

Otele gider gitmez internetten yeni iş yerime yakın, eşyalı evlere bakmaya başladım, bir tanesi hem zevkime hem de parama uygun görünüyordu. Bir artı bir, sıfır stüdyo daire.

Eşyaları ilk benim kullanacak olmam hoşuma gitmişti.

Ne de olsa annemin kızıydım, babamla her zaman konuşuyorduk, dediğine göre annem beni sildiğini söylemişti. Evlenene kadar benimle konuşmak istemiyormuş. "Kısa zamanda evlen de şu kadın rahat etsin," demeyi ihmal etmedi. Ah babacığım belki de ömür boyunca evlenmeyeceğim diyemedim.

Yine yollardaydım,

Ulus tarafında olan yeni evimin içinde sevinçle etrafıma bakıyordum. Tam istediğim gibiydi, güvenlikli, temiz, site içinde olması çok daha hoşuma gitmişti. Pazarlık ederek kirayı az biraz daha düşürttüm ve kontratı imzaladım.

Beklememe gerek yoktu, otelle ilişiğimi kestim bavullarımı yeni evime bıraktım. Gerekli mefruşat ve züccaciye malzemelerini tek bir mağazadan aldım. Yiyecek işi içinde evime yakın olan marketi kullandım. İlk yemeğim olan makarnayı pişirdim, yanına da meyve suyunu koyarak, televizyonu açıp karşısına geçtim. Sanki annem bir yerlerden çıkıp da "Bu ne rezillik, masa varken oralarda mı yiyorsun?" diyecek gibi gelmişti, oh yalnızlık sultanlıktı. Hele ki benim gibi her şeye karışan annesi olanlar için muhteşemdi.

"Bir de sen olsaydın ruhum keyfim tam olacaktı."

Biraz daha televizyon seyrettikten sonra, yeni yatak odama gidip yeni yatağıma yattım. Bu evdeki her şey benimdi. Yeni hayatımda mutlu olmayı deneyecektim.

"Rukiye Hanım, gerekli evrakları hazırladım, kontrol etmek ister misiniz?"

daha fazla sevindim. Muhasebeye haber verip bunca sene çalışmamın karşılığının da oldukça yüklü tazminatla ödendiğini gördüm. Bu para benim için çok büyük şanstı, vereceklerini hiç düşünmemiştim.

Teşekkür etmek için tekrar yukarı çıktım, babacan bir tavırla omzumu okşadı...

" Sen tazminatı hak ettin, bana her zaman sadık olup çok iyi çalıştın. Zülfü Beyi uzaktan da olsa tanırım. Sert ama adil bir adamdır. Bana olduğun gibi ona da sadık olursan hiç sorun olmayacağından eminim. Zorlandığın yerlerde hiç çekinmeden bana telefon edebilirsin. Başarılı olmanı dilememe gerek yok olacağından çok eminim," deyince gözlerim yaşardı okulumu bitirdiğimden beri ayni kişiyle çalışıyordum... Patronuma sevgiyle veda ettim...

Odasından dışarı çıktım, ofis çalışanları şaşkınlıkla yüzüme bakıyorlardı. Enis hemen yanıma geldi,

"Kovulmadın değil mi?"

"Hayır, kendi isteğimle ayrılıyorum, kendinize iyi bakın. Perihan benim yerime sen geçeceksin patronuma iyi bak."

Enis'i şaşkın, Perihan'ı sevinçli bırakarak asansöre bindim, ruhum sanki yanı başımdaydı. O kötü adamları gördüğünde beni uyarması, korumaya çalışması aklıma gelince gülümsedim. "Sana çok yaklaştım canım, çok yaklaştım." Yanımda duran adam 'bu ne diyor' der gibi baktı, başımı çevirdim, şu anda ruhumdan başkasını düşünmek istemiyordum.

Otele gider gitmez internetten yeni iş yerime yakın, eşyalı evlere bakmaya başladım, bir tanesi hem zevkime hem de parama uygun görünüyordu. Bir artı bir, sıfır stüdyo daire.

Eşyaları ilk benim kullanacak olmam hoşuma gitmişti.

Ne de olsa annemin kızıydım, babamla her zaman konuşuyorduk, dediğine göre annem beni sildiğini söylemişti. Evlenene kadar benimle konuşmak istemiyormuş. "Kısa zamanda evlen de şu kadın rahat etsin," demeyi ihmal etmedi. Ah babacığım belki de ömür boyunca evlenmeyeceğim diyemedim.

Yine yollardaydım,

Ulus tarafında olan yeni evimin içinde sevinçle etrafıma bakıyordum. Tam istediğim gibiydi, güvenlikli, temiz, site içinde olması çok daha hoşuma gitmişti. Pazarlık ederek kirayı az biraz daha düşürttüm ve kontratı imzaladım.

Beklememe gerek yoktu, otelle ilişiğimi kestim bavullarımı yeni evime bıraktım. Gerekli mefruşat ve züccaciye malzemelerini tek bir mağazadan aldım. Yiyecek işi içinde evime yakın olan marketi kullandım. İlk yemeğim olan makarnayı pişirdim, yanına da meyve suyunu koyarak, televizyonu açıp karşısına geçtim. Sanki annem bir yerlerden çıkıp da "Bu ne rezillik, masa varken oralarda mı yiyorsun?" diyecek gibi gelmişti, oh yalnızlık sultanlıktı. Hele ki benim gibi her şeye karışan annesi olanlar için muhteşemdi.

"Bir de sen olsaydın ruhum keyfim tam olacaktı."

Biraz daha televizyon seyrettikten sonra, yeni yatak odama gidip yeni yatağıma yattım. Bu evdeki her şey benimdi. Yeni hayatımda mutlu olmayı deneyecektim.

"Rukiye Hanım, gerekli evrakları hazırladım, kontrol etmek ister misiniz?"

"Gerek yok Firuzeciğim, her şeyi çok güzel ve eksiksiz yapıyorsun. Sana bir şeyler öğretmeme hiç gerek yok. Zülfü Bey'e imza için götürebilirsin. İnan içim çok rahat olarak buradan ayrılacağım."

"Teşekkür ederim, benim de bilmediğim çok şey olduğunu sizin çalışma stilinizi gördükten sonra anladım. Sizin gibi olamasam da, yakın olmayı gerçekten çok isterim"

"Sen beni şimdiden geçtin, daha çok ilerleyeceksin. Tek kural sadık olmaktır. Görmeyeceksin, duymayacaksın ve konuşmayacaksın. Bu sözler patronun için geçerlidir. Başkalarının dediklerini görecek ve duyacaksın gerektiği zaman patronuna konuşacaksın. İş dünyası çok acımasız ve Zülfü Bey oldukça yaşlandı."

Rukiye Hanım, Zülfü Bey'e hayrandı. İlk işe başladığından beri asistanlığını yaptığını bir gün bile Zülfü Bey'den kötü söz işitmediğini söylemişti. Yeni patronum, Rukiye Hanım'ın dediği gibi tam bir iş kurduydu. Zaman geçtikçe patronumu daha iyi tanıyor, iyi de anlaşıyordum. İş yerimizin orta elamanı olmasına rağmen sabah kahvesini benim yapmamı istiyor Rukiye Hanım'la olan alışkanlığını benimle devam ettirmeye çalışıyordu. Hiç zor gelmeden isteğini yerine getiriyordum. Bir zamanlar kahve yapmama torunu laf söylemiş olsa da dedesi kahvemi çok beğeniyordu. Ah ruhum nerelerdesin seni çok özledim...

Kendime kahve hazırlarken Rukiye Hanım'a da yaptım, birkaç gün sonra gidecekti. Ruhum hakkında hiçbir şey öğrenememiştim... Kahveyi masasına bıraktım, güler yüzle teşekkür etti... "Kahve iyi geldi yine çok yorulmuşum. Ah Firuze sakın yaşlanma..."

"Keşke elimizde olsa da yaşlanmasak." Hadi Firuze bir cesaret kızım, istemezse cevap vermez, kendi kendimi

cesaretlendirmeye çalışıyordum...

Sağıma soluma baktım kimseler yoktu, Zülfü Bey'in kapısı kapalıydı sorularımı sormamın tam zamanıydı...

"Rukiye Hanım, ben işe girmeden önce doğal olarak çalışacağım iş yeri hakkında araştırma yaptım, yedi sekiz sene önce Zülfü Bey'in kendini emekli ederek başkanlıktan çekilip yerine torunu Cihan Bey'i getirdiğini, Cihan Bey kazada yaralanınca işe döndüğünü öğrendim. Bu söylediklerimin hepsi internetten edindiğim bilgiler."

"Doğrudur, çok acı günlerdi..."

Kadın sanki eski günleri hatırlamış gibi yüzünü buruşturdu. Kahvesinin son yudumunu içti, ayağa kalkıp masasının üzerinde olan dosyaları aldı gidiyordu, sorumu çabuk sormalıydım. Bir nefeste "Benim öğrenmek istediğim Cihan Bey hâlâ hayatta değil mi?" dedim.

"Evet, şu anda yurt dışında."

"Ne, nasıl yani?"

Kadın ne söylediğini yeni idrak etmiş gibiydi. Korkuyla sağına soluna baktı "Aman Firuze bu bilgiyi hiç kimse bilmemeli, sakın ağzından kaçırmayasın, fazlada soru sorma. Bu konu kapanmıştır."

Tanrım yaşıyordu, bunu öğrenmek bile mutlu olmama yetmişti. Varsın uzak olsun bir yerlerde yaşıyor olduğunu bilmek bana yeterdi. Ne kadar sevindiğimi belli etmemek için tırnaklarımı avucuma batırdım. Yoksa sevinçten bağırabilirdim...

Umurumda değilmiş gibi, önümdeki dosyaları sıraya sokmaya başladım, biraz daha konuşur mu umudum yüzünün ciddiyetini görünce sona erdi, parmaklarımla dudaklarıma fermuar çektim "Hiç merak etmeyin ağzım mühürlendi," dedim...

"Bir görseydin çok yakışıklıydı," diyerek söze devam edince bir sevincimden kanatlanmadığım kalmıştı...

Ciddiyetimi bozmadan "Resimlerini gördüm, dedi... niz gibi çok yakışıklıymış." Kadının gözleri yaşarmıştı "Çocukluğunu bilirim, neredeyse gözlerimin ... de büyüdü. Dedesinin dizinin dibinden ayrılmaz, ... zamanları hariç hep işyerine gelir sorularıyla beni d... ederdi. Başarılı bir yönetici olacağı daha o zamanlard... belliydi."

Ruhumdan daha çok bahsetsin diye neredeyse ya... racak hale gelmiştim, masasının çekmecesini açarak ç... tasını karıştırmaya başladı... "Bak bu fotoğrafta on ya... rındaydı, resmini zorla çekmiştim."

Hınzır çocuk elini burnuna götürmüş nanik yapara... poz vermiş, daha doğrusu poz vermemek için ne mu... künse yapmıştı... İkinci fotoğrafta kendinden büyük b... tuğa oturmuş bacak bacak üstüne atarak poz vermişti O benim şirin ruhum...

"O zamanlardan yakışıklı olacağı belliymiş, huyu na... sıldı yani gençlik zamanlarındaki halini merak ettim." Aslında merak ettiğim, gençliğinde gezip tozduğu kızlar kadınlardı...

"Özel hayatını bilemem ama benim torunumla aynı üniversitede okudu. Anlattığı kadarıyla kızlar arasında çok popülermiş. Tabii yakışıklı, zengin, üstüne de başarı hangi kız peşine düşmezdi ki?"

Oh vallahi kendi gençliğinde kırmadık ceviz bırakmayan Cihan Bey benim gençliğimi ağzımdan burnumdan getirmişti.

"Nişanlısıyla birlikte kaza yaptığını okumuştum."

"Resmi nişan olmadı, zaten çocukluk arkadaşıydılar. Aramızda kalsın Feyza Hanım, Tamer Bey'le oldukça uzun süre çıktıktan sonra birden bire ayrıldı... Çok geçmeden Cihan Bey'in yanında boy göstermeye başladı. Kısa süre sonra biz nişanlandık demeleri çok tuhaf ge-

mıştı... Zaten kazadan kısa süre sonra Feyza Hanım eski sevgilisi olan Tamer Bey'le barışıp hemen evlendi..."

"Oldukça karışık ilişkileri varmış."

"Hem de ne karışık. Cihan Bey'le aralarında aşk olmadığı zaten belliydi, hiç kimse Tamer Bey'le bu kadar çabuk evlenmelerini garipsemeden kabullendi. Olan Cihan Bey'e oldu, gençliğine doyamadan kaza geçirdi."

Tam konuşmamız bitmişti asansörden iki adam indi. Konuşarak bize doğru yürüdüler, genç olan beni baştan ayağa kadar süzdü.

"Yeni asistan sen olmalısın. Ben Tamer Arıkan, şimdiye kadar tanışmış olmalıydık."

Adamın edepsizce bakışları hiç hoşuma gitmemişti, üstüne üstlük bir de evliydi.

"Fırsat olmadı Tamer Bey."

"Bundan sonra sık sık görüşürüz.""İş için görüşeceğimizden eminim."

"Babam içerdeyse geldiğimi haber edin," diyen sese döndüm, "Hoş geldiniz Gökhan Bey hemen bildiriyorum."

Zülfü Bey'in odasının kapısını çalarak gelenleri bildirdim, başını koltuğunun arkasına yaslamıştı, oldukça yorgun görünüyordu.

Sozlerimi duyunca hemen doğruldu "Orta şekerli kahve yapar mısın Firuze."

"Emredersiniz efendim," diyerek geriye çekildim, misafirleri içeriye davet ettim.

Kahveleri yapıp götürdüğümde sesleri yüksekti,

"Baba artık inat etme rahatsız olduğunu biliyorum. Çekil şu başkanlıktan ben olmasam bile Tamer bu iş için hazır."

"Hayır."

"Neden büyük baba neden? Cihan'dan büyük olmama rağmen benim hakkım olan yere onu getirdin. Şimdi o da yok, hakkım olanı istiyorum."

Zülfü Bey öfkeyle elini masasına vurduğunda yerimde sıçradım "Nereden senin hakkın oluyormuş, bu iş yerini ben kurdum. Oğlum Fahri yani amcan bu işi geliştirdi. Cihan desen büyük oğlumun çocuğu olarak onun yerine geçti, üç senede yaptığı atakları gördük. Ya sen Gökhan hiçbir zaman işlerimizle ilgili olmadın, öylesine gidip geliyorsun. Göstermelik başkan olduğunu cümle âlem biliyor. Peki, sana ne demeli Tamer, senelerce kadın kız peşinde koştuktan sonra Cihan gelince iş yapmaya başladın. Hiç ısrar etmeyin, bir gün Cihan yine dönecek hak ettiği yerde oturmaya başlayacak."

Aralarından sessizce çekilirken dudaklarımdan çıkan 'Âmin' sesine engel olamadım. Sessizdi ama yüreğimin içinden kopup gelmişti.

Birkaç dakika sonra baba oğul hırsla kapıdan çıktılar.

"Geberemedi gitti piç, ölmüş olsaydı çoktan işlerin başında ben olacaktım."

Tamer'in nefretle söylediği sözleri duymak beni şok etmişti, her ne olursa olsun aynı kanı taşıdığı kuzenine etmiş olduğu sözler çok çirkindi. Bu adamlara karşı çok dikkatli olmalıydım. Zülfü Bey'i bile korumam gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Zülfü Bey'e bir şey olduğu anda Cihan'ın ortadan kaldırılması an meselesiydi.

Rukiye Hanım hemen yanıma geldi "Sevimsiz şeyler, Zülfü Bey'i üzmekten başka hiçbir işe yaramıyorlar. Gökhan Bey fena değildir ama Tamer Bey çok fenadır, çocukken bile aksinin nemrudun tekiydi, bu ikiliye karşı çok dikkatli ol."

"Hallerinden belli, merak etmeyin Rukiye Hanım çok dikkat edeceğim."

Fincanları alma bahanesiyle içeri girdim. Zülfü Bey başını yine koltuğunun arkasına yaslamıştı. Ses çıkarmadan fincanları toplamaya çalışıyordum...

Gözlerini açmadan konuşmaya başladı "Her şeyi duydun değil mi Firuze."

"Duymamı istemiyorsanız, ben bir şey duymadım efendim."

"Duymalısın ve çok dikkatli olmalısın. Sen benim elim ayağım ve gözüm olacaksın."

"Bana güvenin efendim ne derseniz yapacağım, sizin de çok fazla yorulmamanız gerekiyor. Size bir şey olması tüm isteklerinizin bitmesi demek."

"Biliyorum Firuze biraz daha kuvvetli olmam gerekiyor. Allah iki evlat verdi birisi mükemmeldi ve kendisi gibi mükemmel evlat yetiştirdi, öteki hiçbir zaman bizim işlerimizle ilgilenmedi. Kendisi gibi umursamaz değil aşırı hırslı doyumsuz bir evlat yetiştirdi."

"Ailelerimizi kendimiz seçemiyoruz, ben anne olmadığım için çocuk yetiştirme hakkında düşüncemi söyleyemem tecrübem yok."

"Demin de söyledim, aynı anne babadan doğan iki evlat apayrı huylara sahip olabiliyorlar, benim örneğimdeki gibi. Ya sen? Ailenden yana dertli gibisin."

"Babam çok iyidir ama annem çok değişik bir insandır. Kendi doğruları vardır ve yanlış denilse de savunmaya devam edecek şekilde ısrarcıdır. Ama annemdir her ne olursa olsun severim, birlikte yaşamamak kaydıyla..."

"Büyükler de küçükler de hata yapabiliyoruz," dedi ayağa kalktı, ceketine uzanınca elinden aldım giyinmesi için tutunca yüzünde sevgi dolu bir ifade oluştu. Dedem olmadığından ya da Cihan'ın dedesi olduğunu bildiğimden Zülfü Bey'e saygının yanında sevgide duyuyordum...

"Teşekkür ederim... Ben gidiyorum her hangi bir şey olduğunda hemen bildirirsiniz. Yakında çok büyük bir bomba patlayacak o zamana kadar senin her şeye hâkim olmanı istiyorum," dedi, odadan çıktı... Masanın üzerindeki dosyaları toplayarak çekmeceye kilitledim açıkta bırakılmayacak kadar gizli dosyalardı.

Ne demek istemişti? Sözlerinin Cihan'la bağlantısı var mıydı? Sakin ol dedim kendime sakin ol Firuze...

İşleri en ince detayına kadar öğrenmek için çabalıyordum. Rukiye Hanım işten ayrılmıştı. Tüm sorumluluk benim üzerimdeydi.

Sabah erkenden gelmiş, imzalanacak evrakları sıraya koymuş. Kahve fincanlarını bile hazırlamıştım. Zülfü Bey her sabah bir fincan kahve içiyor son zamanlarda benimde kendisine eşlik etmemi istiyordu.

"Firuze Hanım, dedem daha gelmedi mi?"

"Henüz gelmediler Tamer Bey"

"Yaşlı aslan inini bir türlü terk etmeye yanaşmıyor. Ben daha çok yakışmaz mıyım başkanlığa sen ne dersin?"

Poposunu masama dayamış kendince çapkın saydığı bakışlarıyla bana bakıyordu, masanın üzerindeki dosyaları hemen kaldırıp çekmeceme koydum. Benden bu iğrenç sözlerine cevap vermemi bekliyordu.

"Beni ilgilendirmez efendim, Zülfü Bey ne zaman uygun görürse başkan olursunuz."

"Olduğumda benim asistanlığımı yapmanı isterim. Senin gibi güzel bir kadını her an çevremde görmek hoşuma gider. Sevgilin var mı?"

"Özel hayatım sizi ilgilendirmez efendim."

"Bana iyi davranırsan, ben de sana çok iyi davranırım."

"İş konusunda yardımcı olacağımdan emin olabilirsiniz."

"Daha zaman var yola gelirsin elbet, ha bu arada Japon firmalarının teklifleri neydi?"

"Bana açıklanmadı, basit bir asistan olduğumu unutuyorsunuz. Bu kadar gizli bir bilgiyi siz bilmezseniz ben hiç bilemem."

Çakal herif, iğrençti, her türlü yanaşarak benim ilgimi çekip dedesini yıpratmaya çalışıyordu. Birkaç kişiden yönetim kurulu toplantısında dedesinin yaşlandığını bahane ederek başkanlığa aday olduğunu açıklamayı düşündüğünü öğrenmiştim. Hata yapmasını bekliyordu.

Bu ne biçim bir hırstı, zaten Zülfü Bey ölse mirasçı olarak haklara sahip olacak insanın böyle acımasızca konuşmasına, vakti gelmeden hak iddia etmesine aklım ermiyordu.

"Bazı bilgileri bana iletmeni istiyorum, geleceğinin benim ellerimde olduğunu unutma."

Adam yüzsüzce üstü kapalıda olsa beni tehdit ediyordu. "Size saygısızlık etmek istemiyorum efendim. Siz de benim başka bir iş bulup buradan ayrılabileceğimi unutmayın. Patronuma asla sadakatsizlik etmem."

"Kendinden bu kadar emin olma seni öyle bir hale getiririm ki bir daha iş bulamazsın. Gel güzellikle anlaşalım her yönden seni doyuracağıma eminim. İyice bir düşün istersen kârlı çıkacaksın."

Kendini dünyanın hâkimi gibi görmesine iyice sinir olmuştum. "Teklifinizi düşündüm ve reddediyorum. Asistanınıza sizin imzalamanız gereken dosyaları gönderdim." İyice yanıma yanaştı... Elini uzattı bana dokunmaya çalışıyordu, sandalyemi aniden geri iterek temasını boşa çıkardım. Eli havada kalmıştı...

"Eninde sonunda dediğime geleceksin."

"İyi çalışmalar efendim, yapmam gereken işler var."

Defolup gidemiyordu, Zülfü Bey'in gelmesiyle rahat bir nefes aldım.

"Senin burada ne işin var," diyerek sert gözlerle torununa baktı...

"Seni görmek istedim dede, beklerken güzel asistanınla muhabbet ediyorduk."

Zültü Bey'in yüzünde anlamı bir gülümseme belirdi.

"Sevgili karın Feyza nasıl?"

"İyidir herhalde uzunca süredir ailesinin yanında."

"Bir an önce evlenmek için kendini paralamıştın, bu kadar çabuk mu bıktın, hâlâ çok güzel kadın elinden kaçmasından korkmuyor musun? Yoksa Feyza ile sadece Cihan'ın nişanlısı olduğu için mi evlendin?"

Dedesinin sözlerini duyunca, Tamer denen sapığın sinirden yüzü çarpılmıştı "Cihan'dan evvel benim tanıdığımı unutmuş gibisin. Feyza'yı benim elimden almıştı."

"Asıl sen unutmuşsun alan Cihan olmamıştı vazgeçen sen olmuştun ve ısrar eden de Feyza."

"Eskileri konuşmanın ne gereği var."

Zülfü Bey, masamın üzerindeki dosyalara şöyle bir baktı. Kendini zor tuttuğu belliydi "Sadece sana evli olduğunu hatırlatmak istedim," sesinin küçümseyen tonu değişmemişti...

"Cihan'a verdiğin değerin birazını da bana versen ne olurdu, ben de senin torununum. Benim hakkımdı."

"Tamer, Cihan başa geçene kadar hiç işlerle ilgilenmedin. Şirketi geliştirmek için hiçbir şey yapmadın, verdiğin zararları saymıyorum bile. Ne zaman Cihan geldi sen hak iddia etmeye başladın. Hanginizi başa getirmem adildi. Hiç çalışmayan seni mi, yoksa ilk günden başlayarak başarılarıyla kendini kanıtlayan Cihan'ımı? Şimdi bana hak-

tan bahsetme. Hak verilmez alınır, sen Cihan'dan sonra bile hiç çaba göstermeden başa geçmeye niyetleniyorsun. Olmaz torunum olmaz. Kendini kanıtlamazsan ellerimle kurduğum imparatorluğu, yine ellerimle yıkmaktan hiç gocunmam."

Zülfü Bey'in yüzünde dediklerini hiç çekinmeden yapacak kararlı ifade vardı... Benim yanımda olan tartışmalarını dinlemekten başka çarem yoktu, ne zaman Cihan'ın ismi geçse yüreğim hop ediyor, belki onun hakkında daha fazla bilgi sahibi olabilirim diye konuşmaları kaçırmamaya çalışıyordum.

Elimden aniden düşen kalemin sesi ikisinin de bana bakmasına neden oldu. Benim yanlarında olduğumu unutmuş gibiydiler.

Zülfü Bey'in kaşları çatıldı. "Burada konuşulan hiçbir şey dışarı çıkmayacak."

"Ne dediniz efendim, işlerimle ilgileniyordum. Ben hiçbir şey duymadım. Kahvenizi getireyim."

Tamer Bey kızgınlıkla uzaklaştı, dedesi üzüntülü gözlerle arkasından baktı "Kahvemizi birlikte içelim kendine de yap," deyip odasına girdi...

Kahvesini odasına götürdüm hiç konuşmadan bitirdik, evrakları imzalatıp çıktım. Yakında olacak toplantı her şeyin sonu veya başlangıcı olacaktı.

İşler şimdilik sorunsuz ilerliyordu. Zülfü Bey'le patron çalışan çizgisini geçmiş, saygı çerçevesi içinde özel işlerine bile koşturur olmuştum. Odasının yanında olan kapı geldiğimden beri kilitliydi, Cihan'ın odası olduğunu öğrenmiş içeri girmek için can atsam da anahtarına ulaşamamıştım.

Ayda bir kez temizleniyor olduğunu biliyordum. Günleri belli değildi ve hep geceleri temizleniyordu neden olduğunu sorduğumda hiç kimse cevabını bilmediğini Zülfü Bey'in çok üzüldüğünden böyle tercih ettiğini düşündüklerini söylediler.

"Firuze yan odam temizlendi mi?"

"Evet, efendim, temizlemişler."

"Niye hiç sormuyorsun? Uzunca süredir öteki torunumu sormanı bekliyorum."

"Sizin üzüldüğünüzü bildiğim için sormadım. İşe girmeden önce şirket hakkında araştırma yaparken, olanları okumuştum. Sonra da Tamer Bey'le konuşmalarınız ve sizin ne kadar üzüldüğünüzü görmem sormamı engelledi."

Zülfü Bey derin bir nefes aldı, masasının üzerinde duran resim çerçevelerinden birini eline aldı, o fotoğrafta Cihan'ın olduğunu biliyordum... Şimdiye kadar kaç kez gelip baktığımın sayısını hatırlamıyordum... Zülfü Bey derin bir nefes aldı, parmak uçlarıyla fotoğrafı okşuyordu...

"Cihan çok iyi çocuktu, çalışkandı, başarılıydı. Tamer, kadın kız peşinde dolaşıp yabancı ülkelerin, eğlence mekânlarında keyif sürerken Cihan hep yanımdaydı... Babasından bile daha başarılı olma yolunda ilerlerken başına gelen kaza yıkılmama neden oldu."

"Geçmiş olsun efendim, umarım iyileşir bir an önce gelip sizin omuzlarınızdaki bu yükü alır."

"Buraya geleli ne kadar oldu yedi sekiz ay mı?"

"Yedinci ay bitmek üzere."

"Senden çok memnun olduğumu bilmeni isterim, bu günden sonra çok daha özverili çalışmanı istiyorum. Gerekirse burada yatacaksın, kulakların açık olacak. İyi sandıkların kötü çıkabilir bu yüzden kayıtsız şartsız sadakat istiyorum. Yapamayacaksan baştan söyle."

"Ne isterseniz yapacağımı biliyorsunuz, değişiklik mi olacak?"

"Kısa süre sonra olaylardan seni de haberdar edeceğim, şirkette oldukça köklü bir değişiklik yapacağım. Sana şirketin işleyişi hakkında dersler vereceğim, inceliklerini öğreteceğim."

Şaşırmıştım "Neden efendim?" diye sordum...

"Tam donanımlı olmalısın, şimdilik bu kadar konuşma yeterli. Zamanı gelince öğreneceksin."

Neler oluyordu, beni ne için hazırlıyordu. Hasta olduğunu, işlerin zor geldiğini biliyordum. Sorumluluğu oğluna, torununa vermektense bana vermeyi tercih ediyordu. Cihan'a bir şey olacak diye korku içindeydim. Her gün ilk baktığım Zülfü Bey'in yüzüydü torununa bir şey olduğunda yüzünden anlayacağımı biliyordum.

Masamdaki dokümanları, dikkatlice bilgisayar geçirmeye çalışıyordum. Çok büyük paralar dönüyordu, bir hatam işlerin aksamasına benimde buradaki iş hayatımın bitmesine neden olurdu. Her ne olursa olsun buradan ayrılamazdım.

Telefonun sinyalinin durmadan yanıp söndüğünü bir süre sonra görmüş olmalıyım ki. Açtığımda bir erkek bas bas bağırıyordu.

"Bu ne umursamazlık, elli keredir telefon çaldırıyorum, çabuk Zülfü Bey'i bağlayın. Cep telefonuna ulaşamıyorum."

"Özür dilerim yoğunluktan ışığı görmemişim. Kim aradı diyeyim?"

"Sadece bağla, ismimi bilmesen de olur."

Sinirimi zıplatmıştı, saygısız adam. Telefonu açık bırakarak Zülfü Bey'in yanına gittim, ısrarla ismini söylemek istemeyen bir adamın aradığını söyledim.

Telefonu yanımda açtı "Senin tarafındaki telefonu kapa."

Kapısını kapattım telefonu kulağıma götürdüm ses yoktu ahizeyi yerine koyduğum telefonun meşgul işareti uzun süre yandı.

Yurt dışından geldiğini numaradan anlamıştım. Cihan'dan haber mi vardı? Telefonu dinlememek için kendimi zor tutuyordum.

Hemen numarayı not ettim. Neresi olduğunu bulmalıydım. İş saatim bitene kadar içim içimi yedi ve en nihayet şirket dışındaydım.

Kontörlü telefon bulmalıydım. Cep telefonumdan açsam mutlaka kim olduğum anlaşılırdı. Uzun süre aradıktan sonra telefon açacağım yer bulabildim. Önceden adım başı telefon kulübeleri varken cep telefonları yaygınlaşınca telefon edecek yer bulmak zorlaşmıştı.

Yazdığım numarayı dikkatlice tuşladım. Çalıyordu iki üç çalıştan sonra açıldı. Karşıma bir kadın çıktı, ben sormadan 'Orya Otel buyurun,' dedi.

Otelden arandığını öğrenmiştim, şimdi kimin aradığını nasıl öğrenecektim." Saat altı sularında otelinizden Türkiye'ye telefon açıldı. İsmini not almamışım kim olduğunu söyleseniz," deyince, kadın böyle bir bilgiyi asla veremeyeceğini söyledi. Kadın haklıydı benim yaptıklarım saçmalık olmuştu. Bir an hastane olduğunu sanmış sevinmiştim.

Hayal kırıklığı içinde tekrar arabama bindim, babamı özlemiştim. Aksi annemi bile özlediğimi fark ettim. Yalnızlık ilk başlardaki gibi keyif vermiyordu.

Vakit çok geç değildi, babama telefon açtım "Baba müsaitsen gel, sana yemek ısmarlayayım."

Güzel babam, sesimi duyunca sevinmişti "Kızım istersen sen gel, annen çok güzel yemekler yapmış. Hepsi de senin sevdiklerinden. Bu küslüğü uzatmayın, seni özlüyor kaç kez yastığına sarılıp ağladığını gördüm. Artık evinde ayrı... Gel de, barışın kızım"

Anam söyleyeyim derse eskisi gibi yine karışma babaya kurmaya çalışırsa o zaman tamamen kopar.

Annem dediklerinden çok pişman oldu eskisi gibi aslı olmayacak ben söz veriyorum sana

Geliyorum babacığım sana baklava anneme de su böreği getiriyorum. Yanında da Maraş usulü dondurma...

Sen gel yeter ki hiçbir şey getirmesen de olur. Annemi görsen sevincinden oturduğu ağlıyor

Aylar sonra ilk kez baba evine gidiyordum. Her zaman anahtarımla açıp girdiğim kapıyı bu seferzile basarak açtırmıştım. Babam öndeydi, annem biraz gerisinde mahcup bakışlarla duruyordu, babamla sarıldık, sırtımdan hafifçe anneme doğru itteledi

"Hoş geldin yavrum."

"Hoş bulduk anneciğim," diyerek elini öpmeye çalıştım, hemen sıkıca sarıldı. "Çok özür dilerim yavrum, yaptığım hataları çok geç de olsa fark ettim. Bu deli anamı affedebilecek misin?"

"Affettim bile sen benim annemsin."

Kırgınlıklar unutulmasa bile biz aileydik. Hiçbir şey olmamış gibi sofraya oturduk, aylardır yemek yememişim gibi önüme yiyecek tabaklarını iteleyip duruyordu.

"Kızım hani Müzeyyen Hanım var ya..."

"Ne olmuş Müzeyyen Hanım'a?" Yine bir şeyler söyleyecekti, kasılmıştım. Yan gözle babama baktım adamcağızda lafın gidişatını tahmin etmiş olsa gerek sinirden gözleri kocaman açılmıştı.

"Onun torunu varmış, evlenmek istiyor..."

Babam salata tabağını hızlıca masaya vurdu, içindeki yeşillikler sağa sola dağılmış, üzerinde süs olarak konan çeri domates yere fırlamıştı. Annem şaşkın gözlerle hâlâ yerde yuvarlanmakta olan domatese bakıyordu "Bana

bak hanım bir söz daha edersen yeminim olsun seni boşarım." Babamın bu kadar ciddi konuşması annemi sindirmiş gibiydi.

"Anne devam etme istersen," diyebildim eskisi gibi olmak istemiyordum...

"Sustum... Sustum," diyerek yemeğine devam etti, hayret babamın korkusundan yerde duran domatesi bile alamamıştı, tabağıma bir tane daha zeytinyağlı dolmadan koydu.

Huylu huyundan kolayca vazgeçemezdi, annemle sağlıklı ilişki yaşamak için en doğru hareketi yaptığıma daha çok emin oldum. Evlerinden ayrılırken kaplar içine koyduğu yemekleri elime tutuşturdu.

"Aç kalma, ne istersen söylersin ben yapar hazırlarım, geçerken alıverirsin."

"Tamam, anneciğim," demekten başka çarem olmadığını babamın gözlerine bakınca anladım. Aslında annem çok aşçıyı cebinden çıkaracak lezzette yemekler yapardı. Arada sırada uğramak kaybım değil kazancım olurdu. Tabi babamın evde olacağı saatleri seçmek kaydıyla...

Evime geldim, annemin verdiklerini yerleştirdim, küçük buzdolabım ağzına kadar dolmuştu, bunların hepsini yememin imkânı yoktu, eğer isterse apartman görevlimize verirdim.

İçim rahattı, annemle ateşkes yapmamız iyi olmuştu. Duşa girdim, ruhum hala tepemde vır vır edecek gibi hissediyordum.

(Şampuanı çok döktün, saçlarını tam durulamadın. Bak kurumadı, bir daha kurut, dişlerini yukarı aşağı fırçala...)

Hele daha edepsiz kelimelerine o zamanlar kızsam da şimdi gülüyordum.

(Sutyeninin rengini beğenmedim, siyah daha çok yakı-

şiyor. Ne bu böyle üstü ayrı renk, altı ayrı renk. Sen yaşlı musun nine donu giyiyorsun.)

Bir kez ölü olduğunu bilmesem, öldürecek hale gelmiştim. Daha ilk zamanlardı sadece ses olarak duyuyordum.

Anneme yalvarsam da dinletememiş olduğumdan odamda ilk ağda günümdü. Keriman Abla'yla birlikte beni yolmaya kararlıydılar.

"Annem ne olur yapma, kulun kurbanın olayım seyreden var."

"Saçmalama Firuze, benle Keriman Abla'ndan başka kimse yok odada."

"Vallahi hem de erkek anneciğim, bir kez olsun beni dinle."

"Saçmaladın iyice, kocaman kız oldun böyle dolaşılmaz. Biraz canın acısa da bitince sende rahat edeceksin. Erkek çocukları gibi oldun."

"Anne hep pantolon giyerim uzun kollu bluzla dolaşırım. Yapmayın ne olur," diye son ses bağırsam da dinletememiştim. İkisi birlikte sadece iç çamaşırım kalana kadar soymuşlardı ve benimki kahkahalarla gülüyordu. Her ağdanın çekilişinde (Aaa sen aslında beyazmışsın.) deyip dalga geçmeyi ihmal etmemişti. Göğüslerimi kapatayım diye şekilden şekle girerken annemin iç çamaşırıma el uzatmasıyla çığlık çığlığa bağırmaya başlamıştım.

Annem beni çekiyor ben odanın içinde dört dönüyordum. Camın önüne gelmiş eğer çarşaf altında yapmazlarsa kendimi aşağı atacağımı söylemiştim. Sanki orada göremeyecekmiş gibi...

(Gidiyorum, söz gidiyorum. Rahat ol,) demişti ve ben sözüne güvenmiştim...

Ne güzel günlermiş, hiç değerini bilememişim...

Yatağıma yattım. Yan yastığımda onun resmi vardı düz beyaz renkli ne kadar nevresim takımım varsa tek yastığına onun resimlerini bastırtmıştım. Her an onu görmekten hoşlanıyordum.

"İyi geceler ruhum, umarım iyisindir beni özle olur mu?"

Bir zamanlar onun giderken söylediği söz devamlı dilimdeydi. "Beni özle olur mu?"

Özledim o kadar çok özledim ki seni...

Zülfü Bey beni yoğun öğretim aşamasına almıştı. Mükemmel derecede bilgili, işin inceliklerini bilen insandı. Her gün ondan yeni şeyler öğreniyordum.

"Aferin Firuze iyi öğrencisin."

"Teşekkür ederim efendim, anlaşma şartlarını bir daha gözden geçirsek mi ne dersiniz?"

"Oldukça geç oldu, hanım aylardan beri söylenip duruyor. Hadi hazırlan hep birlikte yemeğe gidelim."

"Siz baş başa gidin efendim, geçen gün 'Kızım bu adamı niye yoruyorsun? Kocamın yüzünü göremez oldum,' diye sitem etti."

"Belli ki iyice sıkılmış yoksa çok sabırlıdır, yeteri kadar öğrendin, bilgilerini devamlı yenile."

Telefonu çalınca sözleri yarım kaldı, rahat konuşabilmesi için ayağa kalktım. Çalıştığımız dosyaları toplayıp kasaya koydum, bazıları ihalede önerilecek miktarları içeriyordu.

Her hangi çalınma durumuna karşılık tek bir rakamı yanlış yazıyor. Doğrusunu sayfanın, dosyanın değişik yerlerine harf şeklinde karalama yapıyordu.

Neden böyle yaptığını sorduğumda 'Önlem... Rakip şirketlerin ihale şartlarında önerilecek miktarı öğrenmek için neler yaptıklarını bilemezsin,' demişti.

Dosyaları yerleştirdim şifreyi bir tek Zülfü Bey biliyordu, kapatarak mekanizmayı ters çevirdim. Zaten kendiliğinden otomatik olarak kilitleniyordu.

Elimle 'gidiyorum' diye işaret ettiğimde kalmamı söyledi. "Emine Hanım yemeğe senin de gelmeni istiyor, hem de eve davet ediyor."

"Rahatsız etmeyeyim efendim vakit oldukça geç oldu."

"Bahçemiz çok güzeldir, günler uzun."

Patron ve patron eşi davet etmişti reddetmek olmayacaktı. Özel şoförü olan arabasına bindi bende kendi arabamla takip etmeye başladım. Yolda gördüğüm çiçekçinin önünde durdum. Park ettiğimi görünce Zülfü Bey'in arabası da durdu.

Hemen içeri girerek mevsim çiçeklerinden güzel bir buket yapılmasını sağladım. İşte şimdi içim rahat etmişti.

Tarabya sırtlarında çok güzel iki katlı beyaz boyalı evin önünde durduk. Daha önce bir kez gelmiş o da kapıdan evrak vererek imzalatmıştım. Zülfü Bey tansiyonu yükseldiği için işe gelememişti.

Bahçe kapısından girdik Emine Hanım eşini güler yüzle karşıladı, ileri yaşına rağmen çok bakımlı ve hoş bir hanımdı.

Saçları gri beyazdı, ensesinde güzel şekilde topuz yapılmıştı. Üzerindeki açık renk elbiseyle çok hoş görünüyordu. Eski resimlerde gördüğüm İstanbul hanımefendileri gibiydi.

Hemen üzerimdekileri kontrol ettim, hâlâ iş kıyafetimleydim. Baştaki takım giyme şartını zaman içinde esnetmiş olsam da giydiklerim resmi sayılırdı, mutlaka üzerimde ceketim oluyordu.

"Hoş geldin Firuze, nihayet evimize gelebildin."

Birkaç kez daha çağrılmış, gelememiştim "Çok özür dilerim efendim bu gece kısmet oldu."

Çiçekleri uzattım teşekkür ederek alıp yanında duran görevliye verdi. "Hemen suya koyup masamıza getirin."

Eliyle bahçede hazırlanmış masayı gösterdi, Zülfü Bey üzerini değişmek için yukarıya çıkmıştı.

"Ceketini çıkarıp rahatlamak istemez misin? Mesain bitti burada çalışan olarak değil misafirimiz olarak bulunuyorsun."

"Çok iyi olur bu gece hava gerçekten sıcak, iş yerinde klimalar olunca ceketle oturmak sıkmıyor. Dışarıda sıcak bunaltıyor," Diyerek ceketimi çıkarttım üzerimde japone kollu elbisem vardı. Birden vücudum rahatlamış gibi hissettim.

Muhabbet etmeye nasıl başlayacağımı bilmiyordum. Her nedense ilk kez tanıştığım kişilerin yanında çekingenlik hissederdim. "Bahçeniz çok güzel," Dedim Emine Hanım gülümsedi, çekingenliğimi hissetmiş gibiydi "Zülfü Bey giyinip gelene kadar sana bahçeyi dolaştırmamı ister misin?"

"Çok memnun olurum efendim."

Ağır adımlarla bahçeyi dolaşmaya başladık, her çiçek gurubunun yanında duruyor, Emine hanımın çiçeklerini sevmesini izliyordum... Bahçe devasa büyüklükte olmasa da evin dört bir yanını çevrelediğinden oldukça büyüktü. Sadece çiçekler değil çeşitli şekillerde ağaçlarda vardı... Birçok çiçeksiz ağaç çeşidi hayvan şekillerine getirilmişti. Ördek, tavşan, minik yavru bir ayı ve yavru bir fil... "Bunlar ne güzel."

"Cihan'ımın emanetleri," dediğinde Emine Hanım'ın gözleri dolmuştu, file yaklaşarak canlıymış gibi yaprakların üzerinde elini gezdirdi "Torunum altı yedi yaşların-

dayken ille 'fil alalım,' diye tutturmuştu, günlerce başımın etini yedi. İstediğinin imkânsız olduğunu bir türlü anlatamıyordum... En sonunda dedesi canlısını alamayacağımıza, bu bahçede yaşayamayacaklarına zor da olsa ikna etti. Bitkilerinde canlı olduklarını, fil şekline getirilmesini ister misin diye sorunca 'ağaçların canı yanmayacaksa isterim,' demişti. Ağaca şekil veren bahçıvanın yanından bir saniye bile ayrılmadı. Bittiğinde çok sevinmiş üzerine çıkıp oturamayacağını anladığında çok üzülmüştü."

Şımarık, inatçı şey... Filmiş. Başka bir şey istese şaşardım zaten. Nerede değişiklik benim ruhum oradaydı.

"Zaman içinde fili yalnız kalsın istemediğinden diğerlerini ilave ettirdi kendince mini bir hayvanat bahçesi kurdurdu."

Şekilli ağaçlara çekinerek dokundum. Bir zamanlar Ruhumun eli bu dalların üzerinde gezinmişti. Yıllardır birçok defa budanmış olsa da, onun olduğu zamanları hissederek dokundum... Belgesel seyretmeyi çok sevmesinden hayvanlara düşkün olduğunu biliyordum... Bunu babaannesinin ağzından duymak hoşuma gitmişti... "Nasıl bir çocuk, nasıl bir gençti?" diye çekinerek sordum... Ruhum hakkında her şeyi ama her şeyi bilmek istiyordum anlatsın diye içimden dualar etmeye başladım...

"Çok yaramazdı 'düz duvara tırmanır' denen çocuklardandı. Zararı sadece kendineydi, hiçbir canlıya insan veya hayvan zarar verdiğini görmedim. Ağaçlara tırmanmayı çok severdi, biraz kafası kızdı mı söylenerek evden çıkar, gittiği yer ağaç tepesi olurdu. Bir süre sonra kendiliğinden aşağı iner eğer suçluysa özür dilemesini de bilirdi. Babasının çok erken yaşta ölmesinden olsa gerek tüm dünyası dedesi olmuştu... Dedesi gibi yürür, dedesi gibi konuşur, dedesi gibi tavır yapardı. İlk çocukluk dönemleri geçtikten sonra kendi kişiliği oturmaya başladı. Adil,

çalışkan ve sert bir genç adam oldu. Arkadaşlarının arasında oldukça çok seviliyordu... Kaza geçirdikten sonra bu ev gelen gidenlerle doldu taştı, çok acı günlerdi."

Kadıncağız çok üzülmüştü, Cihan'ı anlatmaya devam ederse hastalanacağından korktum "Ya öteki torunu-nuz..."

"Tamer'i de çok severim ikisi de benim canım," dedi bir süre sustu "İki gelinime de eşit davranmama rağmen her nedense Tamer'in annesi torunumu hep bizden uzakta tuttu. Belki de Cihan'ın babasını erken kaybetmemizden, Cihan'ın bu evde yaşamaya başlamasından dolayı her zaman aralarında sevgi açısından olmasa da davranış açısından farklar oluştu. Tamer'le Cihan kuzen gibi geçinemediler ne yaparsam yapayım aralarında hep bir gizli rekabet ortamı oluştu. Ama bu Cihan'dan kaynaklanan bir olay değildi."

"Muhabbetiniz bittiyse, kurt gibi acıktığımı söylemek isterim," diyen Zülfü Bey'in sesine yürüdük...

Hoş sohbet insanlardı, birbirlerini hala çok sevdikleri bakışlarından anlaşılıyordu. Hafif zeytinyağlılara donatılmış masadaki yiyeceklerin hepsi bir birinden lezizdi.

"Yemekler çok güzeldi ev yemeklerini özlemişim."

"Ailen uzakta mı?"

"Hayır, efendim onlarda İstanbul'da oturuyorlar, iş yerime daha yakın olduğu için oturduğum semti seçtim."

Emine Hanım "Bizim zamanımızda yaş kaç olursa olsun aileyle yaşama kuralı vardı. Şimdi gençlik çok daha rahat peki yalnız olmak zor olmuyor mu?" deyince biraz huzursuz oldum, bazı düşünceler kişi ne kadar modern görünse de değişmiyordu...

"Baştan rahat geldi, bu arada her işimi kendim yapmayı öğrendim. İnsan zamanla tek yaşamaya alışıyor, ailemle sık görüşüyoruz hiç ayrılmamışız gibiyiz." Ailemle

aramda olan olayları asla söylemezdim...

Zülfü Bey "Telefonunuz var," diyen hizmetkârın elinden telefonu aldı sesi birden heyecanlanmıştı. Masadan biraz uzaklaştı. Sadece duyduğum "Nihayet, zaman geldi," sözüydü, bir süre sonra kalkmak için izin istedim.

"Yarın erken gel, kurul toplantısı olacak son hazırlıkları kontrol edelim."

"Her şey hazır efendim yine de erken gelirim."

Emine Hanım kaşlarını çattı "Ne bu Zülfü Bey, kızı köle gibi çalıştırıyorsun."

"Daha genç, her öğrettiğim ileride işine yarayacak."

"Bu adam çalışma delisi kızım. Arada bir nefes almazsan seni nefessiz bırakır."

"Temposuna alıştım, hiç bilmediğim incelikleri öğretiyor ben memnunum."

Vedalaşarak yola çıktım, iyice uykum gelmişti. Bir an önce yatağıma girmek istiyordum. Kırmızı ışıkta durunca, arkamdan çarpan araba ile başım derde girene kadar.

Adam arabasından iner inmez "Niye pat diye fren yaptın," diye bağırmaya başladı. Uğraşacak halim yoktu elimle kırmızı ışığı gösterdim, polise telefon açtım. Hâlâ hatanın bende olduğunu söyleyip duruyordu. Konuşacak mecalim yoktu hiç cevap vermedim... Polisin gelmesi evrak işleri derken saatler geçmiş. Yarı ölü bir halde eve gelmiştim. Üzerimi bile değişmeden yatağa yattım. Ruhumun (Tembel kız, üzerini değişmeye bile üşeniyorsun,) sözü aklıma gelince gülümsedim.

Uyumak ne mümkün alt daireden gelen ağlayan bebek sesi beni daha da mahvetti. O bitti nihayet uyuyabilirim derken, üst kat komşular kavga etmeye başladılar. Bu gece uyumak bana haramdı... Neredeyse sabah olmak üzereydi, kendimi yere yığılacak gibi hissediyordum Zülfü Bey yarın çok önemli demeseydi işten izin alır tüm

gün gözümü açmadan uyurdum... Şu an için imkânsızdı, ayaklarımı sürüyerek biraz açılırım ümidiyle duşa girdim. kıyafetlerimi değiştim. Evde durmamın bir mantığı yoktu, uyursam kalkamayacağımı biliyordum... İşe doğru yola çıktım. Biraz masamın başında uyurum diye düşündüm.

Koskoca binada bir güvenlik vardı. Adam beni bu kadar erken saatte görünce şaşırdı kuşlar bile daha mesailerine başlamadan ben işe gelmiştim... Kata çıktım ceketimi kırışmasın diye çıkardım, birkaç tane dosyayı üst üste koyup başımı yasladım. Anında uykuya daldım...

"Uyanın."

"Uyanın dedim..."

Göz kapaklarım sanki birbirine yapışmış gibiydi, omuzum dürtülünce "Lütfen birazcık daha," diye mırıldandım, başımı öteki tarafa çevirdim. Boynum ağrımıştı yine de gözlerimi açamıyordum...

"Bu ne rahatlık, iş yerinde asla böyle durumlara izin vermem," diyen ses kulağımın dibinde patladı aniden koltuğumdan fırladım. Yok ben hâlâ uyuyor olmalıydım, Cihan karşımda duruyordu. Ağzım akmış mıydı, saçım düzgün müydü, kahretsin makyajımda bozulmuş olmalıydı... Kesin rüyaydı, rüya olmalıydı kolumu çimdikledim. Of canım acımıştı, gerçekti en nihayet gelmişti, bana geri dönmüştü. İlk görüşmemiz ben rezilin rezili bir du-

rumdayken olmamalıydı. Bunca zamandan sonra karşılaşmamızın şokunu yaşıyordum...

"Ruhum," diye cılız bir sesle konuştum, kaşını kaldırdı... Canlıydı, canlı olmalıydı gerçekliğini hissetmek için elimi uzattım dokunmaya çalıştığımda geri çekildi kaşları daha çok çatılmıştı. İkimizde havada kalan elime bakıyorduk. Aman Allah'ım geri gelmişti, "Seni ne kadar çok özledim."

"Ne saçmalıyorsunuz, sizi tanımıyorum." Bakışları yabancıydı, tırnaklarımı avucuma batırdım.

"Cihan, ben Firuze."

"Sizi daha önceden hiç görmedim... Bu ne laubalilik Cihan Bey diyeceksiniz Firuze Hanım."

Yaşadığım şoktan çıkamıyordum, dilim tutulmuş gibiydi. Beni hatırlamıyor olması canımı çok yakmıştı. Aklıma gelen başıma gelmişti... Canımın yanmasını sonra düşünürdüm, gelmişti sağ salim geri dönmüştü... Çok yakışıklıydı, içim eridi, ona doğru aktı gitti. Takım elbise bir adama bu kadar mı çok yakışırdı, onu ilk kez yeni bir kıyafetin içinde görüyordum. Kıyafeti vazgeçtim, ruhum kanlı canlı karşımda duruyordu.

"Firuze Hanım iş yerinde uyumamızdan dolayı uyarı alacaksınız," dedi ben hâlâ şaşkınlıkla ona bakıyordum...

Zülfü Bey'in gelişi, içinde olduğum durumdan biraz çıkmamı sağladı.

"Sana söylediğim bomba buydu işte, tonunun nihayet iyileşti aramıza döndü."

Tam bomba olmuştu, hem de atom bombası... Yeniden hayatımın içinde patlamıştı... Bir doğum günü pastası eksikti ve büyük bir değişiklik olarak Cihan canlıydı.

"Ben... Şaşırdım, sizin adınıza çok sevindim."

Cihan duruşunu hiç değiştirmemiş dikkatle yüzüme bakmaya devam ediyordu. Hatırla beni, hatırlasana...

"Bu asistanı çok aradın mı dede, Firuze Hanım iş yerinde uyuyor ve çok saygısız..."

Zülfü Bey şaşkın, ben sözlerinden ve beni hatırlamamasından dolayı çok üzüntülüydüm.

"Firuze çok iyi asistandır, çalışkan ve disiplinlidir. Hiçbir zaman saygısız değildir. Uyuduysa bir nedeni vardır."

Zülfü Bey'in beni koruyan sözleri çok hoşuma gitmişti... Bir şeyler söylememi bekler gibi yüzüme baktı.

"Sizden ayrıldıktan sonra arabama çarptılar evime gitmem çok zaman aldı. Uyuyamadım işe geç kalmaktan korktuğum için çok erken geldim. İçim geçmiş özür dilerim."

"Bak Cihan bir nedeni olduğunu biliyordum."

Cihan gözlerini benden ayırmadan bakıyordu, ifadesi değişti beni hiç çekinmeden baştan ayağa süzdü, dedesine döndü "Dün gece kendinden çok genç olan bu kadınla birlikte miydin büyükbaba?"

Sözlerindeki ima iğrençti. Zülfü Bey anladı sert gözlerle torununa baktı...

"Fazla uyumak seni terbiyesiz etmiş herhalde. Büyük annenle birlikte bizim evde yemekteydik. Firuze ile iyi anlaşmaya bak senin asistanın olacak."

"Gerek yok, ben asistanımla birlikte geldim. Biraz sonra burada olur."

Bir daha yüzüme bile bakmadı. Büyükbabasıyla odasına girdi. Olduğum yere çöktüm, kanlı canlı karşıma çıkmış, mutlu olacakken tanımamasının verdiği hayal kırıklığının içine düşmüştüm.

Lavaboya gittim, tam düşündüğüm gibi yüzüm gözüm dağılmış haldeydi, rimellerim akmış saçlarım sağdan soldan çıkmıştı. Hızlıca yüzümü yıkayarak saçlarımı topladın makyajımı tazeledim tekrar masama geldim. İş-

lere adapte olamıyordum aklım fikrim Cihan'daydı...

Oda ile aramdaki direk hat çalınca açtım. Kahve getirmemi istediler, zor adım atıyor gibiydim. Kahveleri yaptım içeri götürürken. Tamer ve Gökhan Bey neredeyse koşarak geldiler.

"Duyduklarımız doğrumu Firuze, Cihan mı geldi?"

"Kendisi içeride."

"İnanamıyorum, kahretsin inanamıyorum."

Kapı açıktı, kuzenin seslerini duymuş olacak dışarı çıktı. Yüzü sertti, birden aklıma geldi; kuzeni onun nişanlısıyla evlenmişti...

"Neye inanamıyorsun kuzenim, bakıyorum iyileşip geldiğime çok sevinmişsin," dedi sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Sana kahveleri söyleyeli çok oldu, hâlâ sallanıyorsun. Kendine yeni iş aramaya başlasan iyi edersin, senin gibi yeteneksiz asistana müsamaham olamaz."

Bu kadarı fazlaydı, gerçekten çok fazla olmuştu. O sırada içeriye giren oldukça güzel kadının gülerek yaklaşıp yanağından öpmesi, onunda beline sarılması bardağı taşıran son damla oldu. Bu adam benim ruhum değildi. Bana hakaret etmesini, küçümsemesini, birde üstüne sevgilisiyle sarmaş dolaş oluşunu görmek için mi bunca zamandır beklemiş, onca eziyeti çekmiştim

Elimdeki tepsiyi hızlıca masamın üzerine bıraktım, bütün kahveler dökülmüştü. Zülfü Bey'in odasına yürüdüm.

"Hayırdır kızım?"

"Çok üzgünüm efendim. Torununuz gibi bir insanla asla çalışamam, istifamı kabul etmenizi istiyorum."

"Bu kadar çabuk pes edeceğini sanmazdım, torunum her zaman zor patron olmuştur. Huyuna alışırsan adil

olduğunu göreceksin ve şimdilik onun değil benim asistanımsın. İstifa sözünü bir daha duymayacağım," dedi. Tam itiraz etmeye hazırlanırken Cihan odaya girdi. Konuşmalarımızı duyduğu belliydi... Dedesinin masasına yaslanıp kollarını kavuşturdu, her zaman ki gibi hatta çok daha fazla yakışıklıydı. Yüreğim kaynıyor, kanım delicesine akıyordu.

"Bu kadar çabuk pes eden asistanın istifasını neden kabul etmiyorsun dede?"

"Çok iyi asistan olduğu için. Sen de zaman içinde Firuze'nin nasıl çalışkan ve güvenilir bir asistan olduğunu göreceksin. Şimdi bizi yalnız bırak Firuze, istifan kabul edilmedi."

Alaycı bakışları sinirlenmeme neden oluyordu. Neler hayal etmiş, nelerle karşılaşmıştım. Düşüncelerimi toplamalı, derinlemesine düşünmeliydim.

Hepsi birden Zülfü Bey'in odasında toplanmışlardı. Cihan'ın asistanım dediği kadın yanımdaki koltukta oturmuş tırnağını törpülüyordu. Kısacık sarı saçları vardı, uzun boylu ve dolgun göğüslüydü. Bir an benimkileri düşündüm; ondan aşağı kalır değildi, hem benim kalçalarım daha biçimliydi. Onunkiler erkek çocuğu gibi daracıktı. Haspaya açık ara fark atmıştım... Giydiği süper mini etek üst üste attığı bacaklarıyla daha da kısalmıştı. Tek asistanı olmadığı çok iyi belliydi... Biraz sorgulama yapmamın tam sırasıydı... Kıskançlıktan ölmek üzereydim...

"Ne zamandır Cihan beyle birliktesin?"

"Beş ay oldu, babam onun doktoru bizim kliniğimizde kalıyordu."

"Ne zamandır uyanık?"

"Ülkeme geldiğinde komadan çıkmıştı, babam onun kendini geliştirmesine yardımcı oldu. Yatmaktan kasları zayıflamıştı, hızla toparlandı. Biz arkadaş olduk, anlamış-

sındır, oldukça yakın arkadaşız. Asistanı olmamı isteyince onunla birlikte geldim."

"Bu işlerden anlar mısın?"

"Öğrenemeyeceğim bir şey değil, zor işleri sen yaparsın. Ben başka şeylerle ilgileneceğim."

Bu ne rahatlıktı, açıkça cinsel ihtiyaçlarıyla ilgileneceğini söylüyordu. Ani sesle başımı kaldırdım kapıdan bize bakıyordu.

"Döktüğün kahveleri yenile Firuze Hanım. Bu sefer zamanında getir."

Yerimden kalktım onun olduğu tarafa hiç bakmadan kahve makinesini çalıştırdım. Yanına minik kurabiyeler ve su koyarak, odaya götürdüm. Zülfü Bey'den başlayarak servis yapmaya başladım.

Tamer Bey ısrarla yüzüme bakıyordu. "Dedem çekildiğinde boşta kalacağını duydum, asistanım olmaya ne dersin?"

"Sizin asistanınız var, patronum çekildiği anda ben de buradan ayrılacağım." Ellerim sinirden titriyordu, ben kahveleri koyarken Cihan'ın kadının yanına gidip öptüğünü görmüştüm, bir eliyle de bacaklarını okşuyordu.

Üst üste yaşadıklarım bana çok fazla gelmişti, elimdeki su bardağı yere düştü kırıldı. Parçaları dört bir yana dağıldı. Hemen eğildim toplamaya başladım. Kolumdan sıkıca tutulup bir anda yerden kaldırıldım.

Cihan elimden akan kana bakıyordu,

"Sen gerçekten inanılmazsın, ne demeye camlara elini sürüyorsun. Elin kanıyor."

"Kolumu bırakın, ufak bir kesik." Kalbim kan ağlıyor bu kesik ne ki? Göz gözeydik bir an içinde kaybolmak istedim. Hatırla beni sevgilim, hatırla beni.

Kolumu tuttuğunu yeni fark etmiş gibi hemen bıraktı. "Git temizlikçileri gönder, eline de pansuman yap."

Sarsak adımlarla odadan çıktım, güvenliğe telefon açıp temizlik elemanını göndermelerini istedim. Hayır, şimdi duyduğum hayal kırıklığından doğan acıyla ağlayamazdım. Sonra, sonra ağlayacaktım. Lavaboda elimden süzülen kanı izlerken gözyaşlarım beni dinlemediler.

Senelerin birlikteliği, her anı her saniyeyi birlikte yaşamak ona âşık olduğumu anlamak, 'bir haber alır mıyım?' umuduyla aylardır çile çekmek... Uyanmasa da sadece onu sevdiğimi onunda beni sevdiğini bilerek yalnız yaşamak için kararlar almak, kendimi her şeye, tüm erkeklere kapatmak...

Bu muydu? Ödülüm bu mu olmalıydı?

Cihan'ın sevgilisi salınarak içeri girdi. Bu kadından nefret ediyordum. Senelerce benim olan erkeği benden beş ayda çalmıştı.

Niye bu kadından nefret ediyorum? Onun suçu neydi? Beni hatırlamadığı için Cihan denen aptaldan nefret etmeliydim.

İki üç saat içinde yaşadıklarım çok fazlaydı. Nefes almalıydım, buradan ne olursa olsun uzaklaşmalıydım. Kadın bana şöyle bir baktı, ellerini yıkayıp biraz evvel Cihan öptüğünde çıkan rujunu yeniledi, dışarı çıktı. Yüzümü soğuk suyla yıkadım, elimdeki ince kesikten çıkan kan hafiflemişti. Peçeteyle parmağımı sardım, dışarıya çıktım. Keşke elimden akan kan gibi üzüntülerimde hemen bitseydi. Daha başlangıç olduğunu biliyordum ilk saatler sadece bir başlangıçtı...

Masama döndüm telefonumu çantama attım, Zülfü Bey'le aramdaki direkt hattı tuşladım.

"Zülfü Bey, kendimi hiç iyi hissetmiyorum. İzninizi istesem, tüm işleri tamamladım. Yarın sabah diğerlerini de yapar masanızın üzerine bırakırım."

"Dedem çoktan çıktı, ne o ufacık kesikle hasta mı ol-

dun?"

Sesi alaycıydı. "Ben kendisinden izin alırım," dedim telefonu kapattım, Zülfü Bey'i arayarak isteğimi yenile-dim.

Yanında çalıştığım aylar boyunca bir kez bile izin istememiştim, hemen verdi. Çantamı koluma taktım, çekmecelerimin kilitli olup olmadığını kontrol ettim, Cihan odasından çıkıp yanıma geldi.

"Firuze Hanım, benden niye izin almıyorsunuz da dedemden alıyorsunuz?"

Derin bir nefes aldım "Cihan Bey, benim asistanınız olmayacağımı açıkça ifade ettikten sonra sizden izin almama gerek olmadığını düşünmem çok normal. Size karşı bir sorumluluğum yok, şimdi müsaadenizle gitmem gerek."

"Müsaade etmesem gitmeyecek misin?"

"Sadece lafın gelişi söyledim." Arkamı döndüm yürümeye başladım, boş bulunup boynuna atılıp sarılmamak için kendimi zor tutuyordum. Ne kadar çok özlemiştim, bu duygularımı yenmek zorunda olduğumun da farkındaydım.

"Eline bant yapıştırmamışsın."

"Önemli bir yara değil." Asansör gelmişti o hâlâ yanımda dikiliyordu, içeri girdim. Başımı öne eğdim yüzüne bakmaya cesaretim yoktu. Giriş katın düğmesine bastım...

"Yarın sabah erken gel, geç kalan çalışan istemem."

Kapılar kapanırken ellerini ceplerine sokmuş, dikkatlice bana bakıyordu. Ceketini çıkarmış, kar beyazı gömleği göğsünün üzerinde gerilmişti. Kravatı biraz yamulmuştu elimi uzatıp düzeltmemek için kendimi zor tuttum. İçimde tekrar bir şeyler uyandı, beni zamanla hatırlayabilir miydi?

İster istemez gülümsedim, kapı kapanırken gözleri gülümsememe takıldı...

di? Niye bana bu kadar tanıdık geliyordu? Elini kestiğinde, kendi elim kesilmiş gibi acı duymama sebep olan neydi? Ya kolunu tuttuğumda elime yayılan uyuşukluğun açıklaması var mıydı?

Şu an 'gülümsemesini daha önce hiç gördün mü?' deseler, binlerce kez gördüğümü söyleyebilirdim. Kazadan önceki yaşamımda tanımadığıma çok emindim. Komadayken de tanışmış olamayacağımıza göre düşündüklerim saçmaydı.

İşlere tekrar adapte olmalıydım.

Odama girdiğimde Monica sere serpe koltukta oturuyordu, güzel kadındı, oldukça güzel. Beni görünce biraz daha yayıldı, her yeri gözlerimin önündeydi. Gülümsedi diğer gülümseme gibi değildi. Daha üç dört saattir gördüğüm kadının gülümsemesini aylardır koynuma aldığım kadınla kıyaslamama şaşırmıştım. Sevişmek için hazırlandığı çok belliydi, ofislerde, hastane odalarında hatta babasının odasında sevişmeye bayılırdı. Hâlâ o güzel gülümsemenin etkisi altındayken. Monica ile sevişmek istemiyordum...

"Kalk bana kahve yap, dedemin odasındaki dosyaları getir."

"Ben kahve yapmaktan ne anlarım, başka hünerlerimi görmek istemez misin?"

Eteklerini daha çok yukarı çekti, iç çamaşırını parmağının ucunda sallıyordu "Gel hadi seni özledim."

"Keyfim yok toparlan, senelerdir işlerden uzağım bir an önce yenilikleri öğrenmem gerek. Kalk, dediğimi yap."

"Kendine kahve yapacak başkasını bul, o küçük asistandan iste."

"Bu işleri biliyorum dediğin için seni yanımda getirdim, vazgeçilmeyecek biri değilsin. Ya dediklerimi yapar ya da gidersin."

"Beş aydır sana kadınlık yapıyorum, bu kadar kolay mı benden vazgeçmek?"

"İlk erkeğin değildim, son erkeğin olmayacağımda ortada. Biz sadece yatıyoruz o kadar, aramızda başka hiçbir şey yok. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Şimdi karar senin."

Arkamı döndüm masama oturdum, hata bende olmuştu. O küçük asistanı azarlamamalıydım bu kadın sadece yatakta işe yarardı. İş hayatında değil...

Biraz sonra getirdiği kahveyi içmeden bıraktım. Kahveden başka her şeye benziyordu...

Arabamın arka farı kırıktı, ilk işim tamirciye gitmek oldu. Yol boyunca düşünüp durdum, yaşadıklarım neydi?

Onu ilk gördüğümde ölecek gibi olmuştum. Beni sevdiğini defalarca söylemişti, tekrar bana âşık olamaz mıydı? Çabuk pes etmemeliydim, benden senelerimi çalmış sonunda kendine âşık etmişti. Sabırlı olmalı bana ilgi duymasını beklemeliydim sonrasını muammaydı evet ama... Bana ilgi göstermezse ne yapacağımı o zaman düşünürdüm.

"Arabanızın motorundan değişik sesler geliyor, bence kontrol edelim," diyen tamircinin sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

"Ne gerekiyorsa yapın, çok sürmez umarım, işe gidip gelmem zor olur."

"Siz bir çay içerken biz de kontrol edelim," deyince, tamirhanenin dışına çıktım. Arabayı ilk aldığımdan beri buraya getirirdim.

Cihan'la birlikte onlarca tamirciyi dolaştıktan sonra sahibi yaşlı diye hoşuna gitmiş, 'herhangi bir sorunda buraya getirirsin,' demişti.

Tamirhane sahibi Yaşar Amca ölmüş yerine oğlu Timuçin geçmişti oldukça yakışıklı kara yağız bir adamdı. Şimdi görse öfkeden kudururdu herhalde, tabi eskisi gibi benim ruhum olsaydı.

Bir saat beklemiştim, canım iyice sıkılmaya başlamış, karnım da acıkmıştı. İçeriye seslendim "Daha uzun sürecekse ben yakınlarda bir yerlerde yemek yemeye gideceğim." Cevap çok geçmeden geldi.

"Firuze hanım, yarım, en fazla bir saat daha sürer. Hazır gelmişken arabanızı tam kontrolden geçirmek istedim. Biz yemek için pide söyleyecektik. Sizin içinde uygunsa birlikte yiyelim."

Oturduğum ağaç altı gölgelikti, teklifini kabul ettim. Bu sıcakta yürümek istemiyordum. Cihan Bey güzel kadınlarla dolaşıyorsa, benimde bu yakışıklı tamirciyle pide yememin bir mahsuru yoktu.

Çok geçmeden pideler geldi, diğer elemanlar kendi paylarını alarak uzaklaştılar. "Mahsuru yoksa size eşlik edebilir miyim?" Diyen yakışıklı tamircime evet dedim... Buz gibi ayranların eşliğinde, pidelerimizi yemeğe başladık.

Yakışıklı tamirci tabağıma bir parça pide daha koyarken "Siz çalışıyordunuz değil mi?" diye sordu.

"Bu gün kendimi pekiyi hissetmediğimden erken çıktım, babanız için çok üzüldüm. Başınız sağ olsun"

"Teşekkür ederim, iyi babaydı. Sevgiyle anıyorum, sizden bahsederdi"

Şaşırmıştım "Niye bahsetti ki?"

"Arabanızı bakım için getirmiştiniz bende içerideydim. Sizi gördüm babama kim olduğunuzu sordum"

"Bana 'Boşuna sorma bu araba onun üniversiteyi kazanma hediyesi. Sen hiçbir zaman öyle bir kıza ulaşamazsın. Ulaşsan bile zaman içinde mutsuz olursun. Bir koca ya eşiyle denk olacak, ya da ondan üstün olacak. Başka türlüsü ilk heyecanlar geçtikten sonra mutsuzluk olur,' demişti. Ben okul konusunda biraz zorluk çıkartıyordum. Babam okumak istemediğime çok üzülüyordu. Onun sözlerini duyunca sıkı çalışmaya başladım, okulumu bitirdim. Sakın yanlış anlamayın, güzel bir kadınsınız. Sizi o zamanlar çok beğenmem ve babamın sözleri beni doğru yola sevk etti. Şimdi çok güzel bir kızla nişanlıyım."

"Çok sevindim, okumanıza birazcık da olsa katkıda bulunmuşum ve tebrik ederim."

Yemek sonrası birer bardak çayla muhabbete devam ettik, hoş sohbetti. Müşterileriyle olan komik anılarını anlatarak beni güldürüyordu. Düşüncelerimin Cihan'dan kopmasıyla rahatlamıştım.

"Bakıyorum çabuk iyileşmişsin."

Rastlantının böylesine de diyecek sözüm yoktu, Cihan arabasını tamirhanenin önünde durdurmuş, çatık kaşlarla bana bakıyordu. Isırmak üzere olduğum pide elimle beraber havada kalmıştı. Yanında sevgilisi vardı. Hiç istifimi bozmadım, pideyi kibar hareketlerle tabağa bıraktım. "Arabama vurduklarını söylemiştim."

"Yarın tam zamanında işte olun," dedi arabasını hızla sürdü. Ruhken de olur olmaz zamanlarda karşıma çıkardı. Canlandığında da bu huyundan vazgeçmediği belli olmuştu.

Çayım bittiğinde arabam hazırdı, ne güzel unutmuşken yine sinirlenmiştim. Yakışıklı tamircime teşekkür ederek oradan ayrıldım.

Küçük asistana bak sen, hastayım diye işten kaytar, sonra da gel elin adamlarıyla cilveleş. Hah bir de hanım hanımcık duruyordu.

"Yavaş gitsene Cihan."

"Gitmiyorum," dememle ani fren sonrası yan tarafımdaki araba sıkıştırınca ön tarafı duvara vurdum. Sinirle aşağı indim, beni sıkıştıran kaçıp gitmişti. Arabamda fazla hasar yoktu sadece far kırılmıştı. Geriye döndüm hâlâ o tamircide olabilir miydi?

Yoktu, onu tekrar azarlamayı çok istediğimi fark ettim. Firuze Hanım hazretleriyle konuşan tamirci, farı değiştirmeye başladı. Dışarıda beklemek istemiyordum, acilen öğrenmek istediklerim vardı... Duygularıma engel olamıyordum eve gider gitmez dedemi iyice bir sorguya çekmem gerekiyordu.

"Demin konuştuğunuz bayanı daha önceden tanıyor musunuz?"

"Neden soruyorsunuz?"

Soruma soruyla karşılık vermişti. Akıllı adamdı ama ben kolay pes etmezdim... "Çok samimi görünüyordunuz, ondan soruyorum."

Adam başını yaptığı işten kaldırmadı, bak sen şu ciddi pozlara... Az önce küçük asistanla kakara kikiriydi ama değil mi? "Siz kimsiniz niye size cevap vermeliyim?" deyince, sinirlerimin tepeme fırladığını hissettim.

"Onun patronuyum, hastayım diye işten çıktı."

"On sekiz yaşından beri tanırım bu cevap sizin için yeterli mi?"

Niye bu kadını koruyordu? Kesin aralarında bir ilişki vardı. "Samimiyet dereceniz nedir?"

"Arabanız tamam, ücretini nakit mi, kartla mı ödeyeceksiniz."

Adam sorumu duymamış gibiydi."Nakit ödeyeceğim ve cevap bekliyorum."

Ellerini beze sildi, parayı aldı. "Saygı duyduğum devamlı müşterimdir. Güle güle yine bekleriz," dedi ve arkasını döndü başka arabayla uğraşmaya başladı...

Hah! Saygı duyduğu devamlı müşterisiymiş, konuşup gülüşürlerken hiç öyle durmuyordu. Neyse bundan sonra o kadına öyle işler verecektim ki, değil yakışıklı tamircisiyle konuşmaya nefes almaya bile fırsat bulamayacaktı.

Monica "Yemek yeseydik Cihan," diye ağzını yayarak konuşunca iyice tepem attı. Sanki küçük kız gibi davranmaya çalışıyor, bu şekilde ne kadar itici hale geldiğini fark etmiyordu. Bu kadın önceden de böyle miydi? Yoksa ben mi değişiyor kusurlarını görmeye başlıyordum. Koltuğa oturur oturmaz elini kasığıma yakın koydu...

Elini koyduğu yerden alarak kucağına bıraktım. "Sen de hiçbir yönden doymuyorsun!" dedim dudağını büktü...

"Önceden hiç şikâyetçi değildin, birden bire niye bu kadar değiştin?"

"Senelerce uyuduktan sonra bu iniş çıkışlı duygular gayet normal olmalı."

"Hayır, değil. Ülkene geldin geleli bir acayip oldun sen!"

Aslında ülkeme geldim geleli değil, o ufak asistanı gördüm göreli kendimi normal hissetmiyordum. Monica haklıydı, bu güne kadar ilişkimiz gayet yolunda ilerlerken birden yaptığı her hareket, söylediği her söz batmaya başlamıştı. Hızımı azalttım, elimi bacaklarında dolaştırmaya başladım, hemen karşılığını

Lâkin, Bu kadının bir an bile sözlerini tek ne

Fırıncı nasıl sevişiyordu acaba? Elinde yüzük olmadığına göre evli veya nişanlı değildi. Sevgilisi var mıydı, onunla yatıyor muydu?

O kadar samimi konuşup güldüğüne göre sevgilisi kesinlikle o tamirci olmalıydı. "Yok canım, önüne gelenle yatacak bir kız gibi görünmüyordu."

"Cihan! Yine lokantayı geçtik, kendi kendine ne konuşup duruyorsun?!"

Kendi kendime konuştuğumun farkında bile değildim, tekrar geriye dönüp istediği lokantanın önünde durdum. İstanbul ne kadar değişmişti, haddinden fazla kalabalıktı. Değişmişti diye düşünsem de hiç yabancılık çekmiyordum.

Bu lokantaya kısa süre önce gelmiş gibiydim. Garson menüyü getirdi kibarca siparişlerimizi beklemeye başladı.

(Ya ben balık yemek istemiyorum, sen ye benim gözlerim var senin yok belki gözlerin olur.) Ani duyduğum ses başıma giren ağrı, bu anı nasıl oluşmuştu.

(Senin her dediğini yapmaya mecbur muyum? Belki gözlük takmak istiyorumdur.)

(Sanki balık yiyenlerin gözleri sapasağlam sanırsın. Karadenizliler balığın içinde yaşıyorlar yine de gözleri bozuk olanlar çok...) Sesler başımın içinde dönüp duruyor baş ağrım her dakika daha fazlalaşıyordu. Hemen su isteyerek ilaçlarımdan birini aldım, belki baş ağrım geçer bu saçma sapan konuşmalar beynimden çekilir giderdi...

Başımızda bekleyen garsona kaç senedir açık olduklarını sordum, eski bir yer gibi durmuyordu. Beş sene deyince daha da çok şaşırdım. Uykuda olduğum zaman içinde ben buraya gelmiş bu anıyı edinmiş olamazdım.

Tüm iştahım kaçmıştı, iyi bir psikolog bulmalı bu değişik hislerin ne olduğunu çözmeliydim.

Memoa iştahla yemeğini yiyordu. dışarı çıktım. Doktor'unu aradım...

Yeni açılmış yerlerde daha önce bulunmuş gibiyim. Şu anda beş sene önce açılmış bu lokantaya daha önce geldiğime yemin edebilirim ve sesler duyuyorum. Nasıl olabilir?

İnsan beyninin nasıl işlediği hakkında bilgimiz tıp demek de yeterli değil. Çoğu kişi bu gibi durumları gördüklerini sayıklerler. Hiç görmedikleri şehre gittiklerinde orada yaşamış gibi hissettiklerini söyleyenleri çok duydum. Hele bu hastam eşinin ısrar etmesi sonucu, sayfiye yerine giderken yol üzüne korkutucu geldiği için geri döndürmüş. 'Gidemedim, o yolda kesin başıma bir şey gelmişti' dedi. Bunun açıklamasını yapamam hastalığından dolayı bazı şeyleri gördüğünü, yaşadığını, bildiğini düşünebilirsin. Duygularını çok irdeleme akışına bırak zamanla her şey yoluna girecektir," diyerek telefonu kapattı...

Doktor olan oydu, dediğini yapmalı sakin olmalıydım.

Duyduğum ses balık seçmiyordu... Kim olduğunu, kime 'balık ye' diye ısrar ettiğini çok merak etmiştim. Niye gözlerin yok diyordu. İçimi bir urperti aldı, koskocaman adamdım bu gibi şeyleri düşünmemeliydim.

Geçmişten gelen, beynime yerleşmiş sesleri bu güne uyarladığım ortadaydı. Karşımdaki güzel, yemeğini keyifle bitirdiğine göre biraz eritmesinin zamanı gelmişti.

(Seni sersem göğüslerine bakmasana!) Al işte bir tane daha kimdi bu kadın, niye ikide bir anılarım arasından fırlayıp duruyordu...

Eve geldiğimde düşünceler, aldı başını gitti. Yarın sabah tekrar onunla karşılaşmak, asistanı olan sevgilisinin yüzünü yine görecektim. Onunla öpüşüp, sevişiğini düşünerek nasıl sakin olacaktım.

Yatak odama girdiğimde bir sürü Cihan bana bakıyordu.

Hain Cihan, uyanmış kalkmış ilk işi hemen sevgili edinmek olmuştu. Ben onun derdine düşmüş, erkek arkadaş edinememiştim. Öpüşememiştim bile, alçak adam. Benim yaşıtlarımın birçoğu evlenmiş çoluk çocuk sahibi olmuş, bazılarına o da yetmemiş boşanıp ikinci kocaya gitmeye çalışıyorlardı.

Tek tek yastık yüzlerini çıkardım, elime makası aldım... Yok, kesemeyecektim. Hepsini güzelce katlayıp dolabımın çekmecesine yerleştirdim. Yastıklarım yüzsüz kalmıştı aynı Cihan gibi... Yarın ilk işim yastık kılıfı almak olmalıydı.

Gece kalktım, alışkanlıklar çabuk yok olmuyordu hem yastık kılıflarımda resmi olan benim ruhumdu... Cihanlardan birini alıp sarıldım, daha ondan ayrılmaya hazır değildim.

Sabah birkaç lokma yedikten sonra, duş yapıp yine pantolon takımımı giydim. İş yerinde kullanılacak en rahat kıyafetti. Saçlarımı da ensemde topladıktan sonra savaşa hazırdım.

"Günaydın Ekrem."

"Günaydın Firuze Hanım yine erkencisiniz."

"Daha kimse gelmedi mi?"

"Cihan Bey geldiler efendim, gazeteleri masanızın üzerine bıraktım. Tüm gazeteler Cihan Bey'in hayata dönüş mucizesini yazıyorlar."

"Haber yapılmayacak gibi değil."

Asansöre bindim, aynada üzerimi kontrol ettim. Asansörde ayna olmasını seviyordum son kontrolleri yapabiliyor, kendini düzeltme imkânı bulabiliyordun.

Masama geldim. Üzerine oturduğum anda karşıyı göremeyeceğim kadar dosya yığılmıştı...

Birkaç tanesine göz gezdirdim... Hepsi de eski, tedavülden kalkmış daha önce görmediğim işlerle ilgiliydi. Kapısı açıktı, yine de tıklattım. "Günaydın efendim," dediğimde başını bile kaldırmadı... Sinir adam.

"Bugün hastalanmazsınız umarım, bir kez hastalık izni yeter."

Sabır ya sabır, yine dünkü gibi huysuzdu. "Masama bir sürü eski dosya bırakmışsınız onlarla ne yapmamı bekliyorsunuz. Hepsi tamamlanıp bitmiş anlaşmalar." Nihayet lütfedip başını kaldırdı, bana bakmasıyla tekrar dosyalara bakması bir oldu.

"İlk önce bir kahve istiyorum, bildiğin gibi yedi sekiz seneye yakın bilgi kaybım var. Gelişmeleri adım adım öğrenmek istiyorum. Görüyorsun senin masandan çok benim masamda dosya var, alım satım şartlarını, piyasaya yeni giren firmaları, rakiplerimizi, ciroları, zarar ettiğimiz ihaleleri... Her şeyi not almanı istiyorum."

"Asistanınız bu arada ne iş yapacak, masasının üstünde tek bir dosya yok."

"Bugün asistanlığımı sen yapacaksın."

Sert patrondu ya da bana mı sert davranıyordu. Geçmişteki açıklarını kapatmaya çalışması gayet doğaldı. Bana ders anlatırken ne kadar sıkı çalışmamı istediğini daha unutmuş değildim.

Ama bilmediği ve asıl öğrenmesi gereken bilgisayarın her gün yenilenen mucizeleriydi. Kahveyi yaptım götürdüm. Yine başını kaldırmadan teşekkür etti.

Bir saat kadar oyalandım, odasının önünden geçtiğimde içeri bakmaktan kendimi alamadım kravatını yarıya kadar indirmiş yakasını açmıştı. Sıkıntıdan bunalmış gibi duruyordu. Ah yufka yüreğim, eski günler aklıma geldikçe bu adama kıyamıyordum...

Odasına girdim başını kaldırıp bana baktı. "Ne o verdiğim dosyaları bitirdin mi?" diye alaylı bir dille sordu.

Aynı alaycılıkla cevap verdim. "Başlamadım bile, müsaade ederseniz size nedenini göstereceğim."

Sandalyelerden birini çektim yanına oturdum. Bilgisayarı açtım eski dosyaların dokümanlarını buldum tam istediklerini yazdırmaya başladım. İşim yarım saat bile sürmemişti.

"Buyurun efendim... İstediğiniz sekiz senenin raporları."

Şaşkınlıkla bakıyordu. "Sen mahsustan oyalandın, sıkıntı çekmemi istedin."

"Ne haddime, sizin gibi bilgili bir patrona böyle bir şey yapamam." Of gülümsememe engel olamamıştım.

Kaşlarını çatmıştı, öyle şirin gözüküyordu ki... Gülümsemem daha çok genişledi, kendime engel olamıyordum. "Benimle dalga mı geçiyorsun küçük asistan?!" deyince zorlukla konuştum, kahkaha atmama ramak kalmıştı.

"Bir fincan kahve daha ister misiniz efendim? Veya bir bardak buzlu su getirebilirim, seçim sizin?"

"İkisini de istemiyorum, karnım aç hadi kahvaltıya gidelim."

"Ben kahvaltımı yaptım."

"Bana eşlik et... Senelerdir süren yalnızlıktan sonra, tek başıma yemek istemiyorum."

Ayağa kalkmış ceketini almıştı, gerisinde kaldım gitme niyetinde değildim, masama yürüdü çantamı aldı. "Hadi acele et, çok acıktım!" Çantamla birlikte gitmesine izin verse miydim acaba? Taba rengi olan çanta ona çok yakışırdı...

"Niye gülüyorsun, hadisene?!"

"Çantamın rengi kıyafetlerinizle uyum sağladı, gitmenize izin mi versem diye düşünüyorum."

İki adımda yanıma geldi, çantamı koluma taktı, dirseğimden tutarak. Asansöre soktu kapıdan çıkarken Zülfü Bey'e rastladık.

"Nereye çocuklar?"

"Kahvaltıya gidiyoruz dede."

Hâlâ dirseğimi tutuyordu, kenara çekilerek, "Ben geri döneyim, siz gidin Cihan Bey," dedim, Zülfü Bey'in hakkımda kötü düşünmesini asla istemezdim. Gerçi torunuyla yıllarımız beraber geçse de şimdilik hiç kimse bilmiyordu.

Zülfü Bey ikimize ayrı ayrı baktı, ne düşündüyse hoşuna gitmiş gibiydi. "Seninle şimdilik işim yok Firuze, Cihan'la birlikte git. Uzun zamandır buralardan uzakta."

Aslında gitmek istemiyor gibi görünmek istesem de ruhumla ilk gerçek randevumuzdu, bir yerlerden duyduğum söz gibi 'gırtlağıma kadar aşkla doluydum'.

Garaja indik, alışkanlıktan olsa gerek arabama yönlendim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, iki ayrı araba gitmeyeceğiz herhalde," dedi arabasına doğru yürüdü, tabi ben de peşinden yürüdüm, binip çalıştırdı.

Ah nerede o eski kibar ruhum, o Cihan kapıyı açar gibi yapıp beni bindirmek isterken, bu bakmamıştı bile.

Yanına oturdum kemerimi taktım. "Nereye gidelim? Açık olsun, kapalı yerleri sevmiyorum," dedi... Bir zamanlar beraber gittiğimiz Florya'daki Has Kral Hatay sofrası aklıma geldi. Kahvaltılıkları muhteşem, servis mükemmeldi. Gerçi ben gitmiştim o ses olarak bana eşlik etmişti...

"Biraz demeyeyim, oldukça uzakta kahvaltı için gittiğim bir yer var. Vaktimiz varsa oraya gidebiliriz."

"Yönetim kurul toplantısı haftaya olacak vaktimiz var, öğleye kadar dönersek sorun olmaz."

"Yolları hatırlıyorsunuz değil mi?"

"Hatırlamasam da okumayı biliyorum."

Uzun süredir yoldaydık... Niye bu kadının yanında huzurluydum, sessizce oturuyordu. Konuşsun, bana baksın istiyordum...

"Bu kadar uzağa gitmek zorunda mıydık?"

"Baştan uzak olduğunu söylemiştim, şimdi şikâyet etmeye hakkınız yok."

"Seneler içinde bu trafiği unutmuşum."

"Anlatsanıza nasıl uyandınız, uyandıktan sonra neler hissettiniz?"

"Hiç, kocaman bir hiç... Gece yatıp sabah kalkmışım gibi, onca senenin geçtiğini aynaya bakınca anladım. Yaşanmamış, yaşayamadığım yıllar, fark etmeden yaşlanmışım."

"Hiç yaşlı değilsiniz."

"Yirmi dört yaşından, otuz bir yaşına aniden geçiş yapınca kendimi yaşlı hissettim. Komaya girdiğimde senin yaşlarındaydım. Ya sen benim durumumda olsaydın ne hissederdin?"

"Bir kadın için felaket olurdu herhalde. Düşünsenize yirmi dört yaşında yatıyor gencecik, bir uyanıyor otuzlu yaşlarda. Erkek için çok önemli olmasa gerek ama kadın için kıyamet zamanı gibi..."

"Kimse bu duruma düşmesin, gerçekten zor."

"Arkadaki araba bizi fazla yakından takip etmiyor mu?"

"Trafik var."

"Bakın haberiniz var mı bilmiyorum, sizin kazanızın normal olmadığını duymuştum."

"Ne duydun?"

"Çok tepki vermediğinize göre siz de biliyorsunuz."

"Dikkatli kızsın, arkamızdakiler korumalarım."

"Şüphelendiğiniz birileri var mı? Kim, neden yapmış olabilir?"

"Florya'ya geldik gideceğimiz yeri söyle."

Tarif ettiğim mekâna ulaştık. Arabayı park ettik. Kapımı açmayan adam, yürürken dirseğimden tutuyordu. Elinin temasından bayılabilirdim.

Lokanta girişinde genç bayan bir görevli bizi karşıladı. Dar koridordan içeriye yönlendirdi, sol tarafta büyük alanda açık büfe olarak hazırlanmış kahvaltılıklar muhteşem görünüyordu. İlk önce yerimizi bulmak zorundaydık.

Şanslıydık, henüz kalkan ailenin deniz kenarındaki masalarına oturduk. Cihan, garsonu çağırarak yiyecek almaya gideceğimizi kimseyi oturtmamasını söyledi. Cebine bir şeyler koymayı da ihmal etmedi.

Tabaklarımızı alarak dolaşmaya başladık. Peynirin, zeytinin, reçellerin envai çeşidi masaların üzerindeydi. Kahvaltı için akla gelebilecek, gelmeyecek her şey vardı. Yöresel hazırlanmış olanlar hariç.

"Dediğin kadar varmış, sen beni yönlendir bu yiyeceklerin birçoğunu bilmiyorum."

"Gözümüze güzel görünenleri alalım, bir tabak da yöresel yapılmış olanlardan azar azar alalım. Birçoğu damak tadımıza uygun olmayabiliyor."

Dediğim gibi yaptık, acele etmeden yiyeceklerimizi seçtik. Masamıza geldiğimizde, minik termos içinde çayımız, soğuk suyumuz ve sıcacık pidelerimiz gelmişti.

Cihan sandalyesine oturdu çevresine bakmaya başladı, inanamaz gibi başını iki yana salladı "Sanki buraya daha önce gelmiş gibiyim."

Evet geldin! Başımda konuşup durdun, bende dayanamayıp sana cevap verince millet deli olduğuma karar

vermişti... Diyemedim. Söylersem nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Bazı olayları konuşmamız için zaman gerekiyordu. Yemeğe başladık... Göz doyuran masamızın çeşit bolluğundan kendimi birkaç lokmadan sonra doymuş gibi hissetmeye başladım.

İlk açlık anımız geçmiş, daha yavaş yer hale gelmiştik. "Cihan Bey, yolda sordum cevap vermediniz. Kim veya kimlerden şüphe ediyorsunuz ve neden sizi öldürmek istediler."

"Cinayet teşebbüsü olduğu kanıtlanamadı, bana çarpan araba bulunamadı. Belki de sadece kazaydı, korumalar önlem amaçlı arkamdalar."

"Yine de dikkatli olun, tanıdığım bir gazeteci var. Cinayet teşebbüsü olduğundan emin."

"Erkek arkadaşın mı?"

Niye bu soruyu soruyordum, erkek arkadaşı olsa bana neydi, olmasa bana neydi. İçimde bir şeyler 'sor' diye dürtüp duruyordu. Neden bu kadın bu kadar ilgimi çekmişti...

Şimdi hatırlamasa da eski kıskançlıklarının devam ettiğini duymaktan çok hoşlanmıştım. Kaşlarını çatmış cevabımı bekliyordu. Ne yapsaydım acaba? Biraz kıskandırmak iyi olabilirdi.

"Olabilir." İnşallah Sami Amca ile karşılaşmazlardı. Adam neredeyse emekli olmak üzereydi...

"Olabilirin açılımı ne, daha sevgilin değil mi?"

Dirseğimi masanın üzerine dayayıp, yanağımı elime yasladım, sanki sevgilimi düşünür gibi yüzüme hafif bir tebessüm kondurdum. "Düşünüyorum, çok yakışıklı, hoş adam. Senelerdir peşimden koşuyor niyeti benimle evlenmek. Ben pek karar veremiyorum."

"Adı ne?"

Kimdi bu adam? Yakışıklı mıydı, genç miydi? Kesin bohem bir tipi vardı. Uzun saçlı, küpeli falan... Züppe olduğundan

emindim, kesin ukalaca konuşur. Pipo da içerdi...

"Tanımazsınız," dedim kaşlarını çattı...

Ay çok hoşuma gitmişti, nasılmış Cihan bey kıskanılmak. Şu an beni hatırlamıyor olsan bile beyninin bir yerlerinde ben varım. Beyefendinin keyfi kaçmıştı.

Telefonu çaldı... "Sevgilim... Ben de canım... Akşama telafi ederim," sözlerini duyunca. Benim de keyfim kaçtı yüzüme bakıyor konuştuklarını dinlediğimi bilerek ne tepki vereceğimi anlamaya çalışıyordu.

Benim de telefonum çaldı. Telefon hattım yeni kampanya bilgilerini bildiriyordu.

"Aaa Samiciğim ben de şimdi senden bahsettim, kalp kalbe karşıymış."

"Hanımefendi siz ne diyorsunuz, hem benim adım Sami değil."

"Olur tabii seni çok özledim."

"Bayan ben kampanya için aramıştım."

"Boş ver şimdi onu, bu hafta sonu denize gidelim."

"Bayan şu an konuşmalarımız kayıt altına alınıyor, beni işimden mi edeceksiniz?"

"Görsen yeni aldığım bikinilerim çok güzel."

Karşı taraftaki adam telefonu kapatmıştı... "Tamam, sabırsızlıkla bekliyorum. Ben de öptüm canım, geçen geceyi hâlâ unutmadım." Hafifçe dudaklarımı yaladım. Romantik kitaplarda, filmlerde nedense bu dudak yalama hareketini çok kullanıyorlardı. Aynanın karşısında nasıl olduğunu denemiştim çok komik duruyordu, bunca millet yazdığına göre bir hikmeti vardı herhalde.

Yüzüme konduruverdiğim gülücükle, sanki sevgilime dokunur gibi okşayarak kapattım telefonu.

Cihan elimi takip ediyordu, yüzü resmen kararmıştı. Kulağından uzaklaştırdığı telefonda Monica'nın "Cihan sevgilim!" diyen sesini duyabiliyordum.

"Telefonunuza cevap versenize, sevgilinizin sesi buradan duyuluyor." Kadınla konuştuğunu unutmuş gibiydi. 'Ararım seni,' deyip kapattı...

"Gidelim," demesiyle ayağa kalkması bir oldu...

Hızlı adımlarla yürümeye başladı, hesabı ödeyip, arabasına bindi. Kapıyı çarpmasından onu sinir ettiğime emin olmuştum. Hiçbir şeyin farkında değilmişim gibi ağır hareketlerle arabaya bindim. Kapıyı çektim.

Masum duran kıza bak sen, bunun gibilerden korkacaksın. Hanım hanımcık numaralarına yatarlar, saman altından su yürütürler.

Yan gözle yüzüne baktım, hafif tebessümle dışarıyı seyrediyordu. Bu güzel dudakları kaç kişi öpmüştür kim bilir? Kafamdaki düşünceleri dağıtmalıydım, en iyisi müzik dinlemekti

Radyo'yu açtım, çalmaya başlayan şarkı ile duygularım tamamen allak bullak oldu. Sezen Aksu söylüyordu.

Kıskanır rengini, baharda yeşiller
Sevda büyüsü gibisin sen Firuz
Sen nazlı bir çiçek, bir orman kuytusu
Üzüm buğusu gibisin sen Firuze

"Annemle babamın şarkısı, bu sözlerden esinlenerek bana Firuze ismini vermişler."

"Sana yakışmış." Gerçekten yakışmıştı, bu kız sevda büyüsü gibiydi.

"Teşekkür ederim, çok sevdiğim biri de aynı sözü söylemişti."

"Kim?"

"Beni özle olur mu? diyerek giden biri..."

"Özledin mi?"

"Çok hem de çok özledim." Niye gözlerim yaşarmıştı ki, çok yakınımda durmasına karşın sanki aramızda kilometreler vardı. Hep sarılmak isterdi, ben de hep sarılma-

sını isterdim. Hatırla beni Cihan, ne olur hatırla sevgilim.

"Özlediğin, o gazeteci mi? Uzakta mı?"

Cevap vermedim başımı çevirdim, asla eskisi gibi olamayacaktık.

İş yerine geldiğimizde teşekkür ederek indim, onu beklemeden asansörle yukarı çıktım. İlk işim yüzümü yıkayıp Zülfü Bey'e kahve yapmak oldu.

"Gel Firuze kahvaltınız nasıl geçti?"

"Güzeldi efendim, eşinizle siz de gidin çok beğenirsiniz. Adresini isterseniz veririm."

"Kızım, Cihan iyi değil mi?"

"İyi efendim niye sordunuz?"

"Başına gelenleri biliyorsun, kanıtlanamadı ama ben hala korku içindeyim. Bir kez yapan yine yapar, uyanınca sırf bu yüzden buradan uzaklaştırdım. Kuvvetlenmesini bekledim, kulakların açık olsun. Yanlış bulduğun her sözü, hareketi bana söylemeni istiyorum. Bir daha torunumu kaybetmeye dayanamam."

"Dikkatli olacağım efendim."

Bende bir daha onu kaybetmeye dayanamam, bir bilseniz torununuzu nasıl sevdiğimi. Onunla ne anılarım olduğunu... Diyemedim...

Zülfü Bey'in odasından çıkar çıkmaz ne olduğumu şaşırdım. Cihan kolumu kavradı odasına soktu "Niye beni beklemeden yukarı çıktın?" dedi kapıyı kapattı. Onunla birlikteydim, aynı odada, eskisi gibi... Ah nasıl geçmişin özlemi içindeydim. Değerini bilmediğim geçmiş...

"Kolumu kavramak da sizde alışkanlık halini almaya başladı."

"Cevap ver niye hemen çıktın?!"

"Bilmiyorum."

Seninle o ufacık asansörde bir dakika kalırsam boynuna sarılmaktan korktum diye nasıl söylerdim.

"Benden etkileniyorsun değil mi?"

"Hayır."

"İnkâr etme, her nedense ben senden çok etkileniyorum."

Firuze'nin çenesini elimle tuttum, kokusu burnumun içine doluyordu. Sıcacık bakıyordu, sanki özlediğine kavuşmuş gibi.

Birden kapı ardına kadar açıldı, parmaklarımın ucundan kaydı gitti, Monica kızgın gözlerle ikimize bakıyordu. "Niye odanın kapısı kapalı, ne yapıyordunuz siz burada?"

Firuze hemen dışarı çıktı, "gitme" diyemedim... Masama doğru ilerledim koltuğuma oturdum ellerimi birbirine kenetledim parmak uçlarımda hala teninin sıcaklığı vardı. Bir kadından bu kadar çabuk etkilenmek hele böylesi yanarcasına etkilenmek duygularımı allak bullak ediyordu...

"Monica deli gibi dolaşmayı bırak da otur."

"Ne demek otur, bu ne biçim iş ha... Dünya kadar yoldan geldim, beni yok sayamazsın."

"Seni zorlamadım, kendi isteğinle geldin. Otur dedim başımı döndürüyorsun" Salınarak geldi, masamın üzerine oturdu. "Gerçeği söyle Cihan, buraya telefon açtım senin sekreterle çıktığını söylediler... Sana telefon açtım o kadın yanında değilmiş gibi davrandın... Bunu sebebi ne?"

"O kadın dediğin kişi benim asistanım, onunla her yere gidebilir aynı odada günlerce kalabilirim... Sen çalışmanın ne demek olduğunu bilmediğinden ters gelebilir."

Elini yüzümde gezdirdi. "O kadın senin değil, dedenin asistanı senin yardımcın benim. Unutkanlığın varsa babama telefon aç ilaçlarını değiştirsin" dedi masadan kalktı, kucağıma oturdu. Telefon çalınca belinden tutup kaldırdım "Hemen geliyorum dede."

Monica sinirle ayağını yere vurdu "Hiç yalnız kalmayacak mıyız?"

"İş zamanı, masamın üzerinde yazışmalar var. Onları oku neler yapılacağını not al."

"Nasıl okuyayım, bunlar Çince mi Japonca mı nedir?"

Daha fazla oyalanamazdım, odadan çıktım Firuze masasındaydı, kapıyı hızla kapattım yine de başını benden tarafa çevirmedi.

Cihan'ın kapısı hızla kapanınca kalbim hopladı, bakmamak için kendimi zorladım, o kadınla kapıdan çıkmasına şu an için katlanamayacaktım. Parmaklarının sıcaklığını hala tenimde hissederken yapamazdım...

Cihan dedesinin ofisine girdi, işler yoğundu hazırlamam gereken dosyalar fazlalaşmıştı. Tam yoğunlaşmıştım masamın üzerine bir dosya atılınca başımı kaldırdım. Monica, tam karşımda durmuş, tırnağının ucuyla oynuyordu. "Bu dosyalar incelenerek not alınacak, sonra da bana getir."

Dosyayı elime aldım, daha önce incelemesini yaptıklarımdandı. Geri uzattım "Bu dosya benim sorumluluğumda değil, Cihan Bey ilgilenmeli, yani asistanı olarak bu görev benim değil senin görevin."

Monica iki elini masamın üzerine koydu "Bana bak sen benim kim olduğumu daha öğrenemedin herhalde."

Yabancı da olsa 'hamili kart yakınımdır' sözünü çabuk öğrenmişti. "Yo gayet iyi biliyorum."

"Biliyorsan bu dosyaları hallet."

Koltuğumdan kalktım aynı şekilde ellerimi masanın üzerine koydum. "Ben senin veya patron sevgilinin uşağı değilim, Zülfü Bey'in yardımcısıyım ve senin için parmağımı bile kıpırdatmam."

Monica doğruldu. "Kısa sürede kovulacaksın, kendine şimdiden iş aramaya başlasan iyi olur."

Önüne gelen beni kullanmak, istediklerini yapmasam işten kovmakla tehdit ediyordu. Artık canıma yetmişti. "Hemen git şikâyet et ve beni kovdur. Yeter artık bir sen eksiktin," dedim kadın topuklarını vurarak, kalçasını

sallayarak Cihan'ın odasına girip kapıyı çarptı... Sanki sallanacak kalçası vardı... Hah! Çok da umurumdaydı.

Telefonum çalınca dosyalarımı topladım, Zülfü Bey'in odasının ışığı yanıyordu. İçeri girip dosyaları teslim ederek dışarı çıktım, onunla her ne koşulda olursa olsun bir arada olmak beni sarsıyordu.

Akşam saati gelmiş hâlâ odadan çıkan olmamıştı, Monica çoktan gitmişti, ben de çantamı toparlamaya başlamıştım, Zülfü Bey'i aradım, Cihan açtı "Cihan Bey ben çıkıyorum."

"Gidemezsin. Dedem çıkıyor şimdi. Yemek söyle, hem yer hem dosyaların anlamadığım yerlerini gözden geçiririz."

"Cihan Bey yarın sabah erken gelirim."

"Firuze hanım dediğimi yapın," diyerek telefonu yüzüme kapattı. Milletin şamar oğlanına dönmüştüm... Zülfü Bey dışarı çıktı gerçekten çok yorgun görünüyordu, yanıma geldi "Mesainin bittiğini biliyorum, çok yoruldum eve gidip dinlenmek istiyorum torunuma yardımcı olursan çok iyi olacak," dedi ve gitti...

Ne diyebilirdim ki, patron onlardı. Çantamı tekrar masanın çekmecesine koydum, derin bir nefes aldım odasının kapısını tıklatarak açtım. "Ne yemek istersiniz?" dedim sesi bile çıkmadı...

Cihan dosyaların içinde kaybolmuş gibi görünüyordu... Saatlerdir okumanın yorgunluğu gözlerinin kıpkırmızı olmasından belli oluyordu. Ben lavaboya gidip geldiğimde yemeğimizde geldi. En çabuk olanından çift malzemeli pizza sipariş etmek kolay gelmişti. Ortadaki büyük sehpanın üzerine kutuyu açtım, Masasına mı götürseydim diye düşünürken yerinden kalktı kollarını yukarı kaldırarak gerindi... Gömleği göğsünde kollarında gerilmişti yutkundum bu adamı poşete koymak, üzerine

'kadınlar için zararlı' yazmak gerekiyordu. Bakışlarımı görmüştü, sırıttı. Şımarık şey! Kadınlar üzerindeki etkisinin farkındaydı, benim üzerimdeki etkisi ise inanılmazdı. Elimdeki pizza dilimini gösterdim, ses etmeden karşımdaki koltuğa oturdu. Bu seferde pantolonu bacaklarının üzerinde gerilmişti. Of çok mu sıcak olmuştu ne...

"Firuze!" deyince ağzımda ki lokmayı zor yuttum...

"Buyurun."

"Bana kendini anlat."

"Personel dosyamda bütün bilgilerim mevcut."

"Akademik bilgilerini istemiyorum, gerçek seni anlatmanı istiyorum."

Ah ruhum, beni benden çok tanıyorsun, bir hatırlasan. "Neyi anlatmamı istiyorsunuz?" Yedi seneyi anlatsa mıydım, inanabilir miydi? Derin bir nefes aldım, anlatırsam ne kaybederdim alt tarafı bu kadın delirmiş diyerek beni kovardı. "Benim hayatım çok değişiktir."

"Nasıl değişik?"

"Söze nasıl başlayacağımı bilemiyorum." Elini peçeteye silerek arkasına yaslandı, tüm dikkatini bana vermişti... Duraksayınca "Devam et," diyerek öne doğru eğilip dirseklerini dizlerinin üzerine koydu, iki elini kavuşturarak çenesine yaslayıp gözlerimin içine baktı. "Ben çocukken, yani on yedinci yaş günümde..."

Masanın üzerinde duran telefonu çalmaya başladı, kalktı kapattı... Tekrar oturmak için adım attığında yine çaldı... Bu sefer açtı "Tamam Monica işi kolayladık birazdan gelirim," dediğinde yüreğim parçalanıyor sandım, gerçekleri anlatmanın sırası değildi. Uyandığından beri birlikte olduğu kadını bir an için unutmuştum. Ayağa kalkıp pizza kutusunu çöpe attım. Hızla dosyaları gözden geçirip sorduğu soruları cevapladım. İşimiz bittiğinde odadan çıkarken "Niye anlatmaktan vaz geçtin," dedi...

"Cihan Bey beni tanımanıza gerek yok, insan kaynaklarına verdiğim bilgiler sizin için yeterli olmalı," diyerek masama yürüdüm.

Şimdi bu kadın neye kızmıştı? Onu tanımak istememin neresi yanlıştı? Hızlı adımlarla asansöre doğru yürüdü. Telefonumla anahtarımı aldım kapı kapanmadan yanına girdim. İşte etkisi yine başlamıştı vücudum daha önce hiç hissetmediğim tepkiler veriyordu. Bu, tensel çekimin ötesinde, hislerimle ilgili bir şeydi. Monica ile yatarken arzularının doruğundayken bile böyle şeyler hissetmiyordum. Bu kadın bana ne yapıyordu? Hiç tanımadığım bir kadın nasıl bu kadar çabuk hem beynime hem vücuduma etki edebilirdi. Asansörden çıkar çıkmaz 'iyi geceler' diyerek garajın içinde yürümeye başladı. Çok hoş yürüyordu kalçalarının salınması ne kadar tanıdıktı. (Sana kalçalarıma bakma demedim mi sapık!) Bu kadın bana sapık mı demişti, kalçalarına baktığımı nereden görmüştü... (İstediğim gibi sallarım, kalça benim karışmadığın bir oram kalmıştı) duyduğum seslere inanamıyordum...

"Firuze!" diye seslendim beni duymuyordu, ben onu nasıl duymuştum. Koştum arabayı hareket etmeden durdurdum... "Camı aç!"

"Yine ne oldu?" Gözleri bıkkınlıkla bakıyordu "Demin bana mı seslendin?"

"Ağzımı bile açmadım, iyi geceler," diyerek camını kapatıp hızla hareket etti. (Rahat bırak beni, bıktım usandım senden... Sallarım, açarım, gösteririm, mal benim mülk benim.)

Başım ağrımaya başladı, ani ışık çakmalarıyla dizlerimin üzerine çöktüm, uzun süredir böyle ataklar yaşamıyordum. Parlamalar başladı, gözlerim ışıktan kör olmuş gibiydi başımdaki ağrı geçmeliydi, en son kendi acı dolu sesimi duydum ve yere serildim.

"Cihan bey, Cihan bey iyi misiniz?" diyen sese zorlukla gözlerimi açtım, koruma görevlisiydi endişeyle bana bakıyordu. "Ambulans çağırmamı ister misiniz efendim?"

Baygınlığım ya bir dakika ya saatler önce olmuş gibiydi. "Hayır."

"Sizi yere yığılırken gördüm, koştum ama yetişemedim."

"Yardım et kalkayım, ne zamandır baygınım?"

"Bir iki dakika oldu olmadı..."

Uyandığımdan beri ilk kez bu kadar yoğun atak yaşamıştım. Beynimin içindeki ses beni bu hale getiriyordu. Kimdi bu kadın?

Korumanın yardımıyla ayağa kalktım, araba kullanacak halde değildim en güzeli tekrar ofise çıkıp odadaki kanepeye yatmaktı.

"Cihan Bey eve gitmeniz için taksi çağırayım."

"Ofise çıkacağım." Şimdi eve gitsem dedem endişelenecek, otele Monica'nın yanına gitsem istediğim gibi dinlenemeyecektim... Ofise çıkar çıkmaz yüzümü yıkadım, Monica'ya işimin uzun süreceğini bildiren mesaj attım. Telefonumun sesini kısarak kanepeye uzandım.

(Bana rahat ver, senin yüzünden gönlümce banyo yapamıyorum.)

(Git başkasına musallat ol.)

(Evli olsaydık şimdiye kadar çoktan boşanmıştık.)

Kanepede sağdan sola dönmekten bir hal olmuştum, ses beynimin içinde dönüp duruyordu. Uyku haram olmuştu... Gece, yerini gündüze bırakana kadar odanın içinde dört döndüm. Temizlikçiler işe başlamışlardı, kadının biri beni odada görünce

şaşırdı. "İçeri gelin masanın üzerine dokunmadan temizleyebilirsiniz." diyerek dışarı çıktım, biraz temiz hava almak iyi gelecekti... Yakınlarda açık bulduğum bir kafeye girdim, koyu bir kahve beni kendime getirirdi. İkinci duble kahvemi içerken yine onu gördüm... Yanında iki ofis çalışanıyla konuşarak yürüyordu. Komik şeyler konuşuyor olmalılardı başını arkaya atarak gülüşü çok güzeldi. Birden kalbim hızla çarpmaya başladı masanın kenarlarına tutundum tekrar atak geçirmek istemiyordum...

İş yerine doğru yürümeye başladıklarında kalbimin atışı yavaşladı, hemen gidip ilaçlarımı almalıydım.

Arkadaşlarımdan ayrılıp masama doğru yürüdüm, beyefendi daha gelmemiş olmalıydı. Tabi o kadının koynundan çıkıp gelmek zordu... Çantamı öfkeyle masanın üzerine vurdum, Cihan'ı o kadınla görüp bir arada çalışmak çok zor olacaktı. Bir şekilde Zülfü Bey'e istifamı kabul ettirmeli artık kendi yaşamımı kurmaya çalışmalıydım. Dün gece neredeyse her şeyi anlatacak bir de üzerine rezil olacaktım. Aceleden dosyamı odada unutmuştum, o gelmeden almalı son fiyatlandırmaları gözden geçirmeliydim.

Odaya girdiğimde tüm dosyaların gece bıraktığım gibi açıkta olduğunu görünce şaşırdım, masanın arkasında oturup dosyaları inceleyen kişiyi görünce şaşkınlığım daha çok arttı...

"Tamer Bey yanlış odadasınız."

Adam gayet pişkin halde sandalyesini biraz geri iterek bacaklarını masanın üzerine uzattı. Elindeki dosyaya ilgiyle bakıyordu. "Anlamadığın, buradaki her odaya girme hakkım olduğudur."

"Ben sizi anlıyorum da Zülfü Bey'in yasaklarını uygulamaya çalışıyorum, neredeyse gelmek üzeredir. Sabalı saatlerinde azarlanmak hoş olmaz."

Adamın umurunda değildi, ağır hareketlerle masadan kalktı. "Sana daha önce, gel benimle çalış seni her yönden ihya ederim dedim."

Bakışları yapış yapıştı sanki bedenimde solucanlar dolaştı. "Bende teklifinizi kabul etmemiştim. Bir kez ağzımdan hayır çıktımı bu 'hayır' demektir. Şimdi çıkın odadan!"

Adamın gözleri kısıldı sıkıca kolumdan tuttu, elini çekmek için çabaladım. "Zorla veya güzellikle o dolabın şifresini verecek her ne dolap dönüyorsa bana haber edeceksin."

"Asla, patronuma ihanet etmem." Adamın eli kolumdan ayrılmıyordu yarın çürüyeceğinden hiç şüphem yoktu. "Çok fazla oldunuz, sizi çalışanımıza şiddet kullandığımız için şikâyet etmemem için tek bir neden söyleyin?"

"Yalanlarım, sana mı yoksa bana mı inanırlar?"

"Ben ona inanırım," diyen Cihan'ın öfkeli sesiydi. Tamer'in üzerine yürüdü, iki erkek karşı karşıya gelmiş Tamer hâlâ kolumu bırakmamıştı. Canım yanıyordu "Bırakın beni," diye bağırmamla Cihan'ın Tamer'i kuvvetlice itmesi bir oldu, adam yere düştü "Seni uyarıyorum, bir kez daha bu kadının yanına yanaşırsan fena olur!"

Tamer ayağa kalkarak parmağını Cihan'ın burnunun önünde salladı "Geberip gidemedin, hortlayıp geldin pislik. Seni tekrar kalktığın yatağa göndereceğim."

Bu ne biçim düşmanlıktı, ofisin kapısından çıkarken hâlâ küfür ediyor kalçasını ovuşturuyordu. Kırılmış olmasını diledim... Cihan öfkeyle kapıyı arkasından çarptı...

Tamer'in Firuze'nin kolunu tuttuğunu fark ettiğimde içimde kabaran öfke dinmemişti, hâlâ kolunu ovuşturuyordu...

"Canın mı yanıyor? Bakayım"

Üzerindeki ceketi çıkarmaya çalıştığımda öfkeyle elime vurdu. "Kuzenin yetmedi şimdi sen mi başladın... Beni rahat bırakın ikinizin de kadınları var gidin onlarla uğraşın... Yok ya, yok, ben dayanamayacağım, gidiyorum, seni sonsuza kadar terk ediyorum"

"Beni terk etmek mi?" *Aklım karıştı iki günde ne zaman ilişkimiz olmuştu ki beni terk etmekle tehdit ediyordu... Ya içimdeki yanma neydi, neden 'terk ediyorum' sözü kalbimi acıtmıştı.*

"Edemezsin" *Ağzımdan çıkan söze şaşırdım... Öfkeyle ayağını yere vurdu.* "Öyle bir terk ederim ki ne olduğunu bile anlamazsın. Senin yüzünden çektiklerimin haddi hesabı yok."

Ben ne yapmıştım, yaptıysam ne zaman yapmıştım... Gözleri öfkesinden alev gibi yanıyordu, öfke bile bu kadına yakışıyordu... Kapıya yöneldi, şimdi şu an onu kaybedemezdim, kapının koluna elini uzattığı anda döndürüp kendime çevirdim içime damarlarıma işleyen kokusuyla sersemlemiş haldeydim... Duraksadı, bakışları yumuşadı ellerimi kollarında gezdirdim. Sanki ellerim bu kadını tanıyordu... İncecik beline sarıldım, her zaman hayalini kurduğum gibi. Bir şeyler oluyordu, anlamıyordum tek bildiğim bu kadını öpmezsem ölecek gibi olduğumdu. Kırmızı dudakları aralanmıştı. Gözlerim kararı, ben bu dudakların bu kadının özlemi içindeydim. Nasıl olurdu, nasıl? Titriyordu, sanki daha önce hiç öpülmemiş gibi...

Dudaklarımın altında hafifçe açılan dudaklarını hissettiğimde zamanın geldiğini anladım. Bu kadın hep benim olmuştu, hep "benim". Yüreğim 'yıllardır sevdiğin kadın bu' diyordu.

Dudaklarımı daha çok bastırdım, tadı ağzımın içindeydi, özlemini duyduğum tadı. Aralık dudaklarından içeri girdim, tam teslimiyet içerisindeydi kendini bana bırakmış olması arzularımı daha da kamçıladı. Tüm ihtirasımı, isteğimi, hatta nasıl ol-

duğunu bilemediğim aşkımı katarak öptüm, karşılık veriyordu. Kimdi bu kadın kimdi? Bunca tanıdıklığım, bu derin tutkunun sebebi neydi?

Elimi yüzüne götürünce gözyaşlarını hissettim, ağlıyordu. Ufak bir buse kondurarak dudaklarından ayrıldım. Kollarımdan gitmesine daha hazır değildim, parmağımla gözyaşını sildim.

"Sen kimsin Firuze? Seni gördüğüm andan beri aklım karmakarışık, mantıklı bir açıklama bulamıyorum."

"Sana ne anlatsam anlamayacaksın. Hatırla beni Cihan, hatırla. Her gidişinde 'Beni özle olur 'mu?' diyen sendin."

Sözlerle anlatamazdım ilk beni hatırlamalıydı. Kollarımı boynuna sardım daha çok sarıldım beni nasıl öptüyse öpmeye başladım. Sözlerimin şaşkınlığı içinde olduğunu biliyordum. Arkamdaki kapıyı açtım dudaklarından ayrıldım. Öylece kalakalmıştı.

Kapıyı kapatıp gitti, kollarım o olmayınca bomboş kalmış gibiydi. Bana söylemek istediklerini anlamıyordum. Onunla ne zaman tanışmıştım? Daha küçüktü, ben kaza geçirdiğimde on yedi yaşlarında olmalıydı. Hayır, geçmişimde yoktu...

Başıma giren ani sancıyla yere düştüm, ilaçlarım... İlaçlarıma ulaşmalıydım...

Patlayan ışıklar binlerce beyaz ışık çevremde dolanıyordu.

(Dilek dilemeyi unutma küçük kız, güzel bir vücut dile belki kabul olur.)

(Beni duyuyor musun, duyduğunu söyle?)

Çığlıklar... Gencecik bir kızın korku dolu yüzü... Gözümün önünde büyüyordu. Geçen seneler, onunda benim de yalnızlığım. Bir tek beni onun duyması. Zamanla bana alışması... Işıklar patlıyor başım daha çok ağrıyordu şekilleniyordum, benden korkuyordu. Resim, yabancıladığım yüzüm... O ressam beni çizmişti. Onu deli gibi kıskanıyordum. Tek benimdi, benim olmalıydı... Beni gördüğü andaki yüzü... Ona saldırmaları canımı yanmıştı, kendi canım yanar gibi hissediyordum.

"Cihan oğlum ne olur ilacını iç, Firuze ağlayıp durma ambulans çağır."

İstemiyorum, anılarımı kaybetmek istemiyorum. Onu tekrar kaybedemem... Ağlıyordu, bir damla gözyaşına bile kıyamazdım...

Hastane... Başımdaydı, bedenim yatıyor, ben yok oluyorken.

"Beni özle olur mu?" demiştim. O gitme diye ağlıyordu...

Zülfü Bey'in bağırışını duyup odadan içeri girdiğimde ölüyorum sanmıştım. Cihan yere düşmüş kendini oradan oraya savuruyor acıyla bağırıyordu. Hemen yere eğilerek sarılmaya çırpınışlarını durdurmaya çalıştım başarılı olamıyordum. Yine de çırpınırken kendine zarar vermemesi için tüm kuvvetimi kullandım... Yavaştan sakinledi başı kucağımda hareketsiz kaldı. Birden gözlerini açtı...

Başımdaki sesler, ışıklar yok olmaya başladı. Gözlerimi açtım, başım kucağındaydı.

Dedem hâlâ 'ambulans çağırın' diye bağırıyordu, Firuze ağlıyordu, elimi uzattım parmaklarının ucuyla gözyaşlarını sildim. Ona dokunmak, tenimin ısısını yumuşaklığını hissetmek çok güzeldi, harikaydı, inanılmazdı... "Ağlama artık. Bak doğum günündeki dileğin gerçek olmuş çok güzel bir kadın olmuşsun."

Bana söylediklerini, bana 'ruhum'ken söylediklerini hatırlamıştı. Beni hatırlamıştı. Sevdiğim beni hatırlamıştı, eğildim dudağından yumuşacık öptüm. Zulfu Bey şaşkınlıkla bize bakıyordu.

"Hoş geldin ruhum, hoş geldin. Seni nasıl özledim bir bilsen."

"Firuze, Cihan biriniz bana ne olduğunu anlatsın?"

"Sonra dede, biraz sonra. Şimdi Firuze'ye sarılmaya çok ihtiyacım var."

"İlaçlarını iç ruhum sonra konuşuruz."

"Seni unutmak istemiyorum."

"İlaçlarla ilgisi olsaydı, beni hatırlamazdın. Hatırım için iç, sana bir şey olursa bu sefer ben de dayanamam."

Dedemin verdiği ilacı aldım, Firuzemin içirdiği suyu içtim. Başım biraz dönüyor gibiydi, yattığım sıcacık kucaktan kalkmak istemiyordum.

"Dede, senin işlerin yok muydu?" Gözümle çıkmasını işaret ettim, ilk önce şaşkınlıkla baktı, sonra ne demek istediğimi anladı.

"İkinizi de odamda bekliyorum. Ne olduğunu bana anlatacaksınız."

Yüzüm kıpkırmızı kesilmişti. Cihan'ın başını kucağımdan kaldırmaya çalıştıkça inadına daha çok yerleşti. Zülfü Bey'in yüzüne bakamadım. Adamcağız kapıyı kapatırken bile birkaç kez daha bize bakıp kafasını sersemlemiş gibi salladı...

"Utanma Firuzem, biz çok ayrılık çektik, hatta bizim gibisini kimse çekmedi. Hiç kimseden utanmamıza gerek yok."

"Monica ne olacak?"

Gözlerindeki acı dolu ifadeyi görünce kendimden utandım "O da kim, öyle biri şu andan itibaren, hatta seni gördükten sonra bitti. Keşke seni uyanır uyanmaz hatırlasaymışım..."

"Olsun hatırladın ya gerisi hiç önemli değil, kalkabilecek misin?"

Kolundan tuttum, yerde çırpınırken gördüğümde tekrar bir şey olacak diye çok korkmuştum. Koltuğa oturdu, yanına oturmam izin vermedi, kucağında boynuna sarılmış haldeydim.

"Şimdi içeri birisi girecek," diye yalandan mızıldandım...

"Değil bir kişi, ordu girse umurumda değil. Dile kolay yedi sene sana dokunamadan yaşadım. Bir saniye ayrı kalamam artık." *Yüzümü boynuna gömdüm daha önce alamadığım kokusunu ciğerlerime nakşettim... Misler gibi kokuyordu, teninin sıcaklığı kokusu bana çok yabancıydı yine de bir o kadar tanıdık, alışıldık geliyordu. Bu kadın benimdi, her zaman öncemde sonramda, ilelebet sonsuza kadar. Hatta sonsuzlukta da benimdi.*

"Şaşkın ben kucağındayken nasıl iş yapacağız onun da formülünü bul"

"Şimdi değil, bu gün değil Firuzem, sana yapışık gezeceğim yarın bir şeyler düşünürüz. Sen zayıflamışsın, böyle bırakmadım seni. Nerde benim dolgunluklarım..."

"Sen gidince çok kötü oldum, yemek yiyemedim. Sensiz boşlukta kalmış gibiydim."

"Ben sebep olduysam seni besler eski haline tekrar getiririm."

"Sen bana geri döndün ya, istediğin gibi olurum."

Birden aklıma birlikte kahvaltı ederken yaptığı telefon görüşmesi geldi. Bensiz kaldığı zamanlarda sevgilisi olmasını düşünemiyordum. "O gün telefonda konuştuğun kimdi?"

Yüzü pembeleşti, bakışlarını gözlerimden kaçırdı. "Telefon kampanyası için aramışlardı seni kıskandırmak istedim."

Parmak uçlarımla yüzünü kaldırdım. "Başarılı da oldun, akıllı Firuze ya Sami, dur hatırladım Araştırma yaptığımız gazetede çalışan babanın arkadaşıydı. Ya o yakışıklı tamirciyle aranda ne var?"

"Hiçbir şey yok. Nişanlısı var sadece sohbet ettik."

"Benden sonra kimse olmadı değil mi?"

"Olmadı."

"Bu güzel, hasretinden yandığım dudakları kimse öpmedi değil mi?"

"Sadece sen öptün seni severken nasıl başkasıyla olduğumu düşünebilirsin." Gerçi o beni severken başkasıyla birlikte olmuştu ama hafifletici sebebi vardı; beni hatırlamamıştı...

"Güzel..."

Kucağıma iyice çektim, benim olanları öpmemem için hiçbir sebep yoktu. O dolgun dudaklar ağzımın içinde şeker gibiydi.

"Dedenin yanına gitsek mi, adamcağız meraktan ölüyordur."

"Senden ayrılmak istemiyorum, böyle oturmaktan çok memnunum"

"Farkındayım ne kadar memnun olduğuna ama ne yeri ne zamanı sevgilim."

"Biliyorum, bu gece seninle geleceğim ailenle konuşmalıyım. Evlenmemiz gerekiyor, hemen."

"Artık ailemle oturmuyorum."

"Of işte bu çok kötü kim engel olacak bana, senin yalnız olduğunu bilerek başka yerde kalamam."

"Monica ile ayrılmalısın, kadın senin için ülkesini bırakıp gelmiş."

"Bu durum için özür dilerim, seni hatırlasaydım asla başka bir kadın olmazdı."

"Biliyorum sevgilim, şimdi çok daha fazla eminim."

İstemeyerek kucağımdan kalkmasına izin verdim, ayrılmasına izin vermedim. Elini tuttum onu hissetmekten başka düşüncem yoktu. Dedemi odasında resmen volta atar bulduk, ellerimize baktı, aynı koltuğa yan yana oturduk.

"Anlatın bakalım, ne tarafından düşünürsem düşüneyim işin içinden çıkamadım. Siz daha önce karşılaşmadınız, daha dün görüp de bu kadar sevda olmaz."

"Ben yedi senedir bu kadına sevdalıyım dede."

"Nasıl olur oğlum, imkânsız."

Firuzemin elini bir saniye olsun bırakmadan hikâyemizi anlattım. Eksik bıraktığım yerleri de o tamamlıyor, iki ağız tek bir ses çıkarır gibi konuşuyorduk. Dedemin yüz ifadesi şekilden şekle girerek hiç sözümüzü kesmeden dinlemişti. Bir ara göğsünü tutunca endişelendim, benim yüzümden hastalanmasını istemezdim.

Firuze de durumunu görmüştü hemen yanımdan kalkarak suyla birlikte dedemin ilaçlarını uzattı... Tekrar yanıma gelip oturdu hemen elini tuttum, dedem birleşmiş ellerimize baktı ikimizin yüzünde aynı duyguları görmüş olmalıydı. Bir an gözlerini kapadı, sonra açıp yukarı baktı.

Zülfü Bey tavana o kadar uzun süre baktı ki "İyi misiniz?" diye sorma ihtiyacı hissettim, baktığı yere bakmış hiçbir şey görememiştim, dudakları kıpırdıyordu. İki elini yüzüne getirerek sıvazlayınca dua ettiğini anladım hemen sustum... Yüzüme bakıp gülümsedi...

"Allah bir şekilde sizi birleştirmiş, yedi senedir torunum uyuyor diye üzülürken sen hayatını yaşıyormuşsun da haberim yokmuş. Bu güzel kızı niye işe aldım biliyor musun, uyanma aşamanda yanındaydım ağzından çıkan ilk söz Firuze oldu, İsmini iş başvurusunda gördüğümde aklıma sen geldin, ağzından çıkan o isim. Firuze'yi bilerek almadım sadece rastlantı. Belli ki Firuze bilerek gelmiş niye olanları bana anlatmadın kızım."

"İnanır mıydınız efendim, doğaüstü bir şeydi yaşadıklarımız. Ben senelerce anlattım kimse inanmadı, siz de inanmazdınız."

"Haklısın kızım, inanılacak gibi değil."

"Dede anlamışsındır, yarın Firuzemi isteyeceksin. Bir gün daha ondan ayrı kalamam."

"Olur torunum, büyükannene söylerim çok sevinecek. İlk önce senin hayata dönüşün için vereceğimiz partide nişanınızı kutlar evleneceğinizi açıklarız. Sonra da düğününüzü yaparız."

"Dede ne yaparsın nasıl edersin bilmem, yok nişandı, beklemeydi ben uğraşamam hemen nikâhımızı yapalım, sonra düğününü yaparız."

"Cihan utandırıyorsun beni." İçimden yaşasın konuş sevgilim, bastır sevgilim diye bağırıyordum, kulağıma eğildi...

"Numaradan utanmış gibi yapma, seni iyi tanıdığımı unutuyorsun küçük asistan," diye fısıldadı. Doğru, beni çok iyi tanıyordu. Utangaç bir gülümsemeyle gözlerimi kırpıştırdım.

Gülmeye başladı. "Dede biz gidiyoruz, ilk işimiz nikâh için başvurmak olacak. İşlemleri hızlandırmak sana ait."

El ele dışarı çıktık, ikimizde gülüyorduk. Bir, sabah içinde olduğumuz durumu düşündüm bir de bu halimizi. Anlık değişimlerle mutluluk gelmişti.

Garajda biraz ikilem yaşadık sonra ikimizde kendi arabalarımıza bindik. Evime doğru yola çıktık. Monica meselesi eski yunan efsanelerinde yazılan Demokles'in kılıcı gibi başımın üzerinde sallanıyordu. Kadın ayrılmamak için her şeyi yapacaktı... Yolda Cihan'a telefon açtım...

"Ruhum git ve Monica ile konuş."

"Şimdi olmaz."

"Tam zamanı aşkım evimi öğreneceksin. Seni bekliyor olacağım, hiçbir takıntın olmadan gel."

"Beni özle olur mu?"

"Ben seni her zaman özledim."

Eve girene kadar bekledim, güvenlikli sitede oturması hoşuma gitmişti. Kapıya benim geleceğimi, istediğim saatte sorgusuz gireceğimi tembihledi. Kapı numarasını söyledikten sonra, yedek anahtarını elime tutuşturdu.

"Artık ruh değilsin anahtara ihtiyacın var," dedi binasından içeri girdi. Hemen gitmeli dediğini yapmalıydım.

Kolay olmayacaktı. Otele gittiğimde Monica'nın barda olduğunu öğrendim. Yanına gittiğimde sarhoştu... Barmene daha fazla içki vermemesini işaret ettim. Anlamıştı başını salladı...

"Konuşmalıyız!" *dediğimde öylesine baktı, barmene dönerek eliyle boş bardağını işaret etti...*

"Seninle konuşmak istemiyorum, değiştin. Buraya geldiğimizden beri değiştin. Gidelim Cihan geri dönelim."

"Konuşmalıyız, beni dinlemelisin."

"Geri dönelim."

"Gidemem, burası benim yuvam. Monica beklentilerimiz olmadan bu ilişkiye başladık. Birbirimize hiç söz

vermedik. Yatak haricinde birbirimizle uyum sağlamadığımızı biliyorsun."

"Sen olmasını istemedin, cinsellik harici hiç benimle beraber olmadın. Seni seviyorum Cihan."

"Lütfen yapma Monica, ikimizin bir geleceği olamaz."

"Nasıl olmamı istersen öyle olurum, lütfen söylemek istediklerini ertele. Sana uyum sağlamaya çalışacağım."

"Seni seven bir erkeği hak ediyorsun, güzellikle ayrılalım. Benimle çok üzülürsün."

"Benden ayrılamazsın, hamileyim."

Tanrım başka söyleyecek yalan bulamamış olmalıydı. Birçok kadının erkeği mecbur bırakmak için söylediği dünyanın en eski yalanını kullanmaktan çekinmemişti "Bu saçmalığımı öne sürüyorsun? Başka bahane bulamadın mı?"

"Nedenmiş? Beş aydır birlikteyiz hiç korunmadık."

"Babanla çok samimi olduğumu biliyorsun, onunla ne konuştuğumu biliyor musun? Bir torun sahibi olamayacağından bahsetti. Neden diye sorduğumda, senin çocuklardan nefret ettiğin için, ameliyat olup bu işi kökten çözdüğünü söyledi. Sence aptal mıyım? Sadece seks için birlikte olduğum kadınla korunmadan ilişkiye girer miydim? Bu iş çirkinleşmeden bitsin."

"Kolay değil benden bu kadar çabuk ayrılamazsın."

"Son iki aydır zaten zoraki yürütüyorduk."

"Doğru benimle hiç kalben birlikte olmadın, ilişkimiz hep yüzeyseldi."

"Bak ne güzel söylüyorsun, sen de gerçeklerin farkındasın. Yarın gelir seni havaalanına götürürüm."

"Beni yukarı çıkar, son kez seninle olmama izin ver."

Ağlıyordu beş aydır benim yanımda olan kadını nasıl bu halde bırakabilirdim. Aklım Firuzemdeydi, koluna girdim odaya çıkarttım. Boynuma sarıldı. Öpmeye, beni heyecanlandırmaya çalışıyordu. Artık imkânsızdı, yatağa yatmasını sağladım uyuyana kadar başında bekledim, çok geçmeden sızdı.

Duşa girdim başka bir kadının üzerime sinmiş kokusuyla sevdiğimin yanına gidemezdim. Üstümü giyindim, otel odasında bana ait ne varsa topladım, son kez Monica'ya baktım.

"Üzgünüm Monica, uyandığımda sevdiğimi hatırlamış olsaydım. Sen bu halde olmayacaktın."

Odadan çıktım beş aylık ilişkimi geride bırakırken içimde hiç üzüntü yoktu. Yaşanan beş ayın pişmanlığı vardı...

Yedi ay evvel uyandığımda ne olduğunu bilmemenin şokunu yaşamış geçirdiğim ataklarla bitkisel hayatın kıyısından defalarca dönmüştüm... Dedem uyandığımda yanımdaydı, çok bitkin hatta olduğundan yaşlı görünüyordu. Bu kadar çökmüş görünmesini kazaya yorumlamıştım, ilk sorduğum Feyza olmuştu...

"Dede Feyza nasıl?"

"Çok iyi oğlum."

"Oh, kaç gündür hastanedeyim?"

"Oğlum" dediğinde acayip bir şeyler olduğunu anlamıştım... Dedemin yüz ifadesinde sevincin yanında üzüntü de vardı... Kollarım yerindeydi, bacaklarımı hissetmeye çalışmıştım. Bacaklarımın yerinde olduğunu anladığımda duyduğum rahatlama inanılmazdı... Yüzüm parçalanmış olabilir miydi, elimle yokladım her hangi bir eksiklik yok gibiydi... "Dede ne oluyor?"

"Kazayı hatırlıyor musun? Ya da öncesini?"

"Neden hatırlamayayım arkadaşlarla eğlencedeydik. İşte ki

başarımı kutlamak için toplanmıştık... Gece çok güzeldi ortama tek uymayan Tamer'di üst üste içki içiyor Feyza elinden almaya çalıştıkça kızıp küfrediyordu. Birkaç kez yanlarına gidip engel olmayı düşünmüş sonra vazgeçmiştim. Tamer sadece içki içmiyordu, bir süre sonra ulu orta kadınlarla da flört etmeye başladı. En sonunda olan oldu Feyza Tamer'le kavga etti, çok ağlıyordu, yanıma gelerek evine götürüp götürmeyeceğini sordu. Kızın hali gerçekten içler acısıydı, götürmeye karar verdim motorla yola çıktık."

"Kazayı?"

"Hayal gibi hatırlıyorum, çok hızlı değildim. Yağmur çiselemeye başladığından her zamankinden çok daha dikkatliydim... Ne olduysa birden bire oldu. Dede benden ne saklıyorsun Feyza ölmedi değil mi?"

"Ölmedi oğlum gayet sağlıklı."

"Peki, ne var söyle sende kurtul bende kurtulayım."

"Sen çok ağır yaralandın, başından aldığın darbe komaya girmene neden oldu uzun süredir uyuyorsun."

"Ne kadar uzun, bir hafta, bir ay ne kadar dede"

"Oğlum sakin olmak zorundasın, senin yaşaman bir mucize."

Yatakta dikilmiştim, kolumda olan serumu çıkarttım, daha fazla bir şeyler vardı. Monitöre bağlı kabloları vücudumdan sökünce doktorlar odaya girdi... "Sakin olun Cihan Bey"

Dedeme baktım "Ben Türkiye'de değil miyim, bu adamlar niye İngilizce konuşuyorlar."

"Cihan sakinleşmezsen söylemeyeceğim," dedi, tekrar yatağa yattım. "Her ne varsa söyle dede lütfen, yaptığın resmen işkence."

"Yedi senedir komadaydın," dediğinde şok geçirmiş olmalıyım, doktorlar çevremde koşturuyor hemşireler iğne hazırlıyordu. "Hayır," diye bağırmış iğne yapmalarını engellemiştim, yeterince uyumuştum daha fazla uyumak istemiyordum...

"Dede şaka yaptığını söyle, yedi sene ..."

Dedem başını iki yana salladı. Kimsenin dokunmasına izin vermeden yataktan kalkmış, yürümekte başarılı olamamıştım... Bacaklarım bedenimi taşımamıştı, yine de inatla lavaboya gitmek için emirler yağdırınca, dedemle doktorun yardımıyla aynanın önüne gelmiş, dedemin doğru söylediğini gözlerimle görmüştüm... Korkuyla yüzüme dokunmuştum, aynadan bakan adam ben değildim... Avurtlarım çökmüş, bedenim küçülmüştü yaşlanmıştım yedi sene, tam yedi sene... Beynim durmuş gibiydi kaç yaşındaydım ben, parmaklarımla hesaplamaya çalıştım ellerim bile iskelet eli gibiydi. Yirmi dört yaşındayken birden bire hiç yaşamadan otuz bir yaşına atlamıştım. Kimse tutamadan yere yığılmış, uzunca süre kendime gelememiştim...

Tekrar gözümü açtığımda dedem yine yanımdaydı. "Kaza hakkında ne biliyorsun, vuran kişi yakalandı mı?"

"Yakalanmadı, yakalanamadı."

"Vur kaç ha, hayatımdan yedi sene çal ve kaç..."

"Kaza olmadığını düşünüyorum."

"Neden?"

"Görenler var, araba hızla üzerine sürülmüş."

"Görenler varsa nasıl bulunmaz."

"Plaka sahteymiş, bu yüzden kaza değil diye düşünüyorum. Biri veya birileri seni öldürmek istedi ama bunca senedir bulamadım."

"Kim olabilir, benim hiç kimseyle sorunum yoktu."

"Bilmiyorum oğlum, uyandığına göre bir an önce iyileşmeli kendine gelip tekrar işlerin başına geçmelisin. Ben çok yaşlandım."

Dedem gerçekten yaşlanmıştı, aramızdaki tek fark onun yaşayarak yaşlanmış olmasıydı. Bense yaşamadan, sevmeden bir kadının aşkını hissedemeden, bir kadın bedeninin sıcaklığına sahip olamadan, kötü veya iyi hiçbir anıya sahip olamadan, gülemeden eğlenemeden boşa giden yedi koca yıl geçirmiştim.

Dedem biraz kaldıktan sonra Türkiye'ye geri dönmüştü, uzunca süren hareketsiz yatak hayatından sonra kaslarım çok

zayıftı hızla toparlanmalı, kalan hayatımı yaşamaya başlamalıyım diye düşünmüştüm. Her şeye aç haldeydim. Fizyoterapistlerin, psikologların yardımıyla günlük yaşama uyum sağlamaya yoğun kas çalışmalarıyla, sağlıklı yiyecekler ve spor sayesinde vücudum toparlanmaya başlamıştı... Gün günden iyileşmiş dünyada ve Türkiye'de ne değişiklikler olmuş hızla öğrenmeye başlamıştım. İçimde çok büyük bir boşluk vardı, sanki bir şeyleri yarım bırakmışım gibi hissediyordum.

Annem ve babaannem bile kendime geldiğimi bilmiyordu, dedemden başka kimseyle konuşamıyordum. Niye annemle konuşamadığımı sorduğumda "Kadın kısmı sevincini içinde tutamaz en ufak açık hayatını tehlikeye sokar diye korkumdan söylemiyorum, iyi olduğunda kendini koruyabilirsin" demişti. Hak vermiştim, bir kez öldürmeye teşebbüs eden yine yapmaktan çekinmezdi... Önemli olan kimin olduğunu bulabilmekti. Tamer'in Feyza ile evlendiğini öğrendim, Feyza için mutlu olmuştum sevdiği adamı nihayet elde etmişti Tamer'in yedi sene öncesinden çok daha iyi olduğunu umut etmekten başka çarem yoktu.

Kendi başıma yürümeye başlayıp biraz toparlandığım sıralarda. Kliniğin sahibinin kızı Monica ile tanışmıştım, hoş kadındı oldukça seksiydi... Her fırsatta yanıma geliyor ilgisini belli ediyordu. Bir gece teklifsizce odama gelip hasta yatağımda koynuma girdi, yedi senenin açlığı bedenimde dinmeye başladığında içimde bir şeyler bu ilişkinin yanlış olduğunu söylüyordu. Bedenim doysa da ruhum doymuyordu...

Sık sık ataklar yaşıyordum, ani bayılmalarım oluyordu. Minik ışık patlamaları bölük pörçük sözler bu ışıklara eşlik ediyordu. Kendime geldiğimde hiçbir şey hatırlamıyordum. Zamanla ataklar azaldı vücudum iyice kuvvetlendi. Yedi sene uyumuş, hızla toparlanmış biri nasıl görünüyorsa bende öyleydim... Hastane dışına çıktığımda karşı cinsin bakışlarından düzeldiğimi anlıyordum, bu bakışlar güvenimi geri getiriyordu. Uzun

saçlı kumrallara ilgim çok fazlaydı niye ilgi duyuyordum onu bile anlamıyordum. Ülkeme gitme zamanım geldiğinde sanki kavuşmak istediğim biri varmış gibi hissetmiş, annem ve babaannemdir diye düşündüğümde kalbim "birisi daha" demişti. Kim olduğunu bir türlü hatırlayamadığım birisi daha...

Ülkeme gelip, havasını soluduğumda çok mutlu olmuştum. Uyuduğumdan beri trafik inanılmaz derecede fazlalaşmış, inşaatlar göğe doğru büyümüştü... İstanbul benim zamanımda bu kadar fazla yüksek binaya sahip değildi. Monica 'bende seninle geleceğim' diye tutturunca hiç düşünmeden 'olur' demiştim. Yanımda çalışabileceğini söylediğinde gülmüştüm, yarayabileceği tek bir iş vardı.

Monica'yı otele yerleştirerek eve gitmiş, beni yıllar sonra gören annem ve babaannemin fenalaşmalarına neden olmuştum. Dedem her ne kadar önceden uyarsa da beni gerçekten görene kadar inanamamışlardı.

Dedem eski asistanının yerine yenisini aldığını, isminin Firuze olduğunu laf arasında söylediğinde sanki yine atak geçirecek gibi olmuş ilaçlarımı almıştım. Firuze ismine neden tepki verdiğimi o an için anlamış değildim. Yol yorgunluğu diye düşünmeyi tercih etmiştim. Onu ilk gördüğüm an masasının üzerine başını koymuş uyuyordu... Kalbim hızla atmaya başlayınca sinirlenmiştim, sinirle tekrar atak geçirmek istemiyordum. Bağırdığımda, birden kalkmış bana "ruhum" diye seslenmişti. O sesleniş sonrası adımı söylemesine, sanki çok özlediği birine kavuşmuş gibi sevinçle bakmasına anlam verememiştim. Ta ki kendime gelip onu sevdiğimi hatırlayana kadar...

Şu an bildiklerimi daha erken hatırlayabilseydim yukarıda sızmış vaziyette yatan kadını ve Firuzemi üzmemiş olurdum. Düşündükçe beynim uyuşuyordu peki ya Firuze de başka birini bulsaydı, ya başkasına âşık olsaydı; ben delirirdim.

Ömrüm oldukça seveceğim kadınla yeni yaşamıma başlamaya gitme zamanım gelmişti. Son kez arkama baktım geleceğim beni bekliyordu...

Otelden çıkıp arabama bindim, sevdiğime kavuşma anımdı. Arabamı dikkatli ama hızlı kullandım evinin önüne geldiğimde çok mutluydum...

Sorunsuz içeri girdim, kapısını açarken ellerim titriyordu. Sakinleş dedim kalbime, sakinleş...

Anahtar sesini duyduğumda kalbim yerinden çıkacak sandım, saatlerdir onu bekliyordum. İlk saat onun için hazırlanmakla geçti, güzel olmalıydım. Yemek hazırlayıp banyomu yaptım, görüp de ani bir kararla aldığım oldukça açık elbiseyi cesaret edip de hiç giyememiştim. Sanki bu gün için almıştım, şarkılar söyleyerek masayı hazırladım.

Bekliyordum, zaman geçtikçe üzülmeye başladım. Ayrılıklarının kolay olmayacağını biliyordum biraz daha zaman geçti, bu sefer endişeler başladı. Ya Monica Cihan'ı vazgeçirdiyse, gelmeyecekse... Belki de onu sevdiğini anlamıştı... Düşündükçe karamsarlaşıyordum derken kapının sesini duydum gelmişti. Sevinçle kapıya koştum...

"Hoş geldin ruhum!"

Ne güzeldi Firuzem; bahar gibi, güneş gibi. Yüzündeki tebessüm için dünyaları yerinden oynatırdım, "Hoş bulduk aşkım.

Bu adam ne güzel bakıyordu, ellerim kendiliğinden ona doğru uzandı. Tutarak kendisine doğru çekti, kollarının sarılmasının vücudunun sıcaklığını duymanın verdiği his çok güzeldi. O kadar çok sarıldım, o kadar sıkı sardı ki, kalp atışlarımız birbirine karıştı.

Beni kendinden kol boyu uzaklaştırdı. Gözleri bedenimde dolaşıyordu.

"Aç mısın? Sana yemek hazırladım."

"Açım ama yemeğe değil sana açım Firuzem" Güzelim saçlarını açmıştı, her zaman çok beğendiğim saçları omuzlarından sırtına dökülüyordu. Bir tutamı yüzüne salınmıştı, saçını okşayarak geriye attım. İncecik ip askılı kıyafeti vücudunun kıvrımlarını gizlemektense çok daha fazla belli ediyordu.

"Benim için hazırlandın..."

Yüzü kızardı "Senin için hazırlandım..."

"Bu gece sevgilim, sadece birbirimizi hissedeceğiz. Yedi senenin, son beş yılı sana duyduğum ihtirastan kavrulmakla geçti. Bir iki gün daha yanmaya razıyım, hak ettiğin gibi beyaz gelinlikler içinde alacağım seni. Kocan olarak birbirimize sahip olacağız. Bu sözümde durabilmem için ne olur git üzerine daha kapalı, mümkünse çok kapalı kıyafetler giy. İradesine sahip bir erkek görüntüsü vermeye çalışsam da, sana olan özlemim her an irademin tuz buz olmasına neden olabilir"

"Bir kerecik de olsa öpmeyecek misin?"

"Giyin gel, çok kapalı olsun. Ayaklarına bile çorap giy. Ancak o zaman sadece öperek bırakabilirim seni... Umarım yani."

Hala gözleri vücudumda dolaşıyordu. Her ne kadar bu gece onun olmak için hazırlanmış olsam da sözleri beni çok mutlu etmişti.

"İradem zayıflıyor, koş Firuze koş."

Koşarak gitmedim, elbisemin yarı saydam olduğunu vuran ışıklarla gölgeli de olsa vücudumu belli ettiğini bilerek yürüdüm. Benim için çok daha fazla yanmasını istiyordum. Çok daha fazla... Başka bir kadın asla düşünmemeliydi, düşünmemesi için ne yapmam gerekiyorsa onu mutlaka yapacaktım.

Eşofmanlarımı giyerek geldim, dediği gibi çorap da giydim. Her zaman ayaklarımı çok beğendiğini söylerdi, hazırladığım yemekleri ısıttım. Birlikte masaya oturduk...

"İlk kez yaptığım yemekleri tadacaksın, bakalım beğenecek misin?"

Annemin elinin tadını aldığımı biliyordum. Onu yemek yaparken seyretmeyi severdim. Çok özenir "bir kadın, yemeğiyle pişmeli" derdi.

Ruhumun yüzündeki keyifli halden amacıma ulaştığımı anladım. Ben evden ayrılınca, babam defalarca gelmiş ona da yemek pişirmiştim. "Annen gibi lezzetli yapmışsın," demişti.

"Ellerine sağlık, yemeklerin çok lezzetli olmuş, sırf bu yüzden bile seninle evlenirdim."

"Başka bir şeye gerek yok o zaman, sırf yemeklerim sana yetecek."

"Az sus istersen geveze kız, yetmediğini her an gösterebilirim. Sabrımı sınama hadi masayı toplayalım üstüne de birer kahve içelim."

Masayı birlikte toplamak, toplarken de birbirimizden ufak öpücükler çalmak çok güzeldi. Hayallerimin gerçekleşmesinin mutluluğu içindeydim.

"Firuzem nerede oturmak istersin?"

"Sen nerede istersen benim için uygundur, yeter ki seninle olalım."

Etrafıma baktım orta büyüklükte salon ve açık mutfaktan oluşuyordu. Kısa koridor sonunda banyo ve yatak odası olan mini daire hoş dursa da küçüktü.

"Ev aramak uzun sürer ilk başlarda burada oturabiliriz. Sonra gönlümüze göre ev alırız."

"Siteyi beğendiysen arka kısımda büyük bloklardan bağımsız iki katlı bahçe içinde evler var. Birkaç tanesi boştu beğenirsen oradaki evlerden birine geçebiliriz."

"Yarın bakalım, sen beğenmiş gibisin."

"Merak edip dolaşmıştım."

Vakit oldukça geç olmuştu, Firuze başını yasladığı omzumda neredeyse uyumak üzereydi. Kucağıma aldım içeriye doğru yürüdüm, bu ne güzel hisli. Yatağa yatırdım hemen kenara kaydı, yastığı görünce şaşırdım.

"Bu ne böyle?"

Gözlerini zor araladı. "Sensizliğe dayanamıyordum, resimlerini yastık kılıflarına bastırdım. Sarılınca sen hiç gitmemişsin gibi geliyordu."

Üstümü çıkardım yanına uzandım. Hemen kollarımın arasına sığındı. Biraz daha kendime çektim, önceden uykusunun arasında bana doğru döner, kolunu bacağını üstüme atardı. Öyle gibi görmeye çalışsam da çarşafa değdiğini bilmek beni üzerdi. Bacağını kolunu üzerime aldım, vücudunun yarısından fazlası üzerimdeydi, yıllarca bu anın hayalini kurmuştum. Ona böyle 'gerçekten sarılarak' uyuyabilmenin. Güzel saçlarını okşayarak uykuya daldım.

Uykuyu sevmiyordum, yeterince uyumuştum. Gün ağarırken ben, sevdiğim kızı seyretmekten haz alıyordum. Uykucuydu, bir uyudu mu uyandırmak zor olurdu. Derse, işe geç kalacak diye yapmadığım kalmazdı... Gece üzerine giymesi için zorladığım ve bende sıkıca sarıldığım için ter içinde kalmıştı. Saçlarını geriye ittim boncuk boncuk terlemişti.

Kokusunu duymak, teninin sıcaklığını hissetmek çok güzel olsa da, sevgilim isilik çıkarmak üzere gibi duruyordu. Uykusunun içinde bile öfleyip püflemeye başlamıştı. Soğuk havalarda bile incecik dolaşmaya, minicik geceliklerle yatmaya bayılırdı.

Kalktım çay suyunu koydum, kahvaltılıkları çıkarıp masayı hazırladım. Şimdi uykucuyu uyandırma zamanıydı. Buzluktan elime buz aldım elimin sıcaklığıyla soğuk damlalar yüzüne akmaya başladı.

Birden gözlerini açtı "Yeter senin için çektiğim eziyet, yandım, piştim mahvoldum."

Evet, huysuzdu... Uyanınca daha da huysuz olurdu. Bayılı-

yordum ben bu kıza, birden üzerindeki kalın eşofmanı çıkardı.

"Geceden beri ben işkence çekiyorum, şimdi de sıra sende."

Soyunarak yürümeye başladı; üst çıkmıştı, alt da hemen yeri boyladı, sutyeni özellikle başıma fırlattı. Havada yakalayıp dudaklarıma götürdüm...

"Ötekini de çıkar tatlım, harika gidiyorsun."

"Onu, evlendiğimiz gece kendin çıkarırsın," deyip banyoya girdi of şimdi ruh olmak vardı girer seyrederdim, haberi bile olmazdı.

Çayları bardaklara koydum. Etek, ceket giymiş olarak geldi yüzündeki hafif makyajla çok güzel görünüyordu. "Bu ceketin içinde bir şey yok mu?"

"Özelliği bu, gömleksiz giyilmesi."

"Ama tek düğme tutuyor ya koparsa."

"Kopmaz kaçıncı giyinişim bir şey olmadı."

"Gel bakayım yanıma, düğme sağlam mı kontrol edeceğim."

"Cihan düğmem gayet sağlam işe geç kalıyorum."

"Güzelim patronun yanında, merak etme maaşından kesmem."

"Senin benim patronum olmadığını kendin söyledin. Ben dedenin asistanıyım."

"Kim demişse onu ayıp etmiş, sen benim asistanım, sevgilim, karım her şeyim birden olacaksın."

"Demek istiyorsun ki, hep sana hizmet edeceğim."

"O ne demek güzelim, geceleri tüm hizmeti ben vereceğim. Şimdi gel şu düğmeyi kontrol edeyim."

"Sana çok sabit fikirli diyen oldu mu?"

"Olmadı."

"Ben söylüyorum, çok sabit fikirlisin, niye taktın düğmeme."

"İşte bundan."

Ceketimden tutmasıyla düğme açılıverdi, içimdeki sutyenle kaldım "Böyle takılır da, ceketin açılırsa benim olanları herkes görür, uslu kız ol içeri git. Ya üzerini değiş ya da içine bir şey giy."

Ellerimi de gözlerimi de ondan ayıramıyordum. Göğüsleri o kadar dolgun gözüküyorlardı ki, dayanamayıp öpmek için eğildiğimde kollarımdan kaçıverdi.

"Yasak koyan sensin ruhum, sözünde durmalısın. Dudaklarımdan başka her yerim sana yasak."

İçime ince yarım penyelerimden giyip düğmemi iliklediim, ne adamdı beklemesi tutmuştu... En nihayet kahvaltı etmeye başlamıştık.

"Sen işe git ben birazdan gelirim, otele uğramam gerek."

Dün gece hiçbir şey sormak istememiştim, gelmesi yetmişti. Beş ay süren oldukça yakın ilişkinin bıçakla kesilip atılır gibi bir anda bitmesini bekleyemezdim.

"Firuze bir şey sormayacak mısın bana." *Tepkisiz duruyordu, başka kadın olsa elli kere soru sorması gerekirdi.*

"Gerek olduğunu düşünmüyorum, çarçabuk bitemeyeceğinin farkındayım. Bu yüzden sabırlı davranıp susmayı tercih ediyorum. Ama bu durum biraz daha uzun sürecek olursa ne yaparım hiç bilemem."

"Böyle düşünmene sevindim acaba beni hiç kıskanmıyor mu diye üzülmeye başlamıştım."

"Bundan sonra başkalarına yan gözle bak, işte o zaman kıskançlık neymiş göreceksin. Baştan konuşalım, sonra aramızda sorun olmasın; ne yaparsan aynen karşılığını bulacaksın. Ben erkeğim bakarım, yaparım sözleri bana uymaz. Sen kendinde hak görürsen ben de görürüm, karşılıklı sadakat isterim."

"Vay benim ufaklığım büyümüş."

"Eşitlik hakkımız, söke söke alırız. Hadi çok sallandık vakit geç oldu."

Dışarıya çıktığımızda çevreme bakındım, site gündüz gözüyle çok daha güzeldi. Sonra dediği eve bakabilirdik, arabalarımıza binmeden öpüşerek vedalaştık. Ayrı yönlere doğru hareket ettik, bu ayrılığımızın son olmasını diledim.

Monica otelde değildi, odaya girdiğimde kıyafetlerinin dolapta olduğunu gördüm telefonlarına cevap vermiyordu. Zaman geçiyor hiç bilmediği bu ülkede nereye gitmiş olabileceğinin endişesini yaşıyordum. Yarım saat sonra, otelden içeri girdi. Yarı sarhoş halde bir adamın kollarındaydı, beni görünce bağırmaya başladı.

"Neredeydin, neden beni bırakıp gittin?"

Adama baktım "Taksiciyim, saatlerdir anlamadığım konuşmaları dinleyip durdum, dediklerinden sadece bu otelin adını anladım, paramı verin beni bu kadından kurtarın," *dedi.*

Koluna girdim, şoför oldukça fazla para istedi, abi inanmazsan taksimetreye bakarsın deyince, istediğinden daha fazlasını eline tutuşturdum. Başına kötü bir şeyler gelmeden getirmesi iyi olmuştu.

Kıyafetleriyle duşa soktum, biraz ayılır gibi oldu.

"Çık dışarı, dediğini yapıp şimdilik gideceğim. Ülkene gelmen değişmene neden oldu. Sana nefes alman için süre veriyorum. Kısa zaman sonra yine geleceğim. Bir kez daha oturup konuşacağız. İstediğin gibi hareket et, istersen her önüne gelen kadınla birlikte ol. Eninde sonunda bana geri döneceksin."

Bir şey söylemedim. Anlayamadığı aramızda seksten başka bir şey olmadığıydı. Biraz düşündüğünde doğru söylediğimi anlayacaktı.

Bekledim, hazırlanmasına yardım ettim. Bileti aldım havaalanında birbirimize sadece "Hoşça kal" dedik. "Seni son kez öpmek istiyorum," dediğinde sadece yanağımı uzattım. Sevgilimin eşitlikçi sözleri hâlâ aklımdaydı. Ben, onunla ilgilenen erkeğin yanağından öpmesine bile müsaade etmezdim.

Bavullarını teslim ettim, uzaklaşırken arkasından baktım. Senelerdir özlediğim, beklediğim geleceğime geniş adımlarla yürümeye başladım. Sevdiğim beni bekliyordu...

Yolda giderken durduğum kırmızı ışıkta beklerken gördüğüm kuyumcular ve yanındaki mağazalar, senelerdir birlikte olmamıza karşın ona hiçbir hediye almadığımı hatırlattı.

İlk kuyumcuya girdim, en güzel taşlı yüzüklerini göstermelerini, mümkünse Firuze taşlı olan bir yüzük istediğimi söyledim.

Elemanlar koşturuyorlardı. Ellerine olmayanı son hız tedarik etmeye çalıştılar. Onlar istediğim gibi mücevherleri getirtirken ben de yan mağazalarda, sevgilime ufak tefek hediyeler bakmaya başladım...

Telefonum çaldı, Firuzem arıyordu.

"Özledin mi beni aşkım?"

"Cihan çabuk gel, deden kaza geçirdi."

Sesindeki telaş ifadesinden korkmuştum, elimde ki paketleri gelişi güzel arabamın içine attım. Hareket ettim...

"Ne oldu? Panik yapmadan anlat, yoldayım."

"İş yerine gelme, ambulans geldi. Hastaneye kaldırıyoruz."

"Nasıl, nerede kaza geçirmiş?"

"Asansör birden bozuldu, aslında iki gün önde tamirciler gelmiş aylık bakımını yapmışlardı. Merdivenden inerken düşmüş, çalışanlardan biri bulmasaydı kesin ölmüştü. Başını çok kötü vurmuş, herhalde vücudunda kırıklarda var. Ambulans doktorunun ilk söylediği sözler bunlar. Bende arabamla peşlerinden gidiyorum"

Verdiği adrese geldiğimde, arabadan zor indim hâlâ hastane fobim vardı. Kokusu beni mahvediyordu. Derin nefes alarak içeri girdim Firuze beni bekliyor olacak hemen koşarak yanıma geldi elimi tuttu.

"Rengin atmış, hâlâ mı korkuyorsun?"

"Aynı korkular devam ediyor, bu kokuya dayanamıyorum."

Çantasından ıslak mendil çıkararak eline tutuşturdu. "Bunu kokla birazdan burnun alışır, Zülfü Bey'i ameliyata aldılar. Durumunu öğrenmemiz için beklememiz gerek."

Ameliyathane katına çıktık, sandalyelere oturduk. Her zaman su gibi akıp geçen zaman nedense burada uzuyordu.

Tam üç saat boyunca bekledik, içeri girip çıkan hemşirelerde bir cevap vermiyorlardı. Allahtan birlikteydik. Babaannem annemle birlikte geldi, ayakta zor duruyordu. Zaman içinde Gökhan Amcam, Tülin Yengem sonra da Tamer geldi. Birbirimizle hiç konuşmuyor gibiydik sadece selamlar alınmış ve verilmişti. Feyza da olayı duymuş olacak annesiyle birlikte geldiler.

Firuze'nin yanında olmasına Babaannem dışında hepsi hayretle bakmışlardı.

"Ne o, artık asistanlarda mı aileden sayılıyor bizimle birlikte burada bekliyor."

Densiz yengemin patavatsız sözleri... Seneler onu hiç değiştirmemişti. "Ne yeri ne zamanı ama bilmenizi isterim... Firuze benim eşim olacak, ona göre saygı gösterin, hiçbir kinayeli sözünüzü affetmem"

"Vay kuzen bu ne hız, dün bir bu gün iki"

"Seni hiç ilgilendirmez kuzen, ben senin hayatına karışmıyorum sen de benimkine karışma."

"Zamanında sen benimkinin içine ediyordun."

"Gerçeğin nasıl olduğunu karına sor."

"Nasılmış gerçek ha nasılmış. Senin yüzünden huzurlu bir evlilik hayatım olmadı."

"Karın burada, o zaman da sizden bıkmıştım, iki günde yine bezdirdiniz. Feyza hazır burada bekliyoruz şu kaz kafalı kocana olanları anlat yoksa ben anlatacağım. Kendi hayatımı düzene koymaya çalışıyorum sizinkiyle hiç uğraşamam."

"Hiçbir şey sana yetmedi hep oğlumun hakkı olanları elinden aldın."

Sinirlerim son raddesine gelmişti, Tülin denen çıyan kadının sözlerinden bıkmıştım. Kazadan evvelde her fırsatta laf sokmaya çalışırdı. Artık karşısında hırpalayabileceği yaşta genç yoktu, ölümlerden dönmüşken bu kadının laflarını hiç çekemezdim.

"Ben neyi almışım Tülin Yenge, başkanlığı diyorsan hakkımla aldım. Feyza için diyorsan onunla nişanlı olduğumuzu gelinin yaydı, gerçek bir nişan olmadığını hepimiz biliyoruz. Biz hiçbir zaman arkadaşlık sınırını geçmedik. Feyza bu aptal oğluna âşıktı. Oğlun Feyza'yı görmüyordu, bir gün bana geldi Tamer'e karşı olan hislerini açıkladı. 'Seni çok kıskanıyor belki seninle nişanlanacağımızı söylersek beni fark eder,' dedi. Güya iyilik yapayım dedim ama belli ki yapmışım, komada olduğuma bakmadan sahte nişanlıma evlenivermiş. Benimle uğraşmayın aranızdaki sorunları kendiniz halledin."

Tamer, karısının yanına gitti. "Doğru mu söyledikleri?" *Feyza sessizce başını salladı birlikte dışarı çıktılar, gerisi beni ilgilendirmiyordu.*

Kadın hırsından kıpkırmızı olmuştu, Feyza ve Tamer'in uzunca süredir ayrı olduklarını duymuştum. Kesin Tülin cadısının işiydi.

Amcam desen, vasıfsız adam, hiç ses çıkarmadan öylece bir köşede duruyordu. Bir şeyler söyleyecek olduğunda karısı tarafından susturulmuş, yine köşesine çekilmişti.

En nihayet ameliyathanenin kapısı açıldı, doktorlar çıkmaya başladı. Hemen yerimden kalktım, heyecanla ağzından çıkacak sözleri bekliyordum. Firuze elimi sıktı, onu hissetmek duyacağım sözlere dayanmamı sağlayacak gibi, elini daha sıkı kavradım. Kolumu da diğer elinle tuttu...

"Hastamız bir süre burada kalacak, şu anda yoğun bakıma aldık. Hayati tehlikesi yok."

Çok şükür beklediğimiz cevaptı, dönerek sevgilimi kollarımın arasına aldım. Firuzem benim şansımdı, yoğun bakımda kalacağı için hepimiz evlerimize dağıldık. Büyük annem ayrılmak istememiş, doktorun ısrarları sonucu gitmeye razı olmuştu.

Cihan "Bir süre dedemin evine gidelim," deyince bir şey söyleyemedim.

Daha önce gitsem de çekinmiştim. Annesi Şule Hanım oğlunun sözleri hakkında tek söz etmemişti, soğuk bakışlarını üzerimde dolaştırıp durmuştu.

"Ben gelmesem Cihan, daha ailenin içine karışmam için çok erken hele böyle bir durumda."

"İstemiyorsan gelme, ben birkaç saat durur gelirim"

"İstememek değil de ne bileyim..."

"Gözlerim çok iyi görüyor, niye gelmek istemediğini anladım. Senden başka hiçbir şeyi umursamadığımı bil. Herkes yerini bilecek annem sadece annemdir, sende benim karım olacaksın. Seni seçtim ve ben çocuk değilim. Kabullenip kabullenmemek onun sorunu bizim değil. Evliliğimi kabullenirse çok sevinirim, kabullenmezse onun için asla senden vazgeçmem hayatımın içinde değil dışında olur. Büyük olarak bize köstek olmaya değil destek olmaya çalışmalı."

"Bu kadar katı düşünme, kadıncağız da birden duyduklarından şok olmuştur. Üç gün oldu geleli ve oğlu evleniyorum diyor. Kim olsa tepki verir."

"Her neyse, tavırları düzelirse çok mutlu olacağım. Eve dikkatli git, varınca da telefon et."

Eve geldiğimde banyo yapmaktan başka bir şey düşünemiyordum Cihan haklıydı, Hastane kokusu sanki insanın üstüne siniyordu. İster gelsin ister gelmesin dün geceki gibi giyinmeyecektim. Şortlu pijama takımımı giydim sonraki işim yemek oldu. Salata ve tavuk bu akşamın

menüsüydü. Sabah yaptığım kahvaltıyla duruyordum.

Bulaşıkları makineye koyup, televizyonun karşısındaki koltuğa geçtim, kanallarda dolaşıp durdum. Hiçbir şey yoktu müzik programında bıraktım. Kapım çalındığında kahve yapıyordum, ruhum çabuk gelmişti. Elimle şöyle bir saçımı düzeltip kapıyı açtım, gelen kişiyi görünce gülüşüm dudaklarımda söndü.

Monica "Beni gördüğüne sevinmemiş gibisin," dedi. Şu an ülkesine doğru yol alıyor olması gerekirken kapıma gelmesi beni şaşırtmıştı. Şaşkınlığım çabuk geçti... "Ne istiyorsun Monica?!"

"Bir de Türklere misafir sever derler, içeri davet etmeyecek misin?"

İçeri girmek ister gibi adım atınca elimi kapının kenarına yasladım..."Gerek yok ne söyleyeceksen kapının önünde söyleyebilirsin. Şu an itibariyle kendimi hiç misafir sever gibi hissetmiyorum," desem de omzumdan iterek içeri girdi, sanki kendi eviymiş gibi koltuğa yayıldı... Küçümser bir ifadeyle nohut oda bakla sofa ölçülerindeki evime baktı...

"Cihan yok herhalde?"

"Olmadığını görüyorsun, derdini söyle ve çek git."

"Firuze Cihan'a ne yaptığını bilmiyorum ama benden bu kadar çabuk vazgeçemez. Ben burnunu silip attığı mendil değilim."

"İyi de benim ne yapmamı bekliyorsun? Bunları bana değil Cihan'a söylemelisin."

"Muhatabım sensin! Cihan hastalığı dolayısıyla kolay elde edilen bir erkek oldu. Kolay elde etmem kolay bırakacağım anlamına gelmiyor."

"Kendi ağzınla söyledin hastalığı dolayısıyla seninle yatmış olmalı. Tabi yedi senedir uyumuş olan adamın koynuna girersen sana hayır demeyeceğini biliyordun... Bu seni özel hissettirmesin, eli yüzü düzgün hangi kadın

olsa o durumda hiçbir erkeğin dayanabileceğini sanmıyorum."

"Hadi o gece benim ısrarım üzerine oldu diyelim ben tam beş aydır Cihan'a kadınlık yapıyorum."

"Bir âlem adamdır, bir takıldı mı bırakması çok zor, hatta imkânsızdır."

"İki günde ne çabuk tanıdın."

Oturduğu yerde bıraktım mutfak zaten açık olduğundan onu görebiliyordum, su kaynatarak kahve yaptım. Şaşkın gözlerle bana bakıyordu herhalde saç saça kavga edeceğimizi düşünerek gelmişti, benim sakin hareketlerim onun bana saldırmasını da önlüyordu. Monica'ya kızmak bana doğru gelmiyordu... Kazanan bendim kaybeden oydu, kendimi onun yerine koyduğumda çektiği acıyı anlayabiliyordum. İşte tam bu yüzden ona anlayışlı olmaya karar vermiştim... Kahveyi uzattım karşısındaki koltuğa geçip ayaklarımı altıma topladım...

"Mistik olaylara inanır mısın?"

"Ruhlar falan mı?"

"Ruhlar, hayaletler, karabasan, kaynağı bilinmeyen sesler, birden bire beliriveren ışıklar, ölüm sonrası gibi olaylara inanır mısın?"

"Bizim konuşmamızla ne alakası var, ben Cihan'ı sana bırakmayacağımı onun için savaşacağımı söylemeye geldim."

"Bu söylediklerinin milyon kez fazlasını Cihan için yaparım, yanlış adamı istiyorsun veya yanlış adama rast gelmişsin... Cihan benim, her zaman benimdi. Bundan sonra da benim olarak kalacak."

Kahkaha atıp alkışladı "İki günde bu özgüven bravo Firuze."

"Doğaüstü olaylara inanıp inanmadığını sormuştum."

"Hayaletler, ruhlar... Ben çok korkarım."

"Şimdi beni dinle sana bir hikâye anlatacağım."

"Firuze ben buraya hikâye dinlemeye gelmedim."

Kadın neredeyse ayaklanmıştı, hiç istifimi bozmadım. Benimle kozunu paylaşmadan gideceğini hiç sanmıyordum. Düşündüğüm gibi oldu, benim kalkmadığımı görünce tekrar yerine oturdu.

"Anlatacağım imkânsızın hikâyesi. İyi dinle kelimesi kelimesine doğrudur. On yedi yaş günümü kutlarken imkânsızı yaşadım..."

Sözlerimi bitirdiğim de Monica resmen koltuğa yapışmış haldeydi. Kendine gelmesi gerekiyordu kahveleri tazelemenin tam zamanıydı. Sesini çıkarmadan kahveyi alıp sık yudumlarla içti. Ayağa kalkınca bu sefer bende kalktım; iki kadın, bir erkek için karşı karşıya gelmiştik.

"Kazandın."

Hiç tevazu gösteremeyecektim. "Kazanacağımdan emindim," dediğimde yüzü biraz bozulur gibi oldu. Derin bir nefes aldı...

"Çoğu zaman Firuze diye sayıklardı. Hep korktum, geçmişinden gelen kadını aklından silmeye çalıştım, yapamadım. Hiçbir zaman bana sevgi veya aşk duymadı. Hissetmediğini de defalarca dile getirdi... İnatla kendimi sevdirmeye çalıştım, olmadı. Bu aşkla asla başa çıkamam. Uçağımı erteletmiştim, gitmem gerek, bir daha beni görmeyeceksiniz, mutluluk dileyemeyeceğim çok istediğim erkeği elimden aldın. Mutlu olmanız zaten benim dememle olmaz... Firuze tek bir şey istesem yapar mısın?"

"Ne gibi?"

"Hikâyenizi gazetelere göndersem izin verir misin?"

"Olmaz, hikâyemiz bize özel."

"Anlattın ve ben bu hikâyeyi satabilirim."

"Ben de yalanlar sana karşı dava açarım. Çok çektik Monica, bundan sonra istediğim sadece mutluluk ve huzur."

Vedalaşmadık, birbirimize iyi dileklerde bulunmadık, Monica geldiği gibi gitti... Sadece birden ara holün ışığı

kesilince çığlık attığını duydum... Oldukça korkutmuş olmalıydım, kapıyı tekrar açıp asansöre binerken arkasından baktım... Bu kadınının bacakları mı titriyordu ne.

Kahve fincanlarını yıkarken aklıma Zülfü Bey'in düşmesi geldi, televizyonu tekrar açtım bu adamda nerede kalmıştı... Oynayan filme odaklanamıyordum, şansıma yine ruhlu hayaletli film çıkmıştı...

Kafamı kurcalayan ayrıntılar odaklanmamı önlüyordu. Sağlam diye bildirim yapılmış asansör niye birden bire bozulmuştu. Zülfü Bey, telefon kulağında hızlıca yürüyor çevresine bakmıyordu. Aklıma gelen düşünceyle yerimden fırladım. Gece korumaları görevi devralmış olmalıydılar, hemen pantolonumu giydim, üzerine elime aldığım gömleği geçiriverdim.

Yolda Cihan'a telefon ettim bana gelmek üzere olduğunu söyleyince iş yerine yönlenmesini, kafamı kurcalayan olaylar olduğunu söyledim. Vardığımda Cihan arabasını park ediyordu, hızlı adımlarla yanıma geldi. İlk önce aklıma geleni anlatmalıydım, bir ara Monica'nın geldiğini söylerdim...

Gündüz ışıl ışıl olan holding binası gece karanlığında korkutucuydu... Simsiyah devasa büyüklükte bloklar...

"Canım gece yarısı buraya niye geldiğimizi söyle, meraktan öldüm." *Firuze endişeli gözüküyordu.*

"Ben, dedenin düştüğünden şüphe ediyorum. Binanın her tarafında kameralar var. Kayıtları hemen izlemek zorundayız."

Gece korumaları bizi şaşkınlıkla karşıladı, kayıt odasını açmalarını bu günkü kamera kayıtlarını izlemek istediğimizi söyledik.

Zülfü Bey'in düştüğü saat belliydi, odasından aceleyle çıktığını, konuşarak asansörün önüne geldiğini, kapısı açılmayınca merdivenlere yönelişini izledik.

"Buradan sonrasını yavaşlatılmış şekilde izleyelim."

Gözlerimi monitörden ayıramıyordum, endişelerimin haklı çıkması Cihan'ın kazasının cinayet teşebbüsü olduğunu doğrulayacaktı. "Görüntüyü durdur, işte burası, bakın siyahlar içinde bir el gözüküyor."

Binayı iyi bilen biri olmalıydı, kameraların kör noktasını hesapladığı meydandaydı. Zülfü Bey'in çabuk yürümesi planını bozmuş, görüldüğünün farkına varmamış olmamalıydı. Yine de görülen sadece siyah eldivenli bir eldi. Tam sırtından iterken kameraya takılmış görüntüyü biraz daha büyüttük.

Korkuyla birbirimize baktık...

"Çabuk görüntülerin kasetini bana ver ve kimseye bu görüntülerden bahsetme"

Koruma da bizim kadar şaşırmıştı, sözlerimi bir kez daha tekrar ettim. Dedemi öldürmeye çalışmışlardı. Polisin bu durumdan haberi olmalıydı.

Dışarı çıktık Firuze'ye baktım "Akıllı kızım benim, nasıl şüphelendin?"

"Asansör yeni bakımdan çıkmıştı bir de senin kazan hâlâ aklımda soru işareti olarak duruyor. Sami Amcanın sözlerini ve dedenin endişelerini unutamıyorum. Komada olan hastanın kapısında hep nöbetçi olmasının başka bir açıklaması olamaz."

"Hadi benim arabamla birlikte polise gidelim, elimizdeki kaseti verip şüphelerimizi açıklayalım. Ondan önce güvenlik şirketinin numarası aklında mı? Dedemi korumaya almak gerek."

"Telefonumda kayıtlı, kime nasıl güveneceğiz. Yabancı bir şirket çok daha iyi olur, polislerden yardım isteyebiliriz."

Vakit geçirmemek gerekiyordu. Arabaya biner binmez sevgilimin başını tuttum dudaklarını esir aldım adrenalin duygularımın tavan yapmasına neden olmuştu, o da aynı durumda olmalıydı ki. Bacaklarını açarak kucağıma oturdu. Az sonra da-

yanamayacak hale gelmiştim, iyice kendini bırakmıştı.

"Pantolon giymek zorunda mıydın?"

"Bu hale geleceğimizi bilseydim etek, hatta mini etek giyerdim."

"Dudaklardan başka yerlerine dokunma hakkımı kullanmak istiyorum, hemen Firuze."

Maalesef bu isteğimize ulaşamadan karşıdan gelen farların ışığı altında kalınca acilen kucağından inmek zorunda kaldım.

Cihan kendine gelmeye çalışıyordu haline gülümsedim "Yardım edeyim mi ruhum."

"Sakın bana dokunmayasın, polise gideceğime arabayı eve sürerim."

"Söz konusu olan deden olmasaydı. Sür hem de son hız sür derdim."

"Firuzem bana hiç yardımcı olmuyorsun sana dayanamadığımı çok iyi biliyorsun."

"Niye sana yardımcı olmalıymışım anlayamadım. Beklemek isteyen sensin ben değilim." Konuşurken emniyetin önüne gelmiştik.

Arabadan hışımla indim arkamdan bakakalmıştı.

Yürüyüşüne kurban olayım minik cadım, ah şimdi seninle sevişmek vardı ya, hakkını veremezdim... Peşi sıra indim özellikle kıvırtarak yürüyordu, çevreme bakındım kalçasına tokat attım, ay diye yerinde zıpladı.

"Şöyle yürümesen de ben de delirmesem..."

Kendimizi düzelterek içeri girdik, şüphelerimizi söyledik. Kaseti teslim ettik onlarda incelediler, haklı olduğumuza karar verdiler. İki sivil polisi hastaneye gönderdiler, ölüm olmayınca katilin tekrar teşebbüs edeceği belliydi.

İşimiz şimdilik bitmişti, sabaha çok bir şey kalmamıştı. Yönetim kurul toplantısı yaklaşıyor başkan seçimi zamanı geliyordu. Dedemin bu durumda olması durumları allak bullak etmişti. Önümüzde, iki ihale dosyası çözüm bekliyor. Yurt dışı

anlaşmalarında problemler gözüküyordu, hepsi hızla çözümlenmeliydi.

Eve doğru hareket ettik, ikimizde kendi düşüncelerimiz içinde konuşmadan yol alıyorduk. Evin kapısına geldiğimizde ikimizin de ağzından tek söz çıkmamıştı.

"Ne düşünüyorsun Firuze"

"Seni bir daha kaybedemeyeceğimi, sana bir şey olursa dayanamayacağımı. Ya sen?"

"Bana yakın olduğunu herkes öğrendi, başına bir şey gelecek diye çok korkuyorum. Bu işler bitene kadar sen bir yerlere mi gitsen?"

"Asla senden ayrılmam, sen olsan ayrılır mıydın?"

"Hayır."

"Benden de böyle bir şey bekleyemezsin, kahve içer misin?"

"Duş alıp yatmak istiyorum sabaha çok kalmadı, öyle sıkı çalışmalıyız ki. Yönetim tekrar beni başkan seçmeli."

Otelden aldığım bavullar hâlâ arabanın içinde duruyordu, aşağı indim. Yukarıya çıkarttım ben gelene kadar Firuze duşunu yapıp çıkmıştı. Ufak bir öpücük çalarak ben de arkasından duşa girdim, çıktığımda karşılaştığım görüntü çok seksiydi.

Minicik, mini minnacık varla yok arası gecelik. Sadece gerekli yerleri örtüyordu. En ilginci tül gibi bir örtüyü tokayla başına tutturmuştu Eliyle işaret yaptı yatağın üzerindeki kâğıdı gösterdi. Elime aldım...

Ben Firuze Baysal, Cihan Arıkan'ı kocalığa kabul ediyorum...

Ben Cihan Arıkan, Firuze Baysal'ı karılığa kabul ediyorum...

"Bunlar ne böyle?"

"Evlilik kâğıdımız, sen imza diye tutturmadın mı? İmzala hadi."

"Neden? Birkaç gün sonra evleneceğiz."

"Deden bu durumdayken evlenmemiz olası görün-

müyor. Her an o katil bize bir şey yapabilir. Ölecek olursam... Mezar taşımda 'açılmadan iade' yazılmasını istemiyorum."

"Ne dedin ne dedin." *Gülmekten gözlerimden yaş geliyordu, ben bu kızı nasıl sevmezdim...*

"Anladın sen ne demek istediğimi, imzala ve soyun kocacığım."

İmzaladım hem de kocaman...

"Emrin olur karıcığım," diyerek üzerimdeki bornozu çıkarttım. Onu seksi geceliğinin içinde yarı çıplak görünce hazırlanmaya başlayan bedenim, bakışlarıyla alarma geçti.

"Of vazgeçsem mi acaba?"

"Çok geç karıcığım çok geç, yıllardır istediğimizi alacağız."

Gülerek birbirimize uzandık, muhteşem duyguydu. Üzerindeki ufacık bez parçasını çıkarttım, onunla aramda hiçbir şey istemiyordum. Başında olan tül parçasını alnını öperek tokasından kurtardım.

Küçüğüm her duygunun en iyisini hak ediyordu, sabırsızca uzanan kollarını ittim.

"Kendini bana bırak aşkım, sadece hisset."

İlk kez duyacağım hislerin merakı içindeydim, yatağa uzanmamı sağladı. Teninin ilk değişinde bile yangınım başlamıştı, kanım tersine akıyor gibiydi. Dudaklarım dudaklarının içinde kayboluyor, dili dilime ulaşmaya çalışıyordu, izin verdim. İnanılmazdı, her hücrem Cihan diyordu, ağzımla dansını bıraktı boynum, omuzlarım daha aşağıya inmesi için başını serbest bıraktım, indi iki göğsümü avuçlayarak sıkmaya başladı, uçlarını diliyle süpürdü başını iki göğsümün arasına gömdü, ağzı ellerinin yerini alınca gırtlağımdan çıkan minik çığlığa engel olamadım.

Daha aşağı iniyordu; göğüslerimin altı, karnım... Öpülmedik yerim kalmadı derken her santimimi hissederken yavaşça bacaklarımı araladı. İşte gerçek yangın başlamıştı

"Cihan..."

"Sevgilim..."

Kendimi iyice açıp yapmak istediği her şeye izin verdim. Ağzıyla ateşler yakabilen bir ejderhaydı o. İlk doyumum gökyüzüne uzanmak gibiydi. Kasılmalarla kendimi bıraktım, dayanacak halim kalmadı 'yeter' diyecekken zevkin girdabına yakalandım tüm vücudum gevşemişti.

Cihan yüzümü okşadı "Sen harika bir kızsın..."

" Ama sen..."

"Daha yeni başladık aşkım, gerçek sevişmeyi sana şimdi tattıracağım."

Sahtesinde ölür gibi olmuştum, gerçeğinde ne olacak-

tım acaba. Yine başlamıştı dokunmalarına, öpmelerine... Daha fazlasını hissedemem derken bu sefer bildiğim duyguyu daha şiddetli ister hale gelmiştim.

Hazır olan bedenimi kendi için daha hazır hale getiriyordu, kolayca beni aldı ona o kadar hazırdım ki ufacık acıyı umursamadım, arkasından gelecek zevkin beklentisi içindeydim. Kalbim gibi içimde onunla dolmuştu. Biraz alışmamı bekledi "Daha fazla bekleme lütfen ruhum."

Sözlerim onun için yeterliydi, kalçamdan kavrayarak beni kendisine yükseltti, bu gelen haz yağmuru deminkine asla benzemiyordu. Kısa kasılmalarla başlayan hisler gittikçe çoğalıyordu ikimiz birlikte kuvvetli dalgaların ritmine kapıldık. Aynı anda sahile şiddetle vurduk...

"İyi misin Firuzem?"

"Şahaneyim. Çok güzeldi, ya sen"

"Benim için mükemmelin ötesindeydi, ben imkânsızıma dokundum. Hayallerimin gerçek olmasıydı. Hadi karıcığım birkaç saat uyu..."

Kollarımın arasına kıvrıldı, Tanrım sakın ona bir şey olmasın. Alacaksan benim canımı al, dünyaları bana bağışladın. İkinci şansı onunla yaşadım, kaderimizde ayrılmak varsa ayrılacak Firuzem olmasın. Saçlarını okşadım kokusunu içime çektim. Her zaman benim olan kadınımı kollarımın arasında daha çok sıktım. Kedi gibi yanaşıp iyice yerleşti hiç şikâyetçi değildim, derin soluklarını dinleyerek bende uykuya daldım.

"Karıcığım kalk işe gitmeliyiz."

Birden yatakta hoplayıp kalktı "Ay ben senin karın oldum değil mi?"

"Karım oldun canım."

Karı koca oluşumuzun tadını çıkarmak, iki beden ve iki can oluşumuzun özgürlüğünü doya doya yaşamak istiyorduk. Bu günden itibaren her güne sevişerek başlayabilirdik. Artık hayal kurmayacak, gerçekleştirecektik. Öyle de yaptık. Daha gözlerimiz açılmadan bedenlerimiz sere serpe açılmış ter içinde doruğa ulaşmıştık. Biraz dinlendikten sonra duşumuzu yapıp iş yerimize doğru yola çıktık. Gerçeklere dönme zamanıydı. El ele binadan içeri girdik.

İlk işim dedemin durumunu öğrenmek oldu. Bu gün akşama doğru uyandıracaklarını söyleyince rahatladım.

"Firuze dedemin şifresini biliyor musun?"

"Biliyorum, yeni anlaşmaların taslakları da orada"

Hemen kasadan çıkardım önüne koydum, bakıyor hesaplardan bir şey anlamıyordu.

"Bunlarda yanlışlık var rakamlar birbirini tutmuyor."

"Kocacığım, dosyalar çalınsa bile kimse bir şey anlamasın diye deden özellikle değiştiriyordu."

"Peki, doğrusunu biz nasıl bulacağız karıcığım."

"Elini kalçamdan çekersen söyleyeceğim kocacığım."

"Çok güzel duruyorlar, ellerime hâkim olamıyorum."

"Benim ellerimde bir yerlere dokunmak için çok istekli olmasına karşın... Sana dedenin hilesini öğretmem gerek."

"Kapı kapalı mı?"

"Aniden birisi gelip bu dosyaları görmesin diye, kasayı açarken kapıyı kilitlerim."

"Çok sevindim."

Eli eteğimin düğmesine gitmişti bile ve biz iki dakika sonra çırılçıplak olarak dosyalara bakıyorduk. Hiç bu kadar zevkli çalışmamıştım.

Ben ona dosyalardaki şifreleri öğrettim, o da bana başka şekillerde nasıl doruğa ulaşılır onu öğretti. Karlı alışveriş olmuştu, nefes nefese kucağında oturuyordum, son sorularının cevaplarını dinlerken göğüslerimi öpüyordu.

Öğrenmemiz ve oynaşmamız bitmiş olarak işten çıktık. Patron kısmının holdinglerinde niye özel oda yaptırdıklarını böylece daha iyi anlamış oldum. Duşumuzu bile küçük banyoda almıştık.

Yemek sonrası, dedemi ziyarete gittik. Büyükannem odadaydı "Oğlum bu dışarıdaki adamlar neyin nesi."

Büyük anneme gerçekleri söyledim... Çok şaşırmamış gibiydi...

"Çok uzun senelerdir, bizimle uğraşan biri var, babanın ölümü de doğal değildi. Balığa çıkıyorum diye gitti, çok iyi yüzme bilmesine karşın boğuldu haberi geldi."

"Kim yapıyor ve neden? Bunca zaman babamın ve benim durumumu nasıl araştırmadınız?"

"Araştırılmaz mı oğlum, deden senelerini verdi hiç kimseye ulaşamadık. Kim canımıza kast ediyorsa çok dikkatli davranıyor. Hiç açık vermiyor."

"Elbet açık verecektir, elim kolum bağlı oturmayacağım."

"Çok dikkatli ol Cihan, hiçbirinize bir şey olmasını istemiyorum."

Büyükanne beni yeni fark etmiş gibiydi, elini uzatarak yanına oturmamı istedi. "Kızım dün torunumun sözlerini duydum, eşim sizin imkânsız hikâyenizi anlattı inanamadım. Sizi bir arada görünce hele birbirinize olan bakışlarınızı görünce işte duyduğum sözlerin gerçek olduğuna o zaman inandım. Ailemize hoş geldin kızım. Zülfü Bey uyandığında düğününüzü yaparız."

"Yeter ki Zülfü Bey uyansın, acelemiz yok. Siz de biliyorsunuz yönetim kurul toplantısına hazırlanmamız gerek. Zülfü Bey yurt dışı anlaşmasını kim kazanırsa başkan o olacak diye üyelere bildirim gönderdi. İki kuzen çarpışacaklar."

"Bunu bilmiyordum."

"Tamer Bey haksızlık yapıldığını öne sürünce böyle bir rekabet sonucu kimin hak ettiği ortaya çıksın, gereksiz sözlerden kurtulayım diye düşündü."

"Cihan'ın başa geçmesini ben de çok istememe rağmen en iyisini düşünmüş. Tamer de bizim torunumuz Cihan kadar başarılı olmadığını hiçbir zaman kabullenmedi. Yaşça büyük olmasını başa gelmesi için yeterli sanıyor. İşleri iyi yöneteceğinden emin olsaydı büyük oğlumun ölümünden sonra başkanlığa Gökhan'ın geçmesi gerekirdi."

O anda gelen hemşire Zülfü Bey'in uyandığını bildirince hemen odasına gittik. Düşme olayını nasıl açıklayacağını çok merak ediyordum.

Odaya girdiğimizde Zülfü Bey zorlukla gözlerini araladı. İlk işi eşine elini uzatmak oldu, bir ömür süren evliliklerde böyle sevgi gösterileri çok hoşuma gidiyordu. Cihan elimi tutarak yüzüme sevgiyle baktı, her zamanki gibi ne düşündüğümü anlamıştı.

"Ömrümüz varsa biz de böyle olacağız güzelim."

"Hastane odasında olmayalım da nerede olursak olalım."

"Odamızda ve yatakta olmaya ne dersin?"

Zülfü Bey'in seslenmesiyle yanına gittik...

"Nasıl hissediyorsun kendini dede?"

"Merdivenlerden düşmüş gibi."

Hasta yatağında bacağındaki ve başındaki kocaman sargıyla şaka yapabilecek haldeydi. "Dede bilmen gerekiyor."

"Birilerinin beni de öldürmeye çalıştığını biliyorum."

"Kim olduğunu gördüğünü söyle."

"Maalesef sadece arkamdan itildiğimi biliyorum."

"Telefonla konuşuyordun, kim aradı?"

"Büyükannenin kaza geçirdiğini söyleyen biri. Oyun olduğu hiç aklıma gelmedi, daha sabah konuşmuştuk yü-

rüyüşe gideceğini söyledi, telefon gelince gerçekten bir şey oldu sandım. Çok dikkatli olmalısınız niyetleri yaralamak veya göz korkutmak değil, öldürmeye çalışıyorlar. Anlaşmaları iyi incele oğlum, kesinlikle kazanmalısın. Gerekli incelikleri Firuze'ye göstermiştim."

"Çalışmaya başladık dede sen hiç merak etme buradan çıkınca tekrar ofise gideceğiz."

"Hadi gidin çocuklar, büyükanneniz yanımda. Bir kez daha ailemden biri zarar görecek olursa o iş yerini kapatmakta tereddüt etmeyeceğim. Bu yüzden ikinizin de çok dikkatli olmanızı istiyorum."

İşimiz zordu, tehlikede olduğumuzu bilerek. Her an nereden ne çıkacağını bilmeden yaşamaya çalışmak zor olacaktı.

Kendim için değil daha çok Firuze için korkuyordum. Benim yanımda olması onun da tehlikeye girmesi demekti...

Arabadan inip ofisimize çıktık. Masasına gitmek isteyince engelledim...

"Her an yanımda gözümün önünde olmanı istiyorum, sana bir şey olmasına katlanamam. Odamda birlikte çalışalım."

"Aynı odada olmamız daha kötü olur, biraz uzak olursak birbirimizi koruyabiliriz. Ben tehlikede değilim, tehlikede olan sensin ve bu beni çok fazla korkutuyor."

Haklı olduğumu biliyordu, kendi odasından çıkarak dedesinin odasına yerleşti. Masasını beni görebileceği şekilde yerini değiştirtti. Kapı her an açık olunca birbirimizi görebiliyorduk.

Oda ile direk bağlantılı telefon çalınca şaşkınlıkla Cihan'a baktım. Eliyle telefonu kaldırmamı işaret etti.

"İki adım yürüyemedin mi... Hatta seslenebilirdin."

"Bir daha bu kadar kısa etek giymeyeceksin, sana bakmaktan işlere bakamıyorum."

"Bunun için mi aradın beni. Sen Temel İçgüdü filmini izlemiş miydin?"

"Hatırlar gibiyim neden?"

"Oradaki kadın, dedektifin karşısında öyle bir oturmuştu ki. Adam ne olduğunu şaşırmıştı."

"Evet hatırladım."

"İyi bak şimdi."

Sandalyemi ona doğru çevirdim, çevrede kimseler yoktu. Eteğimi daha yukarı çektim ve ağır hareketlerle geniş bir daire çizerek bacak bacak üzerine attım. Elinde telefon öylece kalakalmıştı. Yerinden kalkmak için doğruldu.

"Sakın ha gelmeyesin, bu görüntü sana akşama kadar yetsin ruhum."

"Sen beni çıldırtmaya mı karar verdin kadın. Şimdi nasıl çalışacağım?"

"Evet, balım... Kararım çıldırtmak, kudurtmak, düz duvara tırmandırmak."

"Akşama görüşeceğiz Bayan Sheron Stone."

Bu küçük ve keyifli yaramazlığın keyfiyle telefonu kapatır kapatmaz Tamer Bey arayıp Cihan İle konuşmak için randevu istediğinde yüreğim ağzıma geldi, baş şüphelim oydu. Henüz bu fikrimi Cihan'a söylemesem de dikkatli olmakta fayda vardı. On dakika sonra geldi. İçeri girmeden masama gelip üstüne oturdu.

"Çok akıllı kadınmışsın, ilk önce dedemi tavladın yeterli gelmemiş olacak gelir gelmez Cihan'a askıntı oldun."

"Bana niye gareziniz var, size her hangi bir kötülük yaptığımı düşünmüyorum."

"Yol yakınken benim saflarıma geç, Cihan başa geçemeyecek. Kuruldakilerin çoğunluğu benim yanımda."

"Kurul adayları sadece yapılan işle değerlendirecek bunu biliyorsunuz herhalde."

"Çok iyi biliyorum, dedemin sana verdiği dosyaları bana da vermelisin."

"Dedenizin dosyaları ondan izinsiz bu odadan çıkamaz ve yeni yapılacak anlaşma sizlerin düşünceleri ve becerileriyle olacak. Dedenizle alakası yok."

"Yedi sene uyuyan adam pasif kalacaktır, yenilikler-den haberi yok."

Tamer bana laf yetiştirirken arkasında bizi dinleyen Cihan'ı fark etmemişti...

"Hızlı öğreniyorum kuzenim buna rağmen bana yenilecek olursan bir daha başkanlık konusunda konuşmamaya söz veriyor musun?"

"Yardımcım çok iyi kuzen, dedem ona gece gündüz tüm maharetlerini kapalı kapılar arkasında gösterdi, saatlerce süren gizli görüşmeler. Kim bilir beraber neler yaptılar. Dedemiz hâlâ işe yarar duru..."

Tamer sözlerini bitiremeden burnu kırılmış şekilde yerde yatıyordu... Cihan yakasından tutmuş yumruğunu tekrar vurmaya çalışırken kolunu tuttum...

"Değmez, gerçekten değmez Cihan... Beni kullanarak seni sinirlendirmeye çalışıyor."

"Bir daha eşim hakkında böyle ileri geri konuştuğunu duyarsam çok daha kötü olursun."

Üzerinden kalktı, masanın üzerinde duran peçetelerden üstüne attı "Şimdi defol git, kurul gününe kadarda gözüme gözükme, inan çok zor tutuyorum kendimi."

Tamer'in ikinci kez Cihan tarafından yere düşürülmesine neredeyse kahkaha atacaktım... Zorlukla yerinden doğrularak ayağa kalktı, gözlerindeki nefret ifadesi çok açıktı. "Bu yaptığını yanına bırakmayacağım. Seni bu piyasadan sileceğim."

"Boş tehditlere karnım tok, elinden geleni ardına koyma."

Kaybedecek zamanımız yoktu, anlaşmanın şartlarını en iyi şekilde hazırlamak için çalışmaya başladık.

Bazen yorgunluktan eve gitmeyip, ofisteki kanepenin üzerinde birbirimize sarılarak uyuduk. Ben sıkışıklıktan ve sıcaktan çok rahatsız olsam da Cihan hayatından çok memnundu...

"Oradaki kadın, dedektifin karşısında öyle bir oturmuştu ki. Adam ne olduğunu şaşırmıştı."

"Evet hatırladım."

"İyi bak şimdi."

Sandalyemi ona doğru çevirdim, çevrede kimseler yoktu. Eteğimi daha yukarı çektim ve ağır hareketlerle geniş bir daire çizerek bacak bacak üzerine attım. Elinde telefon öylece kalakalmıştı. Yerinden kalkmak için doğruldu.

"Sakın ha gelmeyesin, bu görüntü sana akşama kadar yetsin ruhum."

"Sen beni çıldırtmaya mı karar verdin kadın. Şimdi nasıl çalışacağım?"

"Evet, balım... Kararım çıldırtmak, kudurtmak, düz duvara tırmandırmak."

"Akşama görüşeceğiz Bayan Sheron Stone."

Bu küçük ve keyifli yaramazlığın keyfiyle telefonu kapatır kapatmaz Tamer Bey arayıp Cihan İle konuşmak için randevu istediğinde yüreğim ağzıma geldi, baş şüphelim oydu. Henüz bu fikrimi Cihan'a söylemesem de dikkatli olmakta fayda vardı. On dakika sonra geldi. İçeri girmeden masama gelip üstüne oturdu.

"Çok akıllı kadınmışsın, ilk önce dedemi tavladın yeterli gelmemiş olacak gelir gelmez Cihan'a askıntı oldun."

"Bana niye gareziniz var, size her hangi bir kötülük yaptığımı düşünmüyorum."

"Yol yakınken benim saflarıma geç, Cihan başa geçemeyecek. Kuruldakilerin çoğunluğu benim yanımda."

"Kurul adayları sadece yapılan işle değerlendirecek bunu biliyorsunuz herhalde."

"Çok iyi biliyorum, dedemin sana verdiği dosyaları bana da vermelisin."

"Dedenizin dosyaları ondan izinsiz bu odadan çıkamaz ve yeni yapılacak anlaşma sizlerin düşünceleri ve becerileriyle olacak. Dedenizle alakası yok."

"Yedi sene uyuyan adam pasif kalacaktır, yeniliklerden haberi yok."

Tamer bana laf yetiştirirken arkasında bizi dinleyen Cihan'ı fark etmemişti...

"Hızlı öğreniyorum kuzenim buna rağmen bana yenilecek olursan bir daha başkanlık konusunda konuşmamaya söz veriyor musun?"

"Yardımcın çok iyi kuzen, dedem ona gece gündüz tüm marifetlerini kapalı kapılar arkasında gösterdi, saatlerce süren gizli görüşmeler. Kim bilir beraber neler yaptılar. Dedemiz hâlâ işe yarar duru..."

Tamer sözlerini bitiremeden burnu kırılmış şekilde yerde yatıyordu... Cihan yakasından tutmuş yumruğunu tekrar vurmaya çalışırken kolunu tuttum...

"Değmez, gerçekten değmez Cihan... Beni kullanarak seni sinirlendirmeye çalışıyor."

"Bir daha eşim hakkında böyle ileri geri konuştuğunu duyarsam çok daha kötü olursun."

Üzerinden kalktı, masamın üzerinde duran peçetelerden üstüne attı "Şimdi defol git, kurul gününe kadarda gözüme gözükme, inan çok zor tutuyorum kendimi."

Tamer'in ikinci kez Cihan tarafından yere düşürülmesine neredeyse kahkaha atacaktım... Zorlukla yerinden doğrularak ayağa kalktı, gözlerindeki nefret ifadesi çok açıktı. "Bu yaptığını yanına bırakmayacağım. Seni bu piyasadan sileceğim."

"Boş tehditlere karnım tok, elinden geleni ardına koyma."

Kaybedecek zamanımız yoktu, anlaşmanın şartlarını en iyi şekilde hazırlamak için çalışmaya başladık.

Bazen yorgunluktan eve gitmeyip, ofisteki kanepenin üzerinde birbirimize sarılarak uyuduk. Ben sıkışıklıktan ve sıcaktan çok rahatsız olsam da Cihan hayatından çok memnundu...

"Ya buraya daha geniş kanepe alırsın, ya da köşede sen yatarsın. Öldüm sıcaktan"

"Huysuzum günaydın, daha yüzünü yıkamadan söylenmeye başlıyorsun.

"Terime bak nasıl söylenmeyeyim."

'Bak,' dediğime pişman oldum yarım saat sonra her taraftımdan terler damlıyordu... Son bir öpücükten sonra beni kanepenin üstünde pelte şeklinde bırakarak üzerimden kalktı...

"Evet, asistan hanım çok tembelsiniz... Sabah sporunu yaptırmama rağmen hâlâ yatar pozisyonda olduğunuzdan maaşınızdan oldukça büyük kesinti yapacağım."

"O dediğin kesintiyi yaptır ruhum, sonra da cinsel perhize hazırlıklı ol."

"Patronu tehdit etmek, tazminatsız işten atılmak demek"

"At, ne duruyorsun, ben de bavullarını kapıya atarım ödeşiriz."

Ufak atışmamız aniden tutup kollarının arasına alıp öpmesiyle bitmişti. Ne o... ne de ben birbirimiz olmadan yapamayacağımızın çok iyi farkındaydık.

"Firuzem balayına nereye gitmek istersin."

"Kuzey kutbu tek gitmek isteyeceğim yer."

"Millet sıcak ülkelere gidip denizde sörf yaparken biz kuzey kutbunda ne yapacağız?"

"Seni bilmem ben karlarda yuvarlanacağım. Hem daha iyi değil mi, üşüdükçe birbirimizi ısıtırız."

"Düşününce denizden çok daha zevkli geldi. İşler bitince istikamet kuzey kutbu!"

Hayallerimizi gerçekleştirebilmemiz için, geçmek zorunda olduğumuz imtihana hazırlanmak için hızlandık. İş yapacağımız dünya devi firmanın yetkililerini bekleme sürecine girdik.

Dedem sargılı, kol ve bacakla evine çıkmıştı. Hiçbir şekilde çalışmamıza müdahale etmiyordu. Tamer'i çağırarak evde

toplantı yapmış. Hangimiz anlaşmayı yaparsa onun başa geçeceğini söylemişti. Tamer'in burnu hala sargılı yüzü şişti. Ona vurduğuma hiç pişman değildim. Benim kadınıma hiç kimse laf söyleyemezdi.

Nihayet önemli sabah geldi. Gece zar zor uyuyabilmiştik.

"Of Firuze of tuvalete girmenin tam zamanı."

"Ne bağırıp duruyorsun, huyumu bilmez gibi konuşma. Sınavlara gireceğim zaman da hep böyle olurdum. Geldim işte, kravatım düzelt yamuk duruyor."

"Biliyorum aşkım stres yapınca hep böyle olduğunu. Gerek yok kazanamasak da dünyanın sonu değil, Tamer'in altında çalışmaktan ben geçinmem. Hiçbir zaman onunla rekabet etmek istemedim hep o benimle rekabete girdi."

"Çok çalıştık, biz kazanmalıyız, işte o kadar."

"Benden daha hırslı gördüm seni."

"Geleceğimi düşünmeliyim değil mi? Koca holding patronunun karısı olmak varken niye daha azıyla yetineyim."

"Olmazsam benimle evlenmeyecek misin?"

"Bilmem, belki fikir değiştirebilirim, dünya kadar holding var birinin patronunu tavlayabilirim."

"Öldürürüm seni."

"Ruhum sadece şaka yapıyorum, istersen evde otur ben sana bakarım."

"Hem seninle sevişip hem de rahat yaşayabilirim demek. Bu fikir çok hoşuma gitti"

Ufak bir öpücük sonrası arabaya bindik. İş yerine gider gitmez dosyaları ve sunumu nasıl yapacağımı baştan tekrar ettik.

Adamlar gelmişti, iki anlaşmanın şartları peşi sıra açıklanacak karar vermeleri için kısa süre yalnız bırakılacaklardı.

Gelen şirket her departmanda bizimle çalışmak istediğinden, bir anlaşma değil çoklu anlaşma hazırlamıştık. Tamer kendinden çok emin gözüküyordu...

Açıklanan sonuca göre, üçe bir biz kazanmıştık. Tamer sadece kendi bölümünde başarılı olmuş, kazandığı anlaşma başkan olması için yeterli gelmemişti.

"Artık başkan karısı olmaya hazırlan Firuzem, hayallerin gerçek oldu, benim de yan yatma hayallerim suya düştü."

Tamer hâlâ kızgındı, benim hile ile anlaşmaları kazandığımı kabul etmediğini, bunun hesabını vereceğimi söyleyerek iş yerini terk etti.

Amcaoğlu hiçbir zaman yanımda olmamış, her zaman kuyumu kazmaya çalışmıştı. Birlikte olup şirketimizi çok daha geliştirebilecekken gereksiz kıskançlığıyla istediğimiz gibi büyüyemiyorduk. Benim yaptığım işleri baltalamak en büyük hırsıydı. Bundan sonra çok daha dikkatli olmalıydım.

Gelinlik için dolaşmaktan canım çıkıyordu, istediğim gibi bir model bulamamıştım. Annem desen ayrı sorundu.

Bir hafta önce Cihan'la birlikte ailemin evine gitmiştik, şimdiye kadar evlenmem için şartlar koyan hatta dediği sözlerden sonra evi terk etmemin sebebi olan annem bir anda aşırı korumacı kesilmiş, hatta onunla da yetinmemiş Cihan'ı sorduğu sorularla deli etmişti.

Hele beni isteyen diğer kısmetleri yanında ballandıra ballandıra anlatmasıyla benim de aklım başımdan gitmişti.

"Bak oğlum her anne kızının evlenmesini ister, ne doktorlar, ne mühendisler istedi de kızımızı vermedik. Parada pulda gözümüz yok da, biraz da gerekiyor hani. İki çıplak bir hamama yakışır demişler değil mi. Sen ne iş yapıyorsun bakayım?"

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum, annem ısrar etse de ne iş yaptığını özellikle söylememiştim. Biliyor-

dum abartacak, tüm sülaleyi gösteriş için toplayacaktı.

"Kendi iş yerim var."

"Nasıl bir iş yeri bu? Her gün bir sürü yer kapanıyor. İki gün sonra sen de kapatmayasın, kızım rahata alışık. Biz onu ne özenle büyüttük."

"Merak etmeyin kızınızı aç bırakmayacak kadar kazanıyorum."

"Yok oğlum, ben kızımı sana vereceğime yeni açılan marketin sahibine veririm. Geçen gün annesi istediğini söyledi."

"Hanım sen yine fazla olmaya başladın... Kızım bu genci evimize getirdiğine göre gönlün var demektir. Ailesiyle tanışalım."

"Nedenmiş, kızımı hemen vermem, geleceğini sağlama almak zorundayım. El âlemin kızları son model arabalarda gezip, Avrupalarda tatil yapıyorlar, benim kızımın neyi eksik. Ya iki gün sonra iş yeri batarsa?"

Annemi çok iyi tanıyan Cihan hiç sinirini bozmadan oturuyordu, bir ara kulağıma eğildi "Eğer yaşlanınca annene benzersen boşanmaya hazır ol ve bu konuda çok ciddi olduğumu bil," diye fısıldadı...

"Hemen boşa ve beni akıl hastanesine kapatmayı da unutma," diye cevabını verdim. Ah zavallı babacığım, senelerdir anneme nasıl katlanıyordu. Bu soruyu sormuştum "Çocukluk aşkım, ne yapsa ondan vazgeçemiyorum. Aşk bu kadar yüce bir duygu, insanı aptal ediyor," demişti...

"Merak etmeyin iş yerim küçük değil, oldukça büyük. Aile şirketi Arıkan Holding'i duymuşsunuzdur, kızımızın çalıştığı iş yerinin patronuyum."

Annemin yüzü görülmeye değerdi.

"Sevgili oğlum tatlı yer miydin, yemeğe kalın gitmenize asla izin vermem. Zaten ben ilk görüşte seni sevmiştim."

"Hanım."

"Anne."

"Kalmaz mıyım, yemeklerinizin methini kızınızdan duydum."

Annem bir süre sonra dikkatlice Cihan'ın yüzüne bakmaya başladı, gözlerini ayırmadan dik dik bakıyordu. Cihan "Firuze yüzümde bir şey mi var?" deyince huzursuz olduğunu anladım...

"Hiçbir şey yok" Annem hâlâ bakıyordu "Ne var anne?"

Annem yüzüme bakmadan Cihan'a "Ben seni bir yerlerden tanıyor gibiyim de nereden tanıdığımı hatırlamaya çalışıyorum," dedi... Eyvahlar olsun resimleri hatırlamış olmalıydı...

"Şimdi hatırladım sen kızımı mahveden adamsın, olmaz bu ilişkiye izin vermiyorum."

"Anne lütfen yine başlama." Cihan gerilmişti ne olduğunu anlamaya çalışır gibi yüzüme baktı...

"Kızımın yüzüne hiç bakma, senin yüzünden ne hallere geldiğini sen görmedin ama biz gördük... Biricik evladımı bu kadar üzen adamı asla kabullenmem."

Olay büyüyecekti, kısaca o gittiğinde düştüğüm durumu hemen Cihan'ın kulağına fısıldayıverdim... Cihan sözlerim biter bitmez annemin yanına gitti "Çok özür dilerim, benim de çocuğum olsa, adamın biri kızımı üzse, ben de sizin gibi tepki verirdim ama çok uzaklardaydım... Başımızdan geçenleri bilmeniz durumumuzu anlamaya yeterli gelir umarım... Ben kızınızı çok uzun süredir seviyorum," diyerek başımızdan geçenleri anlatmaya başlayıp, devam ederken annemle babamın yüzü şekilden şekle girip duruyordu. "Ay, olamaz, aman Allah'ım, inanamıyorum," sözcükleri Cihan'ın anlatımına eşlik ediyordu. Sözler bittiğinde annemle babam uzun süre konuşamadılar... Annem korkuyla Cihan'a baktı "Sen her şeyi görüyor muydun?"

Cihan hiç ciddiyetini bozmuyordu "Ne gibi?"

"Hani ne bileyim, giyinirken, soyunurken, banyoda, yatakta..."

Cihan'ı dürtükledim, anlamış gibi hafifçe başını eğdi "Tabi bu işin kendince kuralları vardı, insanları asla o şekillerde göremiyorduk," dedi ben kahkaha atmamak için kendimi zor engelledim... Annem derin bir nefes alarak "Çok şükür," dedi yine de sanki görülmüş gibi yakasını kapatıyordu...

Evden giderken annemin kulağıma fısıldadıklarını Allah'tan babam duymadı "Sakın ha kızım evlenmeden kendini teslim etmeyesin, alimallah kullanır atıverir."

"Olur anne," deyip kendimi dışarı zor attım, gülmekten karnıma ağrılar girmişti.

Evlenme hazırlıklarına başlamıştık, annem her an peşimde dolaşarak daha çok da beni deli ederek güzel günlerimi zehir ediyordu.

"Ne demek... Bir kızım var, her aldığını görmeliyim sen beni nasıl mahrum edebilirsin."

"Anneciğim, bu eşyalarda ben oturacağım benim seçmem daha uygun olmaz mı hı"

"Olsun benim de tecrübem var, hem o seçtiğin kanepenin rengi çok açık çabuk kirlenir... Yok o koyu renk olmaz ne o cenaze evimi kuruyorsun."

Kafamı duvardan duvara vurmak üzereydim "Kızım kaynanana söyle Eminönü'ne gelin çarşısına çıkarmaları lazım," deyince artık dayanacak halim kalmamıştı...

"Anne yeter artık!"

"Aaa adettendir, Şayan Hanım gelinini çarşıya çıkardı, senin kızını çıkarmadılar dedirtmem"

Akşama kadar annemle uğraşmaktan helak oluyor bir an önce Cihan'ın yanına gitmek için saniyeleri sayıyordum. Oh tabii beyefendi rahattı, işleri bahane ederek beni tek başıma bırakıyordu...

Çeyiz işi ayrı bir dert olmuştu, annem bana sormadan kendi zevkine göre önüne geleni almış, hurçlara koyarak evime taşıtmaya çalışıyordu. "Anne gözünü seveyim ben ne zaman yemeni taktım hem de elli tane... Yemeni dükkânı mı açacağım."

"Takarsın, sonra bana teşekkür edeceksin."

Annemin aldıklarıyla kesin mefruşat mağazası açabilirdim. Yeni evimin büyük olmasına bu kadar sevineceğimi tahmin edemezdim. Çeyizlerimi bir odaya koydurdum, içinden bir iki tanesini seçtim... Zamanı geldiğinde ihtiyacı olan kişilere verecek kalabalıktan kurtulacaktım. Annemden erken kurtulduğum an ruhumla birlikte gidiyor beğendiklerimizi alarak anneme emri vaki yapıyorduk. Eve her gelişinde gördüklerine surat asıyor. "Dede almış göndermiş," deyince çok sesi çıkmıyordu.

Gelinliğime de karışınca iyice keyfim kaçmaya başlamıştı. Ah annem niye biraz nefes aldırmıyorsun. En sonunda dayanamadım annemden çok daha akıllı, anlayışlı olan teyzeme telefon açarak hastalık bahanesi uydurmasını yoksa delireceğimi söyledim. Annemin tek dayanamadığı olay hastalıktı. Hemen gitti, ben de rahat nefes aldım. En nihayet istediğim modelde gelinliği diktirmeyi başarmıştım.

Cihan'ın annesi bizim akıl almaz aşk hikâyemizi duyunca acele verilen bir karar olmadığını anlamış, evliliğimizi gönül rahatlığıyla kabul etmişti.

Aileler de tanışmış sorunumuz kalmamıştı, annemin patavatsız sözlerini engellemek yine babacığıma düşmüş olaysız şekilde görüşme bitmişti.

Oturduğumuz sitedeki evi almış gönlümüze göre döşemiştik, annem ördüğü ve ördürdüğü dantelleri evin her tarafına yaymış beni deli etmişti. Evim panayır yeri gibi gözüküyordu kocaman plazma televizyonun üstüne bile dantel örtmüştü. Cihan elimi sıkarak kaynanasının mutluluğunu engellememi durdurdu. Annem kapıdan çıkar çıkmaz birlikte topladık anneler neden her şeye karışırlar hâlâ anlamıyordum

Düğün günümüz gelmiş, özel odada kıyafetlerimizle durmuş birbirimize iltifatlar ediyorduk. Çok yakışıklı olmuştu...

"Harika olmuşsun Firuzem, melek gibisin."

"Sen de çok yakışıklı olmuşsun."

İki haftadır zorunlu cinsel perhize girmiştik, daha önce sevişmek için çıldıran kadın elini bile tutturmuyordu, neymiş efendim onu özlemeliymişim. Haklıydı da şimdi yanıyordum, düğünün bir an önce bitmesini dört gözle bekliyordum.

"İçine ne giydin."

"Görmek ister misin ruhum?"

"İstemez miyim aşkım" *dedim.*

Biraz geriye çekildi, eteklerini kaldırdı, ben rutin beyaz iç çamaşırı beklerken benim sevdiğim gibi kırmızı giymişti. Üstelik mini minnacıktı... Gözlerimi ayıramıyordum, ayaklarım kendiliğinden hareket etti.

"Orda dur yakışıklı ruhum, bu kadar yetsin devamı akşama. Benim de çok özlediğimi bil."

Birden kapımız ardına kadar açıldı, gelen annemdi... Allahtan eteğim yukardayken açılmamıştı... Cihan gülümseyerek odadan çıktı "Çok uzaklaşma." diye arkasından seslendim "Asla!" diyerek cevap verdi.

Annem gözleri yaşlı şekilde bana bakıyordu "Kızım çok güzel olmuşsun."

Yanına gidip yanağından öptüm "Tabi güzel olacağım sana benzediğimi bilmiyormuş gibi konuşma. Ağlama bak beni de ağlatacaksın saatlerdir süren makyaj eziyeti boşa gidecek."

"Benim ısrar ettiğim gelinliği seçmemen çok iyi olmuş."

"Senin seçtiğinde güzeldi ama bunu daha çok sevdim."

"İyi yapmışsın kızım, seni çok üzdüm değil mi?"

Yüzüme nasıl mahzun gözlerle bakıyordu "Sen benim annemsin, bana bağırsan da kızsan da sana gücenikliğim bir anlık olur. Sen ki beni dokuz ay karnında taşıdın, senelerce baktın büyüttün."

"Hatalarımı biliyorum yavrum, sana çok baskı yaptım kuşlar bile yavrularını uçmaları için cesaretlendirirken ben senin kanatlarını kırpmaya, bana bağımlı bırakmaya çalıştım."

"Birazcık fazla olsa da iyiliğimi istediğinin hep farkındaydım. Hadi güzel annem her zaman istediğin gibi gelin olma zamanım geldi."

"Oh çok şükür, kızın evde kaldı diyenler çatır çatır çatlasın. Tüm dedikodu edenleri düğüne çağırdım. Görsünler bakalım kızım nasıl gelin olmuş."

Annem nerdeyse zil takıp oynayacaktı, sanki üç otuzundaydım da karta kaçmıştım... Aman şu an annemin arkadaşlarını düşünecek halim yoktu... Annem dışarı çıkar çıkmaz Cihan içeri girdi. Kapı tekrar çalındı dışarı çıkma vaktimiz gelmişti.

Firuzem koluma girdi, her zaman benim olan hayatımın sonuna kadar da benim olarak kalacak olan kadınıma sevgiyle baktım. Melekler kadar güzel olmuştu...

Alkışlar arasında nikâh memurunun da olduğu masaya oturduk. Yüksek sesle "sonsuza kadar evet" diye bağırdık. Firuzem evlilik cüzdanını elinde sallıyor bense onu öpüyordum.

Birbirimizin gözlerine bakarak düğünümüzün ilk dansını yapmaya başladık...

Düğünümüz oldukça kalabalıktı. Birçoğunu tanımıyordum, büyük ihtimalle annem önüne geleni çağırmıştı. Bakışlarımı ruhumun gözlerinden zorlukla ayırdım, bir kez gelin oluyordum çevreme bakıp her olayı, her detayı içime sindirmek istiyordum. Beyaz giydirilmiş koltuklar çiçeklerle süslenmiş masalar... Beyaz giyinmiş garsonlar ve tabi düğünlerin olmazsa olmazları ortalarda koşturan çocuklar. Anneleri göbek atmakla meşgulken, çocukları sanki oyun bahçesinde gibi ortalarda koşturuyorlardı... "Ah anne ben sana ne diyeyim..."

"Ne oldu canım?"

"Görmüyor musun?"

"Neyi?"

"Annemin yaptığını, önüne gelene davetiye vermiş onlarda çoluk çocuk toplanıp gelmişler."

"Yüzünü asma, ben senden başka kimseyi görmüyorum. Hem biliyorsun bu düğünde biz figüranlık yapıyoruz... Başrolde annen var en nihayet kızını evlendirdiği için sevincinden ne yaptığını bilmiyor."

Haklıydı, annem on beşlik kız gibi sekip duruyor, mutluluktan yüzünde güller açıyordu. Babamın önünde gerdan kırıp göz süzerken babacığım nereye bakacağını şaşırmış haldeydi. Ah anneciğim deli dolu da olsan seni çok seviyorum... Babamla göz göze geldik, 'Ne yapayım,' der gibi omuzlarını kaldırdı... Gülümsedim, varsın annem istediği gibi eğlensin, mutlu olsundu...

Of Cihan'ın tarafı sanki cenazeye gelmiş gibi oturuyordu, bizim taraf yani annemin misafirleri yüzünden utansam mı boş mu versem, bilemez haldeydim.

Bana kalsa hiç düğün yapmadan nikâh yapar, ardından mini bir kokteyle geceyi tamamlardım. İlk isteme günü aklıma geldi... Annemin inadı inattı "Bir kızım var siz yapmazsanız düğünü ben yaparım," dediğinde resmen pancar gibi olmuştum. Holding sahiplerini cimrilikle suçlamıştı...

Resmi isteme gününden bir hafta önce dip köşe temizliğe başlamış yardımcı tutmama izin vermemişti... "Anne bak yorulacaksın."

"Temizlikçiler benim gibi yapamaz."

"Anne yatak odasının dolaplarından ne istiyorsun adamlar gelip dolabına mı bakacak?"

"Ah kızım ah sen bilmezsin, millet bir bahane bulur bu kızın ailesi temiz mi değil mi kontrol için bakarlar."

"Pes anne koskoca Zülfü Arıkan kalkacak senin dolapların toplumu değil mi ona mı bakacak?"

"Olsun ben önceden önlemimi alayım," diyerek kendini yorgunluktan öldürene kadar temizlik yapmıştı.

En nihayet isteme günü gelip çattığında hepimiz hazırdık... Ruhum yine çok yakışıklıydı. Emine Hanım, Zülfü Bey ve kayınvalidem Şule Hanım birlikte gelmişlerdi. Çok güzel bir çiçek buketi ve isteme seremonisinin olmazsa olmazı, çikolatalar. Misafirleri salona buyur ettik,

çiçekleri vazoya koymak için mutfağa gittiğimde annem yanıma damladı...

"Aman kaynanan olacak kadın süzüm süzüm süzülüyor... Babaanne demode, kaç yıllık elbise o öyle. Hah getirdikleri çiçeğe bak baban bundan daha büyüğünü getirmişti... Ya çikolatalar insan dört beş kilo getirir. 'Hayırlı olsun'a geleceklere ben bu küçücük kutuyu mu göstereceğim?"

"Anne kusur bulmadığın bir şey kaldı mı?"

"Zengin kısmı cimri olur ceplerinde yılan beslerler derlerdi de inanmazdım."

"Anne yeter! Bari bu gece yapma, ağzımdan burnumdan getirme," desem de annem duracak kadın değildi... Kahveleri de yapıp içeri geçtim, servis yaparak sandalyeye oturdum. Rutin isteme sonrası Cihan, birlikte beğenip aldığımız yüzüğü parmağıma taktı, artık resmen nişanlımdı.

Annem yan gözle yüzüğe bakıp burun kıvırdı... "Düğünü konuşsak," dedi

Zülfü Bey "Gençler ne istiyorsa o olsun," dediğinde, annem yine çenesini tutamadı "Bir tanecik kızım var, düğünü olsun isterim, siz yapamayacaksanız biz hazırız... Şu zamanlarda piyasalar berbat holdingler peş peşe kapanıp duruyor kusurunuza bakmaz düğünümüzü yaparız."

Kayınvalidemle, Emine Hanım'ın şaşkınlıkla birbirlerine baktıklarını görünce yine utanmıştım. Zülfü Bey "Üzerimize düşeni yaparız, işlerimiz gayet iyi merak buyurmayınız diyerek," sözünü bitirmişti... Annem su getirmek için odadan çıktığında babam annemin sözleri için özür dilemişti çok üzülmüştüm. Ah annem çekilecek kadın değildi ama annemdi...

Tekrar dans müziği başlayınca ruhuma elimi uzattım, dans zamanımız gelmişti. Kollarında olmayı özlemiştim, pistin üzerinde uçuyor gibiydik, kulağıma aşk sözleri fısıldıyor gece neler yapacağını anlatıp beni güldürüyordu...

Kıkırdamalarım arasında kulağıma bir fısıltı çalındı.

((Yenge olacak kadına dikkat et, birazdan elinde bir silahla ortalığı birbirine katacak.))

Etrafıma bakındım. Ruhumdan başka kimsenin sesi bu kadar yakından gelemezdi. O da gözlerimin içine bakıp gülümsemekle meşguldü.

"Sen de duydun mu?"

"Neyi karıcığım?"

Fısıldayan küçük bir kız çocuğunun sesiydi sanki

((Anne, bırak şimdi babamla konuşmayı, şu kadına dikkat et, yoksa size zarar verecek ve ben de dünyaya gelemeyeceğim.))

Saniyenin binde biri kadar bir zamanda olup biteni idrak etmiş bir de üstüne "Dikkat edin!" diye çığlık atmıştım. Ne kadar çabuk hareket etmeye çalışsam da başarılı olamadım tek düşüncem Cihan'ı korumaktı onu bir daha kaybetmeye dayanamazdım. Sırtıma giren kurşunun acısını hissettiğimde sevdiğim adamın acı dolu çığlığı kulağımda yankılandı.

Sesleri duyuyor ama hareket edemiyordum. "Sakın beni bırakma Firuzem, sakın gideyim deme."

Canım acımıyordu hiçbir şey hissetmiyordum. Elimi tutanın Cihan olduğunu anladım kolum karıncalanıyordu.

"Üzülme, geri döneceğimi biliyorsun," demek istedim. İstediğimiz gibi olmayacaktı ama geri gelecektim... Gözlerimi zorlukla açtım son kez Cihan'ımı, kocamı görmek istiyordum... Kızgındı...

"Beni özle olur mu?"

"Seni özlemek istemiyorum, geleceğini biliyorum. Eğer ölecek olursan seni her gece başka kadınla aldatacağım sen de seyretmek zorunda kalacaksın. Bunun olmasını istemiyorsan bana geri dönmelisin. Canlı olarak, anlıyor musun beni? Sakın öleyim deme!"

Ameliyathaneye alındığında peşinden gitmek istedim, ölemezdi ölmemeliydi.

(Sen demin ne dedin bir daha tekrar et bakayım)

"Seninle konuşmayacağım... Bu halde seni istemiyorum"

(Konuşmak zorundasın ruhum, ben de senin gibi yaparım bir dakika rahat huzur bulamazsın)

"Ne olur Firuzem bedenine geri dön, sana bir şey olduğunda ilk fırsatta yanına geleceğimi biliyorsun."

(Sakın deneme, Allah ne isterse o olacak)

"Canın acıyor mu?"

(Hiç acımıyor, bende ne çok kan varmış. Gömleğini soğuk suya bastır yoksa kan lekesi kalır Git üzerini değiş.)

"Şimdi gömlek lekesini düşünecek zaman mı?"

(Aklıma gelmişken söylemek istedim, sen saçmaladığın zamanları ne çabuk unuttun)

"Dediğin gibi olsun, söz gömleği soğuk suyla yıkatacağım. Bana laf yetiştirmeye çalışacağına bedenine geri dön."

(Yanında kalmak istiyorum, ya içeri gider de bir daha seni göremezsem.)

"Döneceksin, dönmelisin."

(Of Cihan)

"Ne oldu?"

(Önümde tünel açıldı)

"Sakın yürüme..."

(Tünelin ucundan ışık gelmeye başladı, sanki milyarlarca ateş böceği bir arada hareket ediyor.)

"Arkanı dön sakın bakma, geri dön Firuze."

(Işık içindeyim, altın rengi ve beyaz ışıklar etrafımda dönüyorlar çok güzel...)

"Bir süre sonra güzelliği kalmıyor, geri dönmek zorundasın. Sensizliğe dayanamam."

İçim çekiliyor gibiydi... (Sende de ışıktan kapı var mıydı?)

"Daha yaşayacak çok günlerimiz var, kuzey kutbuna gideceğiz. Çocuklarımız olacak, sakın gitme Firuzem."

(Çocuklarımız, kaç çocuğumuz olurdu?)

"Ya şimdi konuşmanın sırası mı? Dönsene içeri!"

Cihan çok kötü görünüyordu, senelerce bu boşlukta dolaşırken neler çektiğini hiç anlamamıştım... Çok kötüydü, kendimi hiç iyi hissetmiyordum onu tek başına bırakacak olmamın üzüntüsü içimi yakıp kavuruyordu... Görüntüler ne kadar güzel olsa da sevdiğimi bırakmaya henüz hazır değildim...

(Söyle kaç çocuğumuz olurdu?)

"On! Yirmi! Otuz!"

(Pes Cihan! Ordu kurmaya niyetlendin herhalde. Kapı ardına kadar açıldı, ışıklar beni içeri çağırıyorlar.)

"Sakın kapıya bakma, ne olur gitme, gitme."

(Beni özle olur mu?)

Kanlar içinde kollarıma yığıldığında ben de öldüğüm sanmıştım, onsuz kalamazdım, onsuz yaşayamazdım. Bize verilen ikinci şans bu kadar çabuk elimizden alınamazdı. Ameliyathanenin kapısında diz çöktüm, Firuzemi geri göndermesi için Tanrıya yalvardım...

1 ay sonra...

Dedemle telefonla konuşurken, pencereden dışarı bakıyordum. Şömine yanmasına rağmen hava buz gibiydi, kollarımı ovuşturdum. Kar lapa lapa yağıyordu ve benim ateşli karım soğuğa rağmen yatağın üzerinde çırılçıplaktı. Bu gidişle ben zatürre olacaktım.

"Yanıma gel yakışıklı!"

Ellerimle kollarımı ovuşturdum "Çok soğuk dondum"

"Ben seni şimdi ısıtırım."

Karım her yönden ateş parçasıydı. Hem ruhumu, hem de bedenimi yakabiliyordu...

Gözlerime baktı, bir taraftan çarşafın ucunu eğip büküyordu "Sen gerçekten beni aldatır mıydın?"

"Kendimi öldüreceğim sözüne değil de, aldatacağım sözüne mi takıldın."

"Aldatılmak sözü kötüydü, ölümle eş değer. Yengenin mahkemesi sonuçlanmış mı?"

"Evet. Ömür boyu mahkûmiyet. Babamı da o öldürtmüş. Kadındaki hırsa bak, iktidar hırsına tutulmuş. Amcamın başa geçmesi için babamı, kocasını başa geçiremeyince de oğlu geçsin diye beni öldürmeye çalışmış. Bu hırsı da onun başını yemiş oldu böylece."

"İnsanoğlu hiçbir zaman elindekiyle yetinmez, hep daha fazlasını ister."

"Boş ver, cezasını buldu. Dünyaya boş verip balayımıza devam etmeye ne dersin? Yorganın altına girmezsen ben soğuktan hiçbir şey yapamayacağım haberin olsun. Parmağım bile kalkmıyor gerisini anladın sen."

Çok geçmeden yorganı ben üzerimden attım, alev alev yanıyorduk...

"Firuzem yere yığılmadan yani vurulmadan evvel ses duyduğunu söylemiştin?"

Cihan'ın sözleri beynimde yankılandı, bu zamana kadar unuttuğum ses doğacak kızımın sesiydi...

Yatağın üzerinde doğruldum "Cihan beni uyarmaya çalışan kızımızın sesiydi."

"Kızımızın mı? Sen hamile misin?"

Cihanın şaşkınlıktan düşmüş olan çenesini parmağımla geri kaldırdım "Henüz hamile olup olmadığımı bilmiyorum ama ilk çocuğumuz kız olacak bunun garantisini verebilirim." Cihan hâlâ şaşkınlıkla bana bakıyordu... Kulağıma gelen fısıltıyı zar zor duydum.

((Bir daha ruhlarla ilginiz olmayacak. Mutlu olun... Sizin ruhlarla açık olan kanalınızı kapadım... Ama rahmine düşen bebeğin için yapabileceğim bir şey yok. Kızının kaderi çoktan yazıldı.))

Gerçekten hamileydim ve hamile olduğumu göremediğim bir başka ruhtan öğreniyordum. Elimi karnıma götürdüm ... "Bebeğimiz, kızımız şu an karnımda."

"Şimdi ben kız babası mı olacağım?"

"Sen baba, ben de anne oluyormuşuz. Bir şey daha var, o da bizim gibi ruhları duyabilecek. Sevinsem mi üzülsem mi bilemiyorum."

Bir süre birbirimize sarılı halde oturduk. "Aman Firuzem boş ver gel biz kaldığımız yerden devam edelim."

Biraz nazlansam da çok geçmeden kocama katıldım. Kızımız Tanrının yazdığı kaderini yaşayacak, bizler de ona yardımcı olacaktık... Başkalarının dünyevi hırsları bizim kutsanmış mutluluğumuzu asla bozamayacaktı.

Firuzemin gözlerindeki ışıltı ve söyledikleri alabileceğim en güzel hediyeydi, bir tanesinin sevgisiyle bile dünyam aydınlanmışken küçük bir melek de aramıza katıldığında gözlerim ışıktan kamaşacak demekti.

Bundan sonraki hayatım sadece onları mutlu etmek ve korumaktan ibaret olacaktı. Mutluluğumuzu bozmalarına bizi ayırmalarına izin vermemiştik, bundan sonra da asla vermeyecektik.

Tanrının birleştirdiğini... Tanrıdan başka kimse ayıramazdı.

SON

beni özle olur mu?

ses serisi - 1

Bir dokunuş çok şey değiştirir;

Peki ya iki elin, sahiplerinden habersiz
küçücük bir teması her ikisinin de
hayatlarını değiştirebilir mi?

Kesinlikle evet!

Firuze ve Cihan'ın olağanüstü hikâyesini okurken
kendinize sorabilirsiniz;

Bu kadar yakın ve bu kadar uzak olunabilir mi?

Bu romantik, komik ve fantastik macera
hayal gücünüzü harekete geçirecek.

Kim bilir, belki bir gün siz de adınızı
fısıldayan bir ses duyabilirsiniz.

040484 DVA